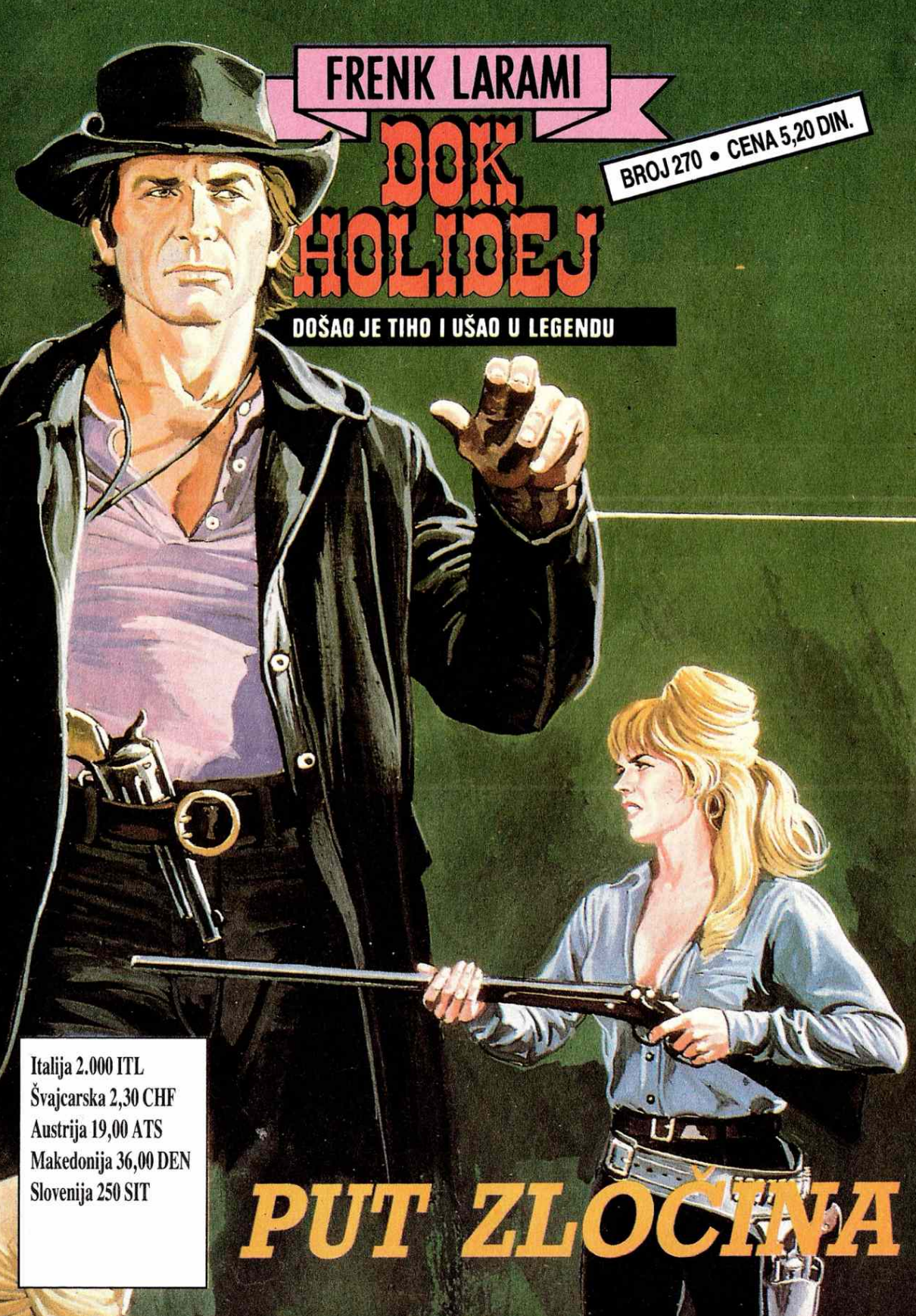




FRENK LARAMI

DOŠAO JE HOLIDEJ

BROJ 270 • CENA 5,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 36,00 DEN
Slovenija 250 SIT

PUT ZLOČINA

★ DOK HOLIDEJ ★

270

Frenk Larami

PUT ZLOČINA



MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej
Broj 270

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
DUEL MIT KID OHIO

Recenzija i adaptacija
Zorka ĆIRIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Franja VARGA

Naslovna strana
Franja VARGA

Korektori
Marija KEČKEŠ
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ

Štampa: 27. VIII 1996.

Tržište: 5. IX 1996.

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: NLP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – DUEL MIT KID OHIO

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91).

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej“ iznosi 60 dinara. Opštom uplatnicom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalač je „MARKETPRINT“ DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKETPRINT“ DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Lice mu je bilo opustošeno. Nije imao desno oko, a prazna očna duplja bila mu je pokrivena crnim prevezom. Kada bi se smejao, pokazivao bi dva reda nepravilnih zuba, požutelih od duvana. Jedino, levo oko, više je podsećalo na prorez, uzani otvor kroz koji se pogled jedva probijao. Pleća su mu bila široka i snažna, a šake gotovo velike kao bisage, iako se nije mogao pohvaliti nekim visokim rastom. Već po odeći se moglo zaključiti da nije naročito imućan. Pantalone su mu bile na ivicama i oko džepova iskrzane, a prsluk izbledeo i siv od sunca, kiše i vetra.

U Klivlendu su ga zvali Ohajo Kid. Pravo ime mu je bilo Kid Menhetn. Živeo je u kolibi na obali jezera. Bila je to mala drvena koliba pokrivena šindrom, a drveni zidovi mestimično iskrljeni kratkim poprečnim daščicama. Vrata su bila naherena i držala se na jednoj šarki.

Ohajo Kid je iz svoje kolibe na jezeru, svakoga dana odlazio u grad. Prodavao je ribu koju bi preko noći ulovio u jezeru. Ovim poslom nije se bavio dugo. Ranije, nekada davno, bio je hrabri pukovnik severnjačke vojske. Neprijatelji su od nje ga strahovali, a vojnici ga poštovali. No, rat je prošao. Ostao je bogalj kojeg niko više nije uvažavao. Međutim, Ohajo Kid nikada nije zaboravio slavne dane svojih pobeda nad Južnjacima. Vratio se iz Tek-

sasa u svoj zavičaj na jezero Iri. No, doček nije bio baš veličanstven. Izobličeno lice nekadašnjeg pukovnika bilo je tako odbojno da su svi ljudi okretali glavu kada bi ga sreli. Osim toga, njegovi sugrađani hteli su da što pre zaborave krvav bratoubilački rat. Taj rat odneo je mnoge vojnike Severa. Doneo je mnoge žrtve. Narod je osiromašio, muških ruku bilo je manje. Zbog svega toga, nisu hteli ni da čuju, a ni da pominju junake iz rata. Takvo raspoloženje u zavičaju pukovnika Kida Menhetna vladalo je kada se vratio iz rata.

Ogorčen, povukao se u kućicu na jezeru. Gnev zbog nezahvalnosti ljudi za koje se borio i krvario, proždirao ga je kao neman. Na kraju, u njegovom srcu nije ostalo ni traga od ljubavi za ljude. Naprotiv, bio je ispunjen beskrajnom mržnjom prema onima koji su okretali glave kada bi ga sreli.

Zbog svega toga je nekadašnji pukovnik Kid Menhetn postao đavo u ljudskom obličju. Istina, do dana od kada počinje ova priča, još nije postao razbojnik...

*

— Nije moglo biti drugačije — uzbuđeno je vikao Volt Meksaven, objašnjavajući šerifu. — Novac je ukraden u vreme kada

sam odnosio ribe u podrum. Onaj jednooki lupež je sigurno iskoristio taj trenutak. No, ja preko toga neću preći.

Vlasnik trgovine, bio je mali, debeljuškast čovek, izuzetno pohlepan. Volt Meksaven je kupovao jevtinu ribu i prodavao je građanima po vrlo visokoj ceni.

Mesni šerif Nad Firmer je sve to, naravno, znao. Nije voleo ovog trgovca kao uostalom ni mnogi građani. Međutim, nije se usudio da mu pokaže svoje neraspoloženje, ili mu je bilo neprijatno da mu bilo šta loše baci u lice, pošto je kod trgovca bio zadužen do guše.

– Odjahaću na jezero i pitati ga – uzvratio je kratko.

Trgovac planu. – Šta znači pitati? Vi ćete ga dovesti ovamo i staviti iza brave.

Šerif Firmer u stvari nije imao ništa protiv čoveka kojem su dali nadimak Ohajo Kid. I sam je bio vojnik, i rana koju je zadobio u ratu, mučila ga je pri svakoj promeni vremena. Lagano je ustao od pisaćeg stola. Firmer je bio visok i koščat čovek, gradski odeven. Jedino po čemu se moglo zaključiti da je čuvar zakona, bio je opasač pričvršćen nisko na bedrima, s obavezanim koltom u futroli. Bilo je poznato da je veoma brz i da vešto poteže oružje. Lice mu je bilo mršavo, jagodične kosti isturene, a brada oštra i uglasta.

– Urediću tu stvar! – pokušao je da umiri trgovca.

Debeljko međutim nije popuštao. – Zaltevam od vas da ga zatvorite. On je jedan podmukli lopov, ništa drugo. Sam davno zna šta sve nosi na savesti. Dovoljno

je uostalom samo da pogledate njegovo lice.

Da, lice je bilo to koje ga je žigosalo kao razbojnika.

Kid Menhetn nije ukrao novac, nego jedan kauboj koji je odmah posle njega ušao u radnju. Kauboj se zvao Hari Triden. Bio je inače obična hulja i pre nego što se zaposlio na obližnjem ranču, proveo je nekoliko godina iza rešetaka. Pljačkanje kase debelog trgovca se isplatio. Gonič stoke bio je dovoljno drzak da uprkos ovom razbojništvu ostane u gradu. Upravo je stajao u salunu za šankom i trošio prve ukradene novčanice.

Hari Triden još nikada u životu nije posedovao toliku sumu. Nije ni pomišljao da se vrati nazad na ranč. Ukradeni novac ga je prosto pekao u džepovima. Naravno, o svemu tome nisu imali pojma ni debeli trgovac Meksaven, a ni mesni šerif.

*

Vetar je toga dana duvao s istoka, talasajući inače gotovo uvek mirnu površinu jezera. Bela pena poigravala je na talasima, a granje šipražja i drveća na obali savijalo se nad vodom kao sveštenici u molitvama. Menhetn je sedeo na uzanom jezičku zemlje, tamo gde mu je čamac bio vezan. Kanu je nemirno poigravao na talasima. Nekadašnji pukovnik, skinuo je čizme i zaronio noge u jezero. Trljao je kažiprstom desne ruke praznu duplju preko crnog poveza. Rana ga je povremeno bolela, iako je rat završen pre više godina. Podigao je pogled prema oblacima koji su bivali sve gušći. – Proketo vreme – psovao je sebi u bradu. – Ove noći ne mogu da se

izvezem. – Ustao je, obuo čizme, a onda se lagano preko ispusta vratio kući. Iznenada je čuo topot kopita. Bio je to šerif iz Klivlenda. Grabio je uzanom stazom između šipražja. Ugledao je Kida na pragu kolibe i zaustavio konja. – Treba da govorim sa vama – počeo je.

Ono što je trebalo da govori sa Ohajo Kidom očigledno mu je teško padalo. Kada bi se pred nekadašnjim pukovnikom našao neki čovek, njegovo lice bi se gotovo okamenilo. Sa njegovog opustošenog lica mogli su se videti još samo mržnja i odbijanje.

– Ne znam šta biste to imali da govorite sa mnom?

Nad Firmer je kliznuo iz sedla. Držao je u rukama uzde svoje šarene kobile, jer pred siromašnom kolibom Ohajo Kida nije bilo prečke za koju bi mogao da veže konja. Takva prečka bi uostalom bila suvišna, jer nekadašnji pukovnik nije imao konja kojeg bi vezivao. Davno su prošla vremena kada je nosio plavu uniformu sa zlatnim širitima i jahao rasnog ždrepcu.

Od pukovnika je postao siromašan ribar koji je s mukom zarađivao za goli život. Možda je šerif u dubini duše žalio ovog čoveka, no, ni on nije mogao dugo da izdrži i gledao ovo lice puno mržnje. – Da li ste jutros bili u gradu? – pitao je šerif.

– Šta se to koga tiče? – brecnuo se Ohajo Kid. Glas mu je imao metalni prizvuk.

– Bili ste kod Meksavena.

– Da, bio sam kod tog gulikože. On vama prodaje ribu po dvostruko višoj ceni

od one koju meni plaća. Zelenaš! No, čemu sva ta pitanja?

– Meksavenova kasa je opljačkana u vreme kada je smeštao ribu u podrum.

Snažne Menhetnove pesnice su se stegle. Levo, jedino oko koje je imao, gnevno je sevalo na šerifa. – Da nećete možda time da kažete da sam ja...

Šerif sleže ramenima. – Moj zadatak je samo da utvrdim istinu.

Ohajo Kid razvuče usta. To je ličilo na rezanje, pa je Firmer nesveno ustuknuo korak unazad. Menhetn je izgledao zastrašujuće.

– Morate me shvatiti – pokušavao je da umiri bivšeg pukovnika.

Kid je lagano klimnuo glavom. – Odavno sam ja vas, pse, shvatio. Sada je znači došlo do toga da hoćete da me dokrajčite bez ostatka. – Rekavši to, pljunuo je šerifu usred lica. – Evo, to je moj odgovor.

To je za Nada Firmera bilo previše. Levom rukom je obrisao lice, a desnom je izvukao kolt. – Očekivao sam od vas da se drugačije ponašate, Menhetn! – uzviknuo je gnevno. – No, sada gotovo mogu da poverujem da je Meksaven u pravu.

– Zar vi, bedni zvezdonošče, meni, pukovniku armije, pretite revolverom? – jeknuo je Kid.

– Sidite najzad sa tog visokog trona – govorio je šerif.

– Ta vremena su davno prošla. Pred vama ne stoje regruti. Moram da vam pretražim kuću, a vas da uhapsim, jer je protiv vas podneta prijava. Sve ostalo će kasnije sudija odlučiti.

U tom trenutku se Kidu Menhetnu, zvanom Ohajo, sve srušilo. Poslednji ostaci poljuljanog sveta, nepovratno su se pretvorili u prah i pepeo. U trenutku se setio svih poniženja i uvreda koje je trpeo od kako se vratio u zavičaj. Setio se kako su se ljudi sklanjali i uzimali kada je jedan jedini put dozvolio sebi da uđe u salun i popije viski.

Ovaj čovek nije morao da postane razbojnik najgore vrste da su njegovi sugrađani imali bar malo obzira i čovečnosti, da su mu pomogli i prihvatili ga u svoj krug.

Ohajo Kid u svom životu nikada ništa nije naučio. Jedini zanat koji je poznao bio je rat. Još i sada noću, kada san nije hteo da dođe, u ušima mu je odzvanjao zvuk trube koja poziva u boj. To kao da ga je uspavljivalo. Međutim, kada bi se ujutru probudio i ugledao svoju mirnu kolibu i mirnu površinu jezera, ponovo bi sklopio oči. Šta je od svega ostalo? Prašnjava uniforma okačena na zidu, mač sa mesinganom kanijom i vojnički revolver. To je bilo sve.

– Znači li to da hoćete da me uhapsite?

– Pa, tako nekako – uzvratio je šerif kome nije bilo baš najprijetnije u koži.

– Onda ipak prvo pretražite moju bednu kolibu – zahtevao je jednooki. – Ovaj zahtev zvučao je prilično lukavo i podmuklo, ali šerif na to nije obraćao pažnju. Primetio je da Menhetn nema oružja, pa je zato svoj revolver vratio u opasač.

– Hajde, idemo u kuću. – Ohajo Kid je krenuo ispred čuvara zakona u kolibu. Neodređenim, ali odbojnim pokretom

ruke pokazao je na ono što poseduje. – Samo bez ustručavanja, šerife!

– Ne brinite, obaviću svoju dužnost – uzvratio je Firmer, gnevno. Do tada, još se niko nije usudio da mu pljune u lice. Ovo Menhetnu neće nikada zaboraviti. Zbog toga je, iako mu je to bilo mučno, temeljno pretresao svaki ugao. Preturio je sve, postelju i sve ostalo, ali, nije našao ništa. Nagnuo se nad gvožđem okovan sanduk i otvorio ga.

Ohajo Kid je stajao kod vrata i posmatrao čuvara zakona. Nije mogao neprimećen da se dokopa svoga kolta, jer je visio tačno iznad sanduka. Međutim, mač mu je visio nadohvat ruke, nedaleko od vrata na zardalom ekseru. Ohajo Kid je lagano podigao ruku i dokopao sečivo. Sve se zatim odigralo neverovatno brzo. Tišinu kolibe za trenutak poremetilo je zviždanje sečiva. Odjednom je ponovo to bio pukovnik Kid Menhetn. Hladno oružje u njegovoj ruci vratilo mu je samopouzdanje koje je nestalo nepovratno, poslednjih godina. Šerif je čuo zvuk, naglo se okrenuo, ali je bilo prekasno da potegne oružje. Svetlucava oštrica mu se zarila u grudi. Menhetn je izvukao sečivo iz grudi svoje žrtve. Bilo je to prvo ubistvo koje je učinio, ali ipak, nije osećao nikakvo uzbuđenje. U njemu, kao da je sve umrlo.

Šerif se zateturao nazad. Oči su mu bile razrogačene i mogao je samo da krklja.

Tako je umro šerif iz Klivlenda. Sručio se i tresnuo na pod kolibe.

Time je počeo razbojnički život Ohajo Kida. Obrisaio je krv sa sečiva, a onda je

vratio oružje u kaniju. – Tako će proći svako ko se bude drznuo da me uvredi – mrmljao je sebi u bradu. – Sve ću vas potući kao što sam potukao Južnjake. Plaćićete mi za sve. – Menhetn je znao da njegov životni put sada neće biti naročito dug. No, hteo je da iskoristi dane ili nedelje koji su mu preostali. Da ih iskoristi za osvetu. Prvo je uklonio tragove svog zločina. Odvukao je šerifov leš iz kolibe do obale jezera. Vezao je za njegovo telo nekoliko većih kamenova, a onda ga je bacio u jezero. – Srećan put, šerife!

Telo Nada Firmera odmah je nestalo u vodi. Zvezda zakona koju je nosio, donela mu je smrt koju nije bio zaslužio.

*

Sunce je bacalo svoje nemilosrdne zrake na jezero Iri. Vetar je prestao, a oblaci su se razišli. Površina vode podsećala je na ogledalo u kojem se odražavalo hiljadu malih sunašca. Stajao je zagledan u površinu, kao da se oprašta od ovog mesta. To je uostalom i nameravao. Već je bio u sedlu. Posle nekoliko trenutaka, obo je konja, to jest šerifovu kobilu. Za jahačem su ostali jezero i nahaerena ribarska koliba.

Čovek u sedlu nosio je uniformu pukovnika severnjačke vojske. U futroli kraj sedla bio je uđenut mač, a na opasaču mu je visio težak vojnički revolver.

Kid Menhetn je želeo poslednji put da se vrati u prošlost, da je nekako oživi. Taj povratak u, za njega srećna vremena, počeo je ubistvom. Još jednom je bacio pogleda na jezero, a onda je krenuo

uzanom stazicom kroz šipražje. Menhetn je jahao prema Klivlendu.

Grad je bio pust, utonuo u mrak. Samo je kroz nekoliko prozora još dopirala svetlost. Niko nije primetio čoveka koji je na ukradenom konju jahao glavnom ulicom.

Ohajo Kid je zaustavio konja pred radnjom Meksavena. Sjahao je, vezao konja za prečku i stepenicama se uputio u kuću. Meksaven nije bio tu. Sedeo je u salunu i čekao šerifov povratak. I kauboj Hari Triden je još uvek bio u krčmi. Stajao je čak kraj Meksavena i razgovarao s njim. U međuvremenu je kauboj saznao da trgovac sumnjiči Menhetna za krađu novca. Ništa bolje nije ni mogao da poželi. To je, uostalom, bio dokaz da njega niko nije primetio. Međutim, kaubojeva radost bila je kratkog veka.

Meksaven je bio gnevan što se šerif još uvek nije vratio. – Kada ga bude doveo, tom lopovu ću, ako treba, iz stomaka izvući moje dolare – ponavljao je debeljko po stoti put. To je naravno zvučalo smešno. Ovaj kukavni trgovac nije bio dorastao nekadašnjem pukovniku. No, lukavi kauboj ga je podbadao. – Potpuno ste u pravu, mister – govorio je. Glas mu više nije bio siguran, jer je popio dosta viskija, plaćenog ukradenim novcem od svog sabesednika.

Meksavena je kaubojevo podbadaње ohrabrilo. – Ja tog momka u svakom slučaju ne podnosim baš mnogo. Osim toga, na njegovim ribama ništa ne zarađujem. – To je bila neslana laž. U gradu su svi govorili da je Meksaven stara varalica. Rančeri su proveravali račune koje

im je davao i uvek se ispostavljalo da su neispravni. No, debeli trgovac je bio vešt i uvek se izvlačio iz neugodnih situacija.

*

Mamuze na Kidovim oficirskim čizmama zveckale su kroz noć. Menhetn je uobrazio da je postao opet onakav kakav je nekada bio. Stao je ispred krila pomičnih vrata saluna i pogledom prešao po lokalu. Poznavao je trgovca i video ga kako stoji sa kaubojem i razgovara. Čak je uspeo da čuje i poslednje rečenice ovog razgovora. Bešumno je gurnuo vrata, tako da se čulo samo zveckanje mamuza. U salunu nije bilo mnogo gostiju. Svi su kao po komandi okrenuli glave i začuđeno gledali čoveka u plavoj uniformi. U prvom trenutku ga nisu prepoznali. Pukovnika je odao crni povez preko oka. Uniforma mu je bila brižljivo iščetkana, a zlatni širiti su svetlucali. Stajao je tu, ponosno uspravno, kao nekada pred svojim vojnicima. – Koga vi to ne podnosite? – upitao je oštro.

Meksaven je osetio kako graške znoja rose čelo.

Vlasnik saluna je uzviknuo. – Pukovnik Menhetn!

– Da, ja sam pukovnik Menhetn, onaj koga niste više hteli da vidite, a on je za vas lomio kosti u ratu. Međutim, posle svega, ovaj grad ga je prihvatio kao šugavog psa.

– Gde je šerif? – promucalo je trgovac, osećajući kako ga strah davi. Da je pred njim stajao ribar, drugačije bi se osećao, međutim, ova uniforma delovala je na njega, ostavljajući snažan utisak. Ni pijani kauboj Triden se više nije osećao

najbolje u svojoj koži. Konačno, on je bio taj koji je ukrao novac.

Kid je odmerio sve ljude u lokalu, a onda je uzvratio tiho. – Otkuda ja mogu znati gde je vaš šerif? Ja mu nisam za-menik.

Posle ovih reči zavlada je mukla tišina. Možda su gosti u salunu slutili šta se dogodilo, ne usuđujući se istovremeno da u to poveruju.

– Ali, on je odjahao kod vas – osmelio se Meksaven. Glas mu je bio hrapav.

– Otkuda vi to znate? – pitao je Ohajo Kid.

Trgovac nemoćno podiže ruke. – To svi znaju – promucalo je.

Pukovnik Menhetn se podbočio. – Tako dakle, svi znaju? Onda svakako znaju i razlog zbog kojeg je hteo da dođe kod mene? – Na ovo, nije dobio nikakav odgovor. Meksaven se nije usudio da proslovi više ni reč, iako je u međuvremenu zaključio da Ohajo Kid sve zna i da se morao sresti sa šerifom. Zbog čega bi se inače usred noći pojavio u gradu i to na ovaj način? No, gde li je šerif? Isto to su se pitali i ostali ljudi u salunu. Niko međutim nije imao hrabrosti da izvuče kolt. Umesto toga, stajali su, pokušavajući da svojim licima daju nedužan izraz. Samo je kauboj Triden počinio grešku i umešao se. Možda ne bi rekao ni reč da mu se u džepovima nije nalazio ukradeni novac. – Po svemu i vi treba da znate zbog čega je hteo da dođe do vas.

Pukovnik ga je nekoliko trenutaka prezrivo odmeravao. – Kakve ti veze imaš s ovom stvari, goniču krava?

Triden, koji je bio prilično pripit, nije

hteo da otrpi ovu uvredu. – Iako nosite to smešno oficirsko odelo, nemate pravo da zavláčite ruke u kasu poštenih ljudi. – Bile su to poslednje reči koje je Triden izgovorio.

Kid Menhetn je izvukao svoj teški vojnički revolver iz futrole. Pucanj je odjeknuo lokalom i usijano olovo se zari-
lo u srce kauboj. Smrtno ranjen, lopov je pokušao da se uhvati za ivicu šanka i metalnu prečku ispred njega. Međutim, život ga je napustio, prsti su mu se otvorili, a kolena popustila. Lagano je klonuo na pod.

Sve ljude u salunu obuzeo je užas. Piljili su kao okamenjeni u kolt koji se još uvek pušio. – A sada ste vi na redu, Mek-savene – procedio je Kid Ohajo kroz zube. Sva hladnoća koju može da nosi u sebi ubica ispunjen mržnjom, odzvanjala je u ovim rečima. Debeli trgovac je drhtao kao prut. – Ali, vi to ne govorite valjda ozbiljno? Šta sam vam ja učinio?

Pukovnik se iscerio. – Još pitate šta ste mi učinili? Imaćete uostalom u grobu dosta vremena da o tome razmišljate.

Teški vojnički revolver zagrmio je po drugi put. U pravcu debelog trgovca sevnula je plavičastocrvena munja. Pao je odmah.

– Evo ti tvoje plate, derikožo – procedio je Kid Menhetn.

Čuo se topot kopita još na početku grada. Bio je to topot kopita konja koji je na ledima nosio ili gonioca ili progonjenog. Klivlend je bio obasjan mesečinom. Kid Menhetn je grabio kao ludak na ledima šerifove kobile. Odjednom ga je spopao paničan strah. Pucnji su sevali za njim.

Ljudi u salunu su se brzo pribrali, stajali su na pločniku i pucali u pravcu odbeglog ubice. Njihovi meci su se raspršali u noć. Usijano olovo se zarivalo u zidove kuća ili u prašinu ulice.

Upravo u tom trenutku u grad je ujahao čovek na umornom konju, doktor Džon Henri Holidej. Njegovo ime već tada je bilo poznato, koliko i ime velikog maršala Vajata Erpa. Ta dva toliko različita čoveka imala su nešto zajedničko: u dvoboju revolverima nije im bilo ravnih. Jedan od njih, Holidej, bio je nekada zubni lekar, koji iz zdravstvenih razloga nije mogao da nastavi svoju praksu. Drugi je bio čuveni maršal. Od trenutka kada su se jednom njihovi putevi ukrstili, postali su veliki prijatelji. Dok Holidej je zaustavio konja na kraju ulice, neodlučan šta da čini. Samo mi je nedostajao ovakav doček, mislio je. Brzo se sklonio na samu ivicu ulice, kako beguncu ne bi stajao na putu. Kid Ohajo ga je primetio i izbezumljen, povukao je vojnički revolver baš u trenutku kada je Holidej promakao pored njega. Povukao je obarač. Džordžijanac s tim nije računao. Osetio je žestok udarac u desno rame i s mukom se održao u sedlu. Kada je uspeo levicom da izvuče revolver, bilo je prekasno. Kid Menhetn je zamakao u sporednu ulicu. Mogao je još samo čuti odjek topota kroz noć.

Dok Holidej je uvideo da je potera za beguncem pod ovim okolnostima besmislena. Uhvatio se rukom za povredeno rame. Metak ga je dobro okrznuo, jer je osetio oštar bol kada je pokrenuo ruku. Džordžijanac je gledao u pravcu u kojem

je Menhetn iščezao. – Tebe ću uhvatiti, pa makar morao da jašem u sam pakao – promrsio je gnevno. Metkom kojim je pogodio Holideja u rame, Ohajo Kid je sebi počeo da kopa sopstveni grob. Navukao je sebi na vrat psa tragača, kakvog nije bilo u Sjedinjenim Državama.

Dok Holidej je dojahao do saluna. Ljudi su još uvek bili okupljeni na pločniku. Vlasnik lokala je stajao na donjem stepeniku. Horast Braun je isto tako mogao biti rvač, umesto krčmara. Bio je visok preko metar i osamdeset, a ramena su mu podsećala na štalska vrata. – Otkuda vi iznenada? – upitao je Holideja dubokim glasom.

– Vidite i sami – uzvratio je Holidej. – Upravo sam sjahao.

Braun je posle puškaranja bio izrazito zle volje.

– Baš glup odgovor.

– Ni vaše pitanje nije naročito mudro. – Holidej je prošao pored vlasnika krčme i ušao u salon. Zastao je na samim vratima. Pogled mu se prikovao za dva mrtvaca. Ostali ljudi su lagano počeli da se vraćaju u lokal. Džordžijanac je prstom zabacio šešir na potiljak. – Ovde kako mi se čini, vladaju lepi običaji, gospodo – zaključio je i prišao šanku. Iz rukava mu je tekao tanak mlaz krvi i natapao šaku.

– Imate li za mene možda sud vode? – pitao je Brauna.

Tek tada su građani primetili da je stranac ranjen. Krčmar mu je prišao. – Da nije možda i na vas pucao?

Holidej je skinuo kaput i stavio ga

preko stolice. – Očigledno da nisam naleteo na stub trema, mister. Šta je s vodom?

Braun je zašao iza šanka i doneo sud s vodom. Stavljajući ga pred Holideja, pitao je. – Da li ste ga poznavali, kada je pucao na vas?

Slavni kockar je skinuo košulju. – Ala vi zapitkujete – uzvratio je ljutito. Nije voleo dosadne i radoznale ljude. – Otkuda bih ja tog momka poznao? Ili on mene? Kako bi me uostalom i poznao? Zar niste primetili da je noć? – Krčmar nije bio baš naročito bistar čovek, ali je uvideo da je stranac u pravu. – Da, u pravu ste, mister – priznao je. – Ali, mi smo danas svi van sebe. Naš šerif je nestao, a ovde su dva čoveka ubijena. – Dok Holidej je upravo previjao ranu. Zavoj je izvadio iz crne torbe koju je uvek nosio sa sobom. Od nje se nikada nije razdvajao. Tu torbu od crne krokodilske kože davno su mu poklonili roditelji. Jednom mu je neki lopov ukrado konja i torbu, što je morao da plati životom. Pošto je previo ranu, Holidej je zakopčao svoju košulju i navukao kaput. Onda je pokušao pažljivo i oprezno da pokreće ruku. Sada, pošto je stavio čvrst zavoj, bol je bio manji. Okrenuo se i upitno pogledao krčmara.

– Ko su ta dvojica? – Pritom je pokazao na ubijene.

– Jedan je kauboj, a drugi trgovac – uzvratio je Braun spremno.

– A ko je tip koji ih je ustrelio? Ako me oči nisu prevarile, nosio je plavu uniformu?

U tom trenutku otvorila su se vrata saluna. Jedan starac je ušao u lokal. Kosa mu je padala do ramena i bila je bela kao

večiti sneg na vrhovima planina. Starac se zvao Abraham Vinfield i bio je prezbiterijski sveštenik. Propovedao je mir. Došao je čim je čuo pucnje. Videvši dvojicu ubijenih, uhvatio se za glavu. – Moj bože, šta se ovde dogodilo?

– To je bar očigledno – odgovorio je krčmar. Nije trpeo sveštenika, jer je stalno nagovarao ljude da ne idu u salun i ne piju viski.

– Jesu li obojica mrtvi? – nastavio je da zapitkuje Vinfield.

– I to je očigledno – uzvratilo je nestrpljivo Braun.

Sveštenik je osmotrio sve prisutne u lokalu. Najzad mu se pogled prikovao za Holideja. – Imate li vi neke veze s ovim ovde? – pitao je oprezno, zagledan u lice slavnog kockara sa kojeg se ništa nije moglo pročitati.

– Da, oče, imam nešto s ovim – uzvratilo je Džordžijanac, govoreći istinu. Najzad, ubica u bekstvu ga je ranio.

– Bio je to Kid Menhetn. Sve mi se čini da je izgubio razum. Došao je ovamo u salun u svojoj uniformi. Taj stari razbojnik je ustrelio obojicu, hladno i proračunato – rekao je krčmar.

Sveštenik je odmahnuo glavom. – On nije bio razbojnik. Svi vi ste ga načinili razbojnikom.

Horast Braun je gnevno zabacio glavu. – Šta hoćete time da kažete?

Sveštenik protrlja rukom uvelo lice. – Samo zbog toga što mu je lice unakaženo, odbacili ste ga i postupali s njim kao sa šugavim psom. Šerif je navratio do mene pre nego što je izjahao na jezero. Menhetn nije lopov, ne verujem u to. – Stari

sveštenik je uvek u ljudima tražio i nalazio nešto dobro. U neku ruku bio je u pravu, jer su svi ljudi u sebi posedovali i dobro i zlo, mada ne uvek u najboljim proporcijama.

Dok Holidej se nije mešao u razgovor. Odvojio se od šanka i seo za jedan od stolova. Saznao je ime čoveka koji je bez ikakvog razloga pucao na njega. Nosio je uniformu severnjačke vojske. To je dovoljno! Naći će ga. Taj čovek je ubica. Puka je slučajnost što on, Holidej, nije ostao da leži na pločniku. Sve doklegod ljudi tog kova budu slobodno krstarili državama srednjeg zapada, mira i sigurnosti neće biti.

Krčmar je upitao sveštenika: – Velite da je šerif navraćao kod vas. Možete li nam možda reći gde je sada?

Starac je pogledao Brauna iznenađeno, a onda je odlutao pogledom po salunu. Među prisutnima šerifa nije bilo.

– Mislio sam da je ovde – izustio je.

– Kao što vidite, nije. Mogu na žalost da pretpostavim i gde se nalazi.

– Zašto onda ne idete po njega? – pitao je sveštenik.

– Možda bismo mogli da odemo po njega – zamišljeno je uzvratilo Braun – samo se bojim da nam neće moći da ispriča ko ga je otpremio u večna lovišta.

Vinfield je prebledeo. – O verovanju i ne verovanju ne može biti reči. Radi se o činjenicama.

– Otkuda znate da ima činjenica? – pitao je sveštenik s nevericom.

– Menhetn je jahao šerifovog konja. Zar to nije dovoljan dokaz?

Na to starac nije imao šta da odgovori.

Pošao je prema vratima, zastao je još jednom i okrenuo se. Na njegovom licu kao da se ogledala sva nesreća ovog sveta. – Pobrinite se za mrtve!

Krila su se gotovo nečujno zatvorila za sveštenikom.

*

Nisu našli šerifa. Kada su sledećeg jutra odjahali na jezero videli su samo zgařište spaljene kolibe, a od Nada Firmera ni traga. Jezero Iri je ćutalo. Među ljudima koji su pošli da traže šerifa, nalazio se i krčmar Braun. Sveštenik se dovezao kočijom, a Dok Holidej, oporavljen, bio je u sedlu. Holideju je bilo potpuno jasno šta se ovde dogodilo. Sjahao je i uputio se dole prema jezeru. Njegovom oström oku nije promakao trag koji je ostao za šerifovim lešom, pošto ga je Menhetn vukao. – Vaš šerif leži na dnu jezera.

Krčmar je pošao za Holidejem, tako da je čuo. – Otkuda vi to znate? – Kočkar je pokazao na trag. – Ovde ga je vukao u jezero. – Braun se zagledao u tlo. – Prokletstvo, izgleda da ste u pravu.

Sveštenik je izašao iz kočije i prišao Holideju i krčmaru. – Ne mogu da poverujem da je učinio tako nešto užasno – mrmljao je. Lice mu je bilo sivo kao kamen. – Pretražićemo dno jezera – predložio je krčmar. Dok Holidej se gorko nasmejao. – Doista ste smeli. Jezero je široko pedeset milja, a dugo tri stotine.

– Ipak, mister, leš ne može tek tako da nestane.

– To je uzaludan posao – ubeđivao je Holidej. – Jezero je duboko, a osim toga, na obali ima dovoljno kamenja koje se može vezati za telo. – Nisu poslušali

kockarev savet. Uzeli su Menhetnov čamac. Međutim, jezero je ćuvalo tajnu zločina, tako da građani Klivlenda nisu dobili odgovor na pitanje gde im je šerif? Dok Holidej nije čekao odgovor na takvo pitanje. Odjahao je na drum koji je vodio od Klivlenda prema jugu. Taj drum se završavao u zapadnoj Virdžiniji, u gradu Čarlstonu.

Šerif iz Klivlenda nikada nije nađen, ali se u gradu pouzdano znalo da ga je Kid Menhetn ubio.

*

Šarena kobilica bila je okupana u znoju i iscrpljena. Jahač ju je zaustavio tek kada su stigli na obalu reke Kanoha. Kid Menhetn je uspeo da odmakne od mesta zločina nekoliko stotina milja. Uniforma mu je bila pokrivena debelim slojem prašine. Umor posle napornog i dugog jahanja čitao mu se na licu. Glad ga je vraški mučila. Poslednji cent je potrošio, tako da su mu džepovi uniforme bili prazni. Morao je da pronade put i način da se dočepa novca.

Kako?

Postojao je samo jedan put koji je upravo krenuo, put razbojništva i zločina.

Klekao je na obalu reke i šakom zahvatio mutnu vodu – Dakle, dotle je došlo, pukovniče – mrmljao je gnevno. – Ločeš vodu kao goveće.

Za nevolje u koje je zapao, naravno, nije krivio sebe već građane Klivlenda. Uspravio se i počeo da kopa po džepovima, tražeći cigaretu, iako je znao da je poslednju još prethodnog dana popužio. – Grom i pakao, nemam ni cigaretu! – siktao je gnevno. – No, to će se promeniti. Upoz-

naće me ta prokleta banda! Ime pukovnika Menhetna stajće na naslovnim stranama novina.

Da, pukovniče Menhetn, tvoje ime će stajati u novinama, ali slava te vrste nikome ne služi na čast. No, do toga nije došlo.

Pukovnik je pogledao preko reke na drugu obalu. Mogao je da nazre kuće Čarlstona, jer su se krovovi videli iznad šipražja.

– Tu ću uhvatiti neku ptičicu – nastavio je da govori sam sebi, otresajući prašinu sa uniforme. Izvadio je sablju iz futrole kraj sedla i opasao je. Pošto je napolju napojio kobilu, izveo je na drum i vinuo se u sedlo.

*

Zvao se Bob Riner. Na rukavu je nosio oznaku čina. Bio je narednik. Riner je imao grube crte lica, onakve kakve imaju škotlandani koji žive u visokim planinama. Bilo je kao od kamena isklesano. Oči su mu imale crvenkastosmeđi sjaj. Bio je ogroman i snažan. Brdo mišića. To je ujedno bilo sve što je posedovao. Priroda je propustila da mu podari još nešto, što neki nazivaju mozgom, a drugi duhom. U svojoj ograničenosti Bob Riner nikada nije doneo nikakvu odluku, samo je primao naređenja i izvršavao ih bez pogovora. Nije čak ni birao ko će da mu naređuje i čija će naređenja da sluša.

Tog jutra trebalo je sa garnizonom da odjaše u planine koje su se nalazile na severu. To su nazivali „šetanjem konja“. Bob Riner nije imao ništa protiv šetanja konja, čak mu je predstavljalo zadovoljstvo da vojnike goni kroz planinu. Garni-

zon je upravo napustio grad. Grupa vojnika jahala je prema reci Kanoha. Naravno, na čelu se nalazio Bob Riner. Kraj njega je jahao podnarednik Rasel, oštar i inteligentan čovek, kojem do tada nije uspelo da dobije viši čin ni značajniji posao. Već godinama se nalazio u Rinerovoj senci. Rasel je bio malog rasta i mršav, ali dobar vojnik, koji je uvek korektno izvršavao svoju dužnost. Međutim, nije mogao da se nosi sa impozantnim, snažnim iako ograničenim narednikom. Podnarednik Rasel je primetio jahaća. – Eno, dolazi neko ko nosi plavu uniformu.

Narednik je žmirnuo i pogledao u pokazanom pravcu. Imao je oštro oko za uniformu, jer je godinama bio u vojsci.

– Pa, to je pukovnik! – uzviknuo je. Podigao je ruku. Vojnici su dobro poznavali ovaj znak i zaustavili konje. Čak su pokušali da se postave u dva reda. Tada je pukovnik stigao. Narednik Riner se znojio od muke. Samo mu je to nedostajalo: visoki oficir. A, on je, suprotno pravilima vodio garnizon. Kid Menhetn je zaustavio svoga konja neposredno ispred narednika. Odjednom je došao na pomisao koja mu se učinila mudrom. – Gde je vođa ove grupe? – gotovo se brecnuo na Rinera.

Riner je trljao palcem nos. Nije znao šta da odgovori. Kao narednik, dobro je poznavao vojne propise i znao je da uz ovakvu vojnu formaciju uvek mora da bude oficir.

– Kapetan se danas ne oseća dobro – slagao je, iako je znao da se kapetan Vorel nalazi u salunu i opija.

Lažni pukovnik je nabrao obrve. – Vi treba da poznajete propise.

– Poznajem ih dobro, ser.

– Zbog čega onda jašite bez oficira, sa celim garnizonom? – Kid Menhetn je ponovo bio u svom elementu.

Bob Riner se baš nije osećao sjajno u sopstvenoj koži. Jednostavno više nije smeo da obmanjuje pukovnika, inače će zapasti u još veću nevolju, osim toga, ni kapetanu neće naškoditi ako jednom bude pozvan na odgovornost. – Ser, ja u većini slučajeva predvodim garnizonom. Končno, moram da izvršavam naređenja svojih pretpostavljenih.

Kidu Menhetnu je odmah bilo jasno da pred sobom ima glupog i ograničenog čoveka. Došao mu kao poručen.

– Kako se vaš kapetan zove? – pitao je oštro, vojnički.

– Vorel, ser – odgovorio je Riner. Lažni pukovnik je nekoliko trenutaka razmišljao. Ne, to ime nije znao. Imao je dobro pamćenje, pa bi se sigurno setio imena ovog oficira, da ga je poznao. – I gde se sada nalazi taj, taj kapetan Vorel? Molio bih vas da govorite istinu.

Bob Riner je progutao pljivačku. Jabučica mu je poigravala. Pretpostavljam u salunu „Virdžinija“ – rekao je prigušeno.

To je Menhetnu bilo dovoljno. S hladnoćom čoveka koji nije imao više šta da izgubi, preuzeo je inicijativu. Malo se pridigao u uzengijama i uzviknuo jahačima. – Ljudi, ja preuzimam komandu nad ovim garnizonom. Vašem naredniku nemam šta da prebacujem. On je hrabar vojnik koji izvršava naređenje svojih

pretpostavljenih. – Naravno, Kid Menhetn je tačno znao zašto podilazi ovom naredniku. Samo sa njegovom podrškom, mogao je da sprovede u delo svoj ludački plan. – Međutim, vašeg kapetana ću pozvati na odgovornost – nastavio je. – Mi smo već čuli za prilike koje vladaju u ovom garnizonu. Uostalom, zbog toga i jesam ovde.

Nekolicina vojnika se smeškala u sebi, iako im je ovaj pukovnik sa unakaženim licem bio prilično nesimpatičan. No, sada im se pružila prilika da budu ne samo svedoci, nego i učesnici nečeg veoma zabavnog. Njihov Mongol, kako su svi znali svog kapetana, dobiće po prstima. Naravno, nisu ni slutili da su pali u ruke ubici.

Kid Menhetn je poveo garnizon. Za konjsku glavu iza njega jahao je narednik Riner a iza njega podnarednik Rasel. On je uostalom bio jedini kome se sve ovo nije dopalo, ali je ćutao.

Ohajo Kid je sedeo ukočen i uspravljen u sedlu. Opet je bio onaj čovek koji je nekada bio pukovnik Severnjačke vojske. Kao da se sve odvija najnormalnije i najuobičajenije, poveo je jahače u dvorište vojne stanice. Naredio je ostrim glasom. – Sjašite! – Onda je dozvao narednika. – Neka se konji rasedlaju. Ljudi neka čiste oružje, neke ću pozvati na raport. Vi i još četvorica ćete me otpratiti do saluna u kojem je vaš kapetan.

Riner je izabrao ljude, a onda su, zajedno sa Menhetnom napustili dvorište. U glavnoj ulici su imali susret koji Kidu nije baš naročito prijao. Meklin, maršal

Čarlstonu, stajao je pred svojom kancelarijom kada su vojnici prolazili.

Meklin je prihvatio zvezdu zakona, nemajući drugog izbora. Nekada ranije, bio je trgovac u ovom gradu, ali, ne naročito vešt. Nabavljao je robu koju niko nije kupovao. Tako je postepeno izgubio sav novac i morao je da zatvori radnju. Naravno, nije smogao hrabrosti, ni sakupio kapital da počne iz početka. Uostalom, bilo mu je već pedeset godina. Novi posao obavljao je preko volje i činio je samo ono što je neophodno. Meklin je imao jednu osobinu kakvu inače ljudi uglavnom nisu posedovali. Bio je radoznao i od njega se ništa nije moglo sakriti, ali se zato moglo saznati sve što se u gradu zbiva. Svakoga je ispitivao do najsitnijih detalja. Sada, kada je video nepoznatog pukovnika kako se približava salunu, napustio je, gonjen radoznalošću, svoje uobičajeno mesto na tremu i stao je ispred grupe vojnika. – Dobro jutro, ser – pozdravio je ljubazno Menhetna. – Da li možda vi sada preuzimate vođenje garnizona?

Kid Menhetn je zaustavio konja. Imao je važan izraz lica. – Jeste li vi maršal? – pitao je zvanično.

– Da, ja sam.

– Onda vas molim da podete sa nama.

U „Virdžinija“ salunu se još uvek nalazio jedan jedini gost, kapetan Vorel. Stajao je za šankom, ne sluteći šta mu se sprema. U međuvremenu je ispio i treći viski i nestrpljivo je očekivao partnera sa kojim će sesti za zeleni sto. – Nadam se da će me uskoro unaprediti za pukovnika – rekao je krčmaru. – Ispričao je to ne

razmišljajući, iako je tačno znao da od unapređenja nema ništa.

Sklaton se smešio. – Ako se ne varam, moraćete tada da nabavite novu uniformu. U ovoj staroj svakako nećete moći kao pukovnik da se šetate naokolo.

Kapetan je prečuo ovu uvredu. – Hteo sam time samo da kažem da ću ubuduće moći da vam plaćam sve svoje dugove.

Razgovor kapetana i krčmara bio je prekinut, jer se na ulazu u lokal pojavio čovek u uniformi pukovnika. Vorel je prebledeo kada je iza visokog oficira primetio svog narednika i još četvoricu vojnika. Šta sada to treba da znači? Kapetanu je odavno bilo jasno da krši vojna pravila, ali, ni u drugim garnizonima nije bilo bolje. Vojska je već postala umorna. Rat, taj besmisleni, dugi rat, bio je zaboravljen. Oficiri vojnih jedinica nisu ni mislili na to da celog dana vise u sedlu i gutaju prašinu. To zadovoljstvo prepuštali su podoficirima. Vorel se odvojio od šanka i pozdravio Menhetna po svim pravilima. – Kapetan Vorel, komandir dve stotine treće... – Nije završio rečenicu, jer ga je Menhetn presekao.

– Zašto niste kod svojih ljudi?

Kapetan je pocrveneo. Nije smeo sebi da dozvoli nepriliku, jer je i bez toga kod svojih vojnika uživao loš glas. Zbog toga je krišom pogledao Rinera, što je mogao i da ne čini. Narednik je likovao u sebi. Uživao je što mu je pretpostavljeni oficir u neprilici.

– Danas je trebalo da napravim neke izveštaje – rekao je. – I sami znate kako se ovaj vojnički šljam izbezobrazio. Protiv toga se ništa ne može.

Čovek iz Ohaja prišao je šanku. Uzeo je dopola ispijenu kapetanovu čašu i okretao je između palca i kažiprsta. – S ovim izgleda sasvim lepo izlazite na kraj.

Vorel je hteo nešto da uzvрати, ali mu pukovnik nije dao priliku. – Koliko viskija je kapetan danas već popio? – upitao je krčmara.

Skalton je odgovorio spontano. – Četiri, ser.

Lažni pukovnik prešao je jezikom preko usana. Žarko je želeo da popije čašu viskija, naročito posle one prljave rečne vode, no, u ovakvoj situaciji to sebi nije mogao da dozvoli.

– Dakle, četiri dupla viskija, ili osam malih! – brecnuo se na kapetana. – Kako ste vi to uopšte zamislili? Priču o pismenim izveštajima mogli biste eventualno da ispričate svojoj babi.

Maršal se smešio. Nije imao ništa određeno protiv kapetana, čak je često igrao poker s njim od jutra do večeri u ovom istom salunu, međutim, ni on kao ni bilo ko u gradu nije simpatisao Vorela. Svi su ga iza leđa zvali Mongolom.

– Kapetan često ima papir u rukama – umešao se maršal. – Uglavnom karte.

Kapetan je prostrelio Meklina pogledom. – Šta hoćete time da kažete?

Krčmar je uživao u novonastaloj situaciji. – Da, moglo bi se reći da je papir koji svakodnevno drži u rukama đavolski čvrst – dolio je ulje na vatru.

– Misli na poker – dokrajčio je narednik.

– Šta vi to sebi dozvoljavate? – vikao je na svog narednika. – Kako ste se

uopšte usudili da dođete ovamo u salon? Ja sam vam naredio...

Kid Menhetn ga je opet prekinuo. – Vi nemate više šta da naređujete, kapetane Vorel. – Glas mu je sada bio tako oštar kao nekada, kada je svoju regimentu vodio u borbu. Obratio se naredniku Rineru. – Naredniče, uhapsite kapetana.

Vorel je pozeleneo. – Ne mislite to valjda ozbiljno? – mucao je. Riner je bio, kao što je rečeno, čovek navikao na poslušnost. Izvukao je revolver i prišao kapetanu. – Molim vas, dajte mi vaše oružje, mister Vorel. Dobio sam naređenje od pukovnika da vas uhapsim.

Kapetan je gnevno udario pesnicom o šank. – Čemu sva ova budalaština? Izvolite, sklonite revolver, inače ću vas pozvati na odgovornost.

Na to je lažni pukovnik izvukao oružje. Cev teškog vojničkog revolvra bila je upravljena na kapetanove grudi. – Oduzimam vam pravo komandovanja garnizonom, kapetane.

– Ali, pukovniče, ne možete valjda zbog takve sitnice...

Kid Menhetn ga je prekinuo. – To vi nazivate sitnicom? Kako sam uspeo da saznam, vi ovakav život vodite već prilično dugo.

Vorel prekorno pogleda narednika. Samo ga je on mogao ocrniti kod ovog jednog pukovnika. Kapetan je još jednom pokušao da se spase. – Ne morate verovati sve što vam se priča, pukovniče. Naročito ne verujte ovom momku. – Prstom je pokazao na Rineru. – Uvek je bio tvrdoglav i samovoljan i odbijao je da izvršava moja naređenja.

– To nije istina! – uzvratilo je Riner uvređeno. – Izvršavao sam bez pogovora sva naređenja...

– Hoćete možda da tvrdite da jedan oficir laže? – vikao je kapetan.

– Ja govorim istinu – rekao je narednik koji se nikada ne bi usudio tako da govori da iza njega nije stajao pukovnik.

Kid Menhetn je prekinuo ovu mučnu scenu. – Dosta sada – naredio je kapetanu. – Ne bi se moglo reći da svojim konjanicima dajete dobar primer. Naredio sam vam da predate oružje i da nas sledite, što ste vi odbili. Mom strpljenju je kraj. – Otkočio je oružje i energično prišao Vorelu, a onda mu ju naglim pokretom izvukao kolt iz futrole.

Kapetan se nije opirao. Potrajalo je prilično vremena dok se Vorel setio da mu pukovnik ne može oduzeti pravo komandovanja garnizonom, bar ne bez izričitog ovlašćenja generala. To mu je palo na pamet tek kada se našao iza rešetaka, odnosno kasno.

Kapetan Vorel je sedeo na klupi u vojničkom zatvoru i zaronio glavu u šake, razmišljajući napregnuto. Nije našao izlaz. Ono što ga je mučilo bila je činjenica da ne zna čak ni ime ovog čoveka. Prebacivao je sebi što je dozvolio da ga strpa u zatvor.

Vojnički zatvor nalazio se iza konjskih štala. Čak i da je iz sveg glasa vikao, niko ne bi došao. Vorel je primetio da pred zatvorom nema stražara. U podne je došao pukovnik, noseći u ruci ključ. – Trebalo bi vas, budalu, pustiti da crknete od gladi – rekao je umesto pozdrava. – Kid Menhetn je skinuo masku. Uživao je

u tome da ismejava ljude. Vorel je ustao sa klupe i zagledao se u izobličeno Kido-vo lice. – Ko ste vi, zapravo?

Ohajo Kid prasnu u smeh. – Ja sam Menhetn, nekadašnji pukovnik severnjačke vojske, komandant sedme konjičke brigade. Da li vam to nešto govori?

Kapetanu je to doista nešto govorilo. To ime je bilo poznato u vojsci, konačno, i sam Vorel je učestvovao u Secesionističkom ratu. Znao je da pukovnik već godinama nije u službi.

– Da li vas je vojska ponovo aktivirala?

Menhetn odmahnu glavom. – Na svoju ruku sam navukao uniformu – rekao je otvoreno, osećajući se sigurnim.

– Vi ste znači doista...

– Da, to sam učinio – uzvratilo je Menhetn.

– Ali, to vas može stajati glave!

Osmeh nije silazio sa Menhetnovog lica. – Moja glava ne treba da vas zanima, Vorel. No, ako se ne varam, moja poseta će vas prilično stajati. Sve mi se čini, velim, da ćete uskoro biti kapetan bez garnizona.

– Kako to mislite?

Menhetn je bio bez imalo skrupula, bio je nemilosrdan.

– Izgleda mi da ste zaista previše pili, kapetane. Kako ste uopšte mogli dozvoliti da vas hapsim? Trebalo je bar da mi tražite ovlašćenje.

Kapetan se ujeo za usnu. – U pravu ste, ja sam običan budala. No, čemu sve ovo? Vi se ne možete dugo predstavljati kao pukovnik.

– To i ne želim.

– Šta onda hoćete?

– Ne mnogo. Samo ključ kase koja se nalazi u vašoj kancelariji.

Vorel je prebledeo. Upravo pre nekoliko dana dobio je novac za izdržavanje garnizona na naredna tri meseca. Ključ ni u kom slučaju nije smeo da preda. – Ali čoveče, vi ste nekada bili oficir – pokušavao je da ubedi lažnog pukovnika. – Mislite na svoju čast.

Ohajo Kid je prezirivo pljunuo na pod. – Zna li vi uopšte šta mi za svoju oficirsku čast možemo da kupimo? Ništa! I vi ćete jednoga dana spoznati da ste poslednje đubre, kada budete skinuli sa sebe te plave krpe. – Izvukao je revolver. – Dajte ovamo ključ!

Vorel je osećao kako mu na sve pore izbija znoj. Ako bude predao ključ, biće to njegov kraj, odnosno, početak jadnog života. Šta da počne? Nije imao nikakvog zanimanja, ni zanata. Umco je da jaše, puca i da komanduje. To je bilo sve. – Zaboga, budite razumni! – mucao je. – Nećete daleko stići, iako vam predam ključ. Prinuden sam da vas odmah sledim.

– Za to, nećete imati prilike – bio je hladan odgovor.

Kapetan je osećao kako mu se želudac grči. – Šta time hoćete da nagovestite?

Ohajo Kid je okretao revolver oko kažiprsta. – Odgovor će biti žestok ako odmah ne date ključ.

Vorel je užasnuto piljio u oružje u Menhetnovoju ruci. – Hoćete da me ubijete?

– Da je šerif iz Klivlenda još u životu, sigurno bi vam dao tačan odgovor.

Sitne oči kapetana Vorela bile su sada razrogačene. – Vi ste ustrelili šerifa? – upitao je bez daha. Ovakav zločin smatran je u Sjedinjenim Državama kao užasan. Možda ovaj čovek laže da bi mi saterao strah u kosti? Razmišljao je grozničavo. Sve dok ne bude dao ključ, njegov život nije u opasnosti. Ključ kase nalazio se sakriven u jednoj tajnoj pregradi pisaćeg stola. – Čak i da me učutkate – rekao je muklo – ne možete poubijati ceo garnizon. Vojnici će vas slediti i uhvatiti.

Menhetn se smeškao. Video je strah na kapetanovom licu i to ga je ispunilo zadovoljstvom. Odavno je prošlo vreme kada su ljudi drhtali pred njim. – Garnizon me neće slediti – rekao je sigurnim glasom.

– Otkud vi to znate?

– Zbog toga što ću ga povesti sa sobom.

Kapetanu je zastao dah. Da li je ovaj čovek poludeo? – Izgleda da vas nisam dobro razumeo?

– Znam da sam se sasvim jasno izražavao – odgovorio je Kid.

– Ali čoveče, vojnici vas nipošto neće slediti. Shvatite konačno, ne možete bez službenog naloga pokrenuti ceo garnizon.

– Šta ja sve mogu, imali ste prilike da vidite.

Kapetan je obrisao znoj sa čela. Da li je to san ili java? – Jeste li vi možda ludi? – promucio je.

– Još nisam, Vorel – uzvratio je Ohajo mirno. – No, uskoro ću poludeti ako mi vi ne predate taj ključ.

Neočekivano se ravnodušni kapetan preobratio u odlučnog i čvrstog čoveka. – Izvolite me ustreliti, ako mislite da će vam to ubistvo pomoći – rekao je odlučno. – No, dozvolite da vam pre toga nešto kažem. Ja taj ključ ne nosim sa sobom, a mesto gde sam ga sakrio nikada vam neću odati.

Kid Menhetn je neko vreme razmišljao. Na ovaj način dakle, ne može da pridobije Vorela. Pogrešio je što je igrao otvorenim kartama. Mora da pokuša na drugi način. Pre svega, mora da menja taktiku. Kao prvo, napravio je ljubazno lice, što mu ni u kom slučaju nije pristajalo. – Ne budite tako tvrdoglavi, Vorel. Malo sam vas zaplašio, ali, nisam tako mislio – počeo je da uverava kapetana. – Svako jednom u životu može da skrene sa pravog puta. Meni je prosto novac potreban da bih nestao. Neće vam se ništa dogoditi, ako mi budete dali ključ.

Kapetan ga je odmeravao podozrivo. – A šta je sa šerifom iz Klivlenda?

Ohajo Kid je odmahnuo rukom. – S njim nije ništa. Bio mi je za petama, jer sam do guše u dugovima. Živ je i zdrav, kao i vi uostalom – slagao je. – Uhvatio sam maglu i sada su mi potrebni dolari da pobeegnem u Meksiko.

– A šta je sa garnizonom? Jeste li ozbiljno mislili da povedete vojnike?

– To sam ozbiljno mislio – uzvratio je pukovnik. – U protivnom biste vi ljude odmah poslali za mnom. Ovako, negde ću ih ulogoriti i umaći. Posle dan-dva momci će sigurno shvatiti da treba da se vrate u stanicu.

Kapetan je počeo da veruje u bajke. – A šta će se u međuvremenu dogoditi sa mnom? – pitao je.

Ubica se setio porcije sa hranom koji je poneo zatvoreniku, da vojnici ne bi postali podozrivi. Zato je širokim pokretom pokazao na sud. – Verujete li zaista da bih vam doneo jelo da sam imao nameru da vas ubijem?

To je izgleda upalilo. – Šta smerate i šta ste smerali je u svakom slučaju ludost i mene će stajati čina – rekao je Vorel gorko. – No, u vašim sam rukama. Reći ću vam gde se nalazi ključ kase, jer mi ništa drugo ne preostaje.

Kid Menhetn nije mogao, a da se ne osmehne. Taj osmeh će mu uskoro prestati, jer mu je za petama bio najnemilosrdniji gonilac. Dok Holidej!

*

Marijet je tek počinjao da biva grad. Raštrkane kuće nalazile su se na obe strane ulice. Bile su sklepane na brzinu i delovale su žalosno i ružno. Ovaj gradić na granici između dve države: Virdžinije i Ohaja, bio je izuzetno siromašan. Samo je jedan posao cvetao. Salun!

Marijet je ležao na obali reke Ohajo, koja je predstavljala granicu između dve države. Naravno, u ovako malom mestu šerifa nije bilo, jer građani nisu mogli da sakupe novac za njegovu platu. Ovu okolnost je nekoliko lupeža uspela da iskoristi. Jedan od njih se zvao Nik Jemen i izigravao je vođu. Od ovog momka se niko u Marijetu nije osećao sigurnim. Nik Jemen je bio siledžija najgore vrste. Tukao se kad god bi mu se za to ukazala prilika, a kada prilike nije bilo, sam ju je

izmišljao. Osim toga, majstorski je rukovao koltovima koje je nosio u ukrašenom opasaču. Bili su to koltovi kalibra četrdeset tri. Jemen je inače bio konjušar kojeg nijedan rančer nije hteo da zaposli, jer je izazivao među kaubojima tuče i puškaranja. Na koji način je zaradivao novac da preživi, nije se moglo otkriti, tek, u džepovima je uvek imao novca. Na koji način dolazi do novca svi su slutili, ali se niko nije osmelio da to glasno kaže. Danguba Jemen je po nekoliko dana iščezavao iz grada, a kada bi se vratio, rančeri su mogli da utvrde da im iz krda nedostaje po nekoliko grla. Naravno, oni su brzo zaključili da im Jemen krade stoku, ali, to nisu mogli da dokažu. Možda bi ga krčmar, koji je istovremeno bio i gradonačelnik, oterao iz Marijeta, da je protiv njega imao bilo kakav dokaz. Možda, jer ne treba zaboraviti da mu je baš Jemen bio najbolji gost. Inače, ovaj lupež nije delovao zastrašujuće. Bio je malog rasta, sitan, uzane ptičje glave. No, bio je žilav kao sedlo i čvrstih kostiju. Često se dešavalo da ljude koji su za dve glave viši od njega baci na pod. Nije radio sam. Imao je saučesnika koji je upravo stajao kraj njega pred salunom. Zvao se Rob Touli. Dva momka su se razlikovala kao dan i noć. Touli je bio brdo mesa, pravi kolos. Pored toga, imao je i druge osobine prikladne za „posao“ kojim se bavio. Rukovao je nožem majstorski. U stvari, bio je lud za noževima i nosio ih je svuda, u sarama čizama, u rukavima, u prsluku, pa i zadenute za opasač. Uprkos svemu tome, Rob Touli je delovao dobroćudno kao sveštenik.

Stojeći tako pred salunom, obojica su videli jahača koji je nailazio. Nije im promaklo da je elegantno odeven. – Mislim da nailazi čuran, kojeg ćemo lako moći da očerupamo – zaključio je gorostas, premeštajući cigaretu s kraja na kraj usana.

– Možda – uzvratio je Jemen posmatrajući jahača koji se približavao.

– Ako ostane ovde, sredićemo ga, buzazeru! – rekao je Touli.

Nik je posmatrao Holideja i dalje, zabacivši glavu u stranu.

– Ko bi to mogao biti?

– Otkuda ja to mogu da znam?

– U svakom slučaju, mora da ima dolare – smatrao je Touli i zadovoljno odbacio nedopušenu cigaretu u prašinu.

– Možda – opet je glasio Jemenov odgovor. Odvojio se od stuba trema i krenuo, obraćajući se svom saučesniku. – Hajde, idemo unutra.

Rob Touli je pošao za njim. U lokalu je mirisalo na svežu boju. Iza uskog šanka visila je Linkolnova slika, stolovi su bili sivi, nezastrveni. Za šankom je stajao čovek, više nalik na trgovca žitaricama nego na krčmara. Zvao se Džon Houland. Imao je široko, neprijatno lice, izbrazdano mnogim borama. Kada su ova dva lupeža ušla u lokal, lice mu se razvuklo u osmeh. Nije mario ovu dvojicu lupeža, ali su mu oni donosili dolare, što je jedino bilo važno. – Helou, gospodo! – doviknuo je. – Mogu li da učinim nešto za vas?

– Zaveži i daj nam po jedan viski – uzvratio je Jemen grubo.

Krčmar se nije dao zbuniti. – Šta je, danas imate nevolja?

– To se tebe uopšte ne tiče – presekao ga je Touli, podržavajući svog prijatelja.

– Gde je taj viski? – uzviknuo je nestrpljivo Jemen.

Krčmar je natiočio piće i gurnuo čaše prema njima. – Evo ga, gospodo! – Lupeži su prineli čaše ustima, dok im je pogled sve vreme bio prikovan za vrata. – Kada će doći? – pitao je Touli. Nisu morali dugo da čekaju.

Dok Holidej je upravo vezivao konja za prečku ispred saluna. Na sebi je imao odelo boje peska, tamnosmeđi šešir i blistavobelu košulju. Ispod kragne, bila mu je vezana tamnoplava svileni mašina. Ranjena ruka mu je bila malo ukočena, ali je srećom mogao da je pokreće. Veče se već spustilo, pa je Džordžijanac odlučio da prenoći u Marijetu. Prevalio je dug put i bio je veoma umoran, kao uostalom i njegov ždrebac. Na žalost, u ovom gradiću ni on ni životinja nisu našli mir. Dok Holidej je ušao u lokal i ostao da stoji na vratima. Prvo je pogledom prešao preko dvojice za šankom, a onda je prišao. – Imate li sobu? – upitao je krčmara.

Houland se smeškao i trljao ruke. – Naravno, mister. Koliko nameravete da ostanete? – Krčmaru je ovo mirisalo na dobar posao. Stranac je delovao kao neko ko ima novca.

Holidej je još jednom odmerio lokal i zaključio. – Pa, ne baš dugo.

Houlandu nije promakao Holidejev pogled. Uvređeno je razvukao usne. – Mi ovde tek počinjemo, mister – objašnjavao je. – Ko ima toliko novca da odmah saizda „Long Brenč” salon.

Džon Houland je govorio o čuvenom i ujedno ozloglašenom salunu u Dodž Sیتیju, u kojem je nekada radio kao konobar.

– Dajte mi jedan brendi – zatražio je Holidej, ne prihvatajući krčmarev razgovor. Uputio se prema stolu kraj prozora i tamo se smestio.

– Pazite, mister, da ne uprljate frak – dobacio mu je Jemen.

Holidej je podigao pogled. – Je li to možda vaš frak? – pitao je hladno. Odmah s vrata je video da su ova dvojica lupeži. Za takve tipove imao je i dobre oči i dobar nos. Touli je došapnuo Jemenu. – Ne počinji svađu s njim. Možda ćemo igrati poker s tim žutokljuncem, pa ćemo videti šta ima u džepu.

– Da, to ti nije loša ideja – uzvratilo je Jemen i ispio piće. – Lupež sa ptičjom glavom, osećao se nepobedivim u svemu, tući, pucanju i pokeru. – Ne zamerite mister – kazao je – mi smo obični kauboji i ponekad zbijamo grube šale.

Džordžijanac nije ništa odgovorio, ali, Jemenu to nije smetalo. Trudio se da se i dalje nametne. Odvojio se od šanka i krenuo prema Holidejevom stolu. Pri svakom koraku, revolveri na bedrima su mu se ljuljali. Ne pitajući za dopuštenje, seo je za sto. – Da li ste možda raspoloženi za partiju pokera? – pitao je. – Danas je vrlo dosadno.

Kockar je odmerio Jemena od glave do pete. Najradije bi ovom lupežu razvukao šamar. To je uostalom i učinio na svoj način.

– U redu, igravimo – uzvratilo je suvo.

Jemen je svom saučesniku dao znak. –

Donesi karte, odigraćemo nekoliko deljenja!

Rob Touli je zatražio karte od krčmara. Smešio se zadovoljno što će očerupati „ćurana“. Da su dve skitnice slutile kojeg „ćurana“ nameravaju da očerupaju, verovatno bi ih brzo prošla volja za partijom pokera. Dok je dopustio da dobiju prvih nekoliko deljenja, na njemu svojstven način. Neka ga smatraju početnikom. Jemen je likovao. Ovakvog idio-ta odavno nisu sreli. Jedan i drugi sakupljali su dolarske novčanice. – Nemate sreće danas – rekao je Jemen Holideju.

– Dešava se – mirno je odgovorio Džordžijanac. Čekao je da njegovi suigrači povećaju uloge, da bi im pokazao ko večeras nema sreće. Samozvani vođa lupeža u Marijetu, bio je sve bešnji. Varao je na kartama i to na način na koji bi mirno mogao da ga otkrije i slepi deran. Presudni trenutak je uskoro došao. Nik Jemen je stavio na sredinu stola sav novac koji je zaradio. – Ne, ja ovo ne mogu da podnesem! – uzviknuo je. – Ne možemo dozvoliti da vas osiromašimo. Igraću u sve što sam do sada zaradio i pružiti vam priliku da vratite svoj novac. Hoćete li u ovaj ulog?

Holidej je klimnuo glavom. Karte su pale. Krčmar je prišao stolu i od napregnutog iščekivanja i uzbuđenja, skoro nije disao. Dok Holidej je blefirao kao nikada do tada. Jemen je iznenađeno piljio u njega. Osećao je kako mu znoj izbija. To mora da je puka, prokleta slučajnost! – Vi ste dobili – promućao je. To se uostalom videlo, jer su Holidejeve karte ležale

otvorene na stolu. On je mirno privukao novčanice i upitao svoje suigrače. – Hoćete li revanš?

Jemen se ujeo za usnu. Posmatrao je stranca, zbunjen naglom promenom izraza njegovog lica. Krčmaru je gotovo pošla voda na usta kada je video kako elegantni stranac stavlja novčanice u džep. On, da je na Holidejevom mestu, ne bi nastavio igru. Najzad, smatrao je stranca početnikom u pokeru, koji je slučajno ovog puta imao sreće. Jemen se malo povratio i naravno, nije hteo da odustane. – U redu, igrajmo – rekao je žustro.

Sva trojica, krčmar i dva lupeža, imali su sada prilike da vide najslavnijeg kockara Divljeg zapada u punoj formi. Rob Touli se posle nekoliko deljenja povukao iz igre. U džepu mu je ostala jedna jedina novčanica od dvadeset dolara, sve ostalo je izgubio. Jemen je grozničavo igrao dalje, koristeći sve varijante koje je znao. Pokušavao je da vara, da blefira. Izvlačio je karte odozdo, markirao ih noktom, ali, nije vredelo ništa.

Dok Holidej nije varao. Jednostavno, bio je inteligentniji i pronicljiviji od svog protivnika. Uostalom, u svakoj borbi, do sada je uspevao da bude pobednik, bilo gde se ta borba odvijala: za kockarskim stolom, na prašnjavim ulicama, u planinama, peščanim pustinjama Arizone, pa čak i u pustinji Ljano Estakado. Nikome do sada nije uspeo da ga pobedi, pa tako ni lopovu Niku Jemenu. Konačno je kauboj sa licem ptice grabljivice ustao od stola. Bacio je karte i obrisao znojave ruke o kožni prsluk. – Meni je ovoga dos-

ta! – rekao je otvoreno. I doista, bilo mu je svega dosta. Osim toga, postojao je još jedan razlog zbog kojeg je prekinuo igru. Nije imao više ni centa u džepu.

Dok Holidej je privukao novčanice krajnje nemarno, isto onako nemarno kao i kada je gubio na početku igre. – Vi dakle nećete revanš? – pitao je s jedva primetnim osmehom u uglovima usana.

Nik Jemen se uhvatio za vrat. – Biće za to vremena i prilike – rekao je ljutito, a onda je Touliju dao znak. Obojica su napustili salun.

– Ovima ste pokazali – likovao je krčmar. – Ako se ne varam momci vam to neće tako brzo zaboraviti. Jemen je prilično nervozan i nestrpljiv tip, a osim toga brzo i vešto poteže oružje. Na vašem mestu, ja bih malo pripazio.

Vlasnik saluna bio je u pravu.

*

– Ol rajt – rekao je Vorel Kidu Menhetnu. – Ključ se nalazi u drugoj fioci mog pisaćeg stola, sasvim pozadi u jednoj maloj pregradi.

Lažni pukovnik je bio na cilju. Kapetan Vorel na rubi propasti.

– Zar vam nisam rekao da ste vi budala, jedna obična mala budala? – rekao je najzad Kid Menhetn, podigao revolver i lagano uperio cev prema Vorelovoj glavi. Nesrećni kapetan je prebledio kao laneni peškir. – Nećete valjda da... – mucao je. – Pa, vi ste dali reč...

– Ima mnogo reči koje se mogu izgovoriti – zaključio je Kid Menhetn hladno.

– Ali, šta sam vam učinio? – pitao je kapetan. – Menhetn, vi ste nekada i sami bili oficir i predvodili ste veliku vojnu je-

dinicu. Ne možete tek tako kolegu da ustrelite bez razloga.

Menhetn je pomilvao levom rukom cev oružja. – Rekli ste, „bez razloga“? – ponovio je mirno. – Zar nije dovoljan razlog što hoću da sprečim da neko sazna za naš razgovor.

– Ali, zbog toga se ne ubija čovek – Vorel je očajnički pokušavao da se spase.

– Ima mnogo nevažnijih, manje značajnih razloga zbog kojih su ljudi umirali – objašnjavao je nemilosrdni zločinac. Izgleda da mu je činilo zadovoljstvo da svoju žrtvu muči. Kapetan jednostavno nije mogao da veruje da će Menhetn doista sprovesti svoju pretnju u delo. – U kasi ima dosta novca. Jedva ako vam stane u bisage – pokušavao je kapetan da umilostivi zločinca. – Zar vam to nije dovoljno? Dajem vam svoju oficirsku reč da vas niko neće slediti. Kako ću sa svojim komandantom izaći na kraj zbog nestalog novca, još ne znam ali, naći ću već neko rešenje.

Kid Menhetn bio je neumoljiv. – Nije vam potreban nikakav način, Vorel. Ne treba da ga tražite. Za put koji vam predstoji nisu čak ni čizme potrebne. – Rekavši to, povukao je obarač. Metak je pogodio kapetana posred lica. Odbačen unazad naleteo je na zid. Pokušavao je grčevito da se noktima zadrži, ali mu nije uspeo. Lagano je klonuo. – Vi ste dakle ipak...

Kapetan Vorel izdahnuo je nekoliko sekundi kasnije. Pao je na stranu i ostao da leži na podu vojničke ćelije.

Sa hladnokrvnošću iskusnog ubice,

Kid je stavio mrtvacu svoj vojnički revolver u ruku, a onda je izašao iz ćelije.

– Ljudi, vaš kapetan je samom sebi presudio – rekao je Menhetn konjanici-ma, koje je prethodno postrojio. Lice mu je bilo ozbiljno. – Molio me je, kao oficir oficira da mu dam revolver – nastavio je Kid glasom punim patosa. – Ja sam mu dao oružje. – Čutao je nekoliko trenutaka, tobož potresen.

Podnarednik Rasel je skinuo šešir. – Zašto ste to učinili? – pitao je dovoljno glasno da ga je Menhetn čuo. Odmah je prišao podoficiru i rekao mu gotovo prijateljski. – Reći ću vam a i svima ostalima. Kapetan Vorel je imao dugove i te dugove je namirio vašim vojničkim novcem. Žalosno je bilo što ništa nije mogao da izmeni. On sam je izabrao smrt, a možda je to i najbolje rešenje za njega.

Novac iz kase se već nalazi u Menhetnovim džepovima i bisagama, međutim, niko od vojnika na to nije pomišljao.

Bob Riner, narednik, stupio je dva koraka ispred stroja. – Šta će biti sada sa nama?

Menhetn je načinio širok pokret rukom. – Pustite da to bude moja briga. Srediću sve. – Doista, pukovnik se pobrinuo, ali, na svoj način. – Kao što sam rekao, ljudi, nijednog civila u gradu se ovo ništa ne tiče. Mi ćemo Vorela sahraniti na našem vojničkom groblju, a onda ćemo izjahati na vojnu vežbu. Naredniče Riner, dajte potrebna uputstva. – Okrenuo se i pošao prema kancelariji povijenih ramena, kao da nosi teret nemilih događaja na svojim plećima. Čim je zamakao da ga

vojnici ne mogu videti, uspravio se i zlu-rado smeškao. Ušao je u kancelariju kapetana Vorela i bacio sablju na sto. – Sami idioti! – procedio je kroz zube i zadovoljno se spustio u naslonjaču. Sve što je ovaj čovek u životu radio, radio je krajnje temeljno i do kraja. Ranije, nekada davno, vodio je svoju jedinicu u borbu, ne obazirući se na opasnost, ni na eventualne gubitke. Kasnije, dok je živio kraj jezera, uporno je iz noći u noć lovio ribu. Sada, kada je postao zločinac, i to je radio temeljno do kraja.

*

Stajali su okupljeni oko male humke. Bilo je popodne. Gradonačelnik i nekoliko građana prisustvovali su poslednjem ispraćaju. Maršal Meklin je čak obukao svoje crno odelo. Obasjana suncem sa zapada, vrba je bacala senku na grob. Mirisalo je na sveže iskopanu zemlju. Deset vojnika je prišlo humci, držeći puške u rukama. Pukovnik je opasao sablju, stavio je ruku na ivicu šešira i počeo da govori:

– Kolega Vorel, kapetane armije, odajemo ti poslednju počast. Borio si se za svoju zemlju, a sada ćeš naći večiti mir. – Potom je izvukao sablju iz korica i zamahnuo njome. Ništa nije zaboravio ni propustio. Oštro sečivo svetlucalo je na suncu.

– Puške na gotovs! – komandovao je vojnicima.

Oružje polete.

– Nišani!

Vojnici su prislonili „remington“ puške na ključnjače, a cevi uperili u pravcu azurnoplavog neba Virdžinije.

– Pali!

Pucnji iz deset pušaka narušili su tišinu malog groblja.

Na ovaj način najverovatnije nijedan ubica nije sahranjivao svoju žrtvu.

Maršal Meklin je ispod oka posmatrao čudnog pukovnika. Sve mu je to bilo nekako neobično. Najzad, on je gotovo svakodnevno sa Vorelom igrao poker u salunu. Otkuda to da kapetan tako neočekivano počini samoubistvo? Uostalom, šta ga sve to tiče? Bio je srećan što njega nisu uvukli u sve ovo.

Kris Skalaton, krčmar, nije bio tako ravnodušan. Došao je na pogreb da bi mogao da razgovara sa pukovnikom. Končno, Vorel mu je dugovao novac. Kada su ljudi počeli da napuštaju groblje, prišao je Menhetnu. – Imam jedno pitanje, pukovniče!

– Pitajte.

– Kapetan Vorel je imao dugova kod mene.

– Koliko? – pitao je Menhetn vojnički odsečno.

– Četrdeset dolara.

Kid Menhetn je zavukao ruku u džep i izvukao nekoliko novčanica. Izabrao je jednu od pedeset dolara i pružio je krčmaru. – Ostalo je za vas.

– Ali, ja to ne mogu da primim – branio se krčmar iako je novčanicu već strpao u džep.

Menhetn je odmahnuo rukom. – Popijte koju čašicu za dušu nesrećnog kapetana Vorela.

– Ol rajt, ser – uzvratio je krčmar i naklonio se.

Sledećeg popodneva garnizon je na-

pustio grad. Na čelu kolone jahao je Kid Menhetn. Džepovi i bisage bili su mu puni novca. Odmah za njim su jahali narednik Bob Riner i podnarednik Rasel. Posle njih su jahali ostali vojnici. Menhetn je vodio garnizon prema Nju Riveru. Bila je to uzana rečna dolina, okružena stenovitim planinama. Voda je bila bistra i plava.

Podnarednik Rasel munu u rebra Boba Rineru.

– Šta se dogodilo? – pitao je narednik.

– Zastanite malo, hteo bih sa vama da razgovaram – došapnuo je Rasel. Menhetn nije primetio da su dva podoficira malo usporila. Bio je duboko zamišljen, i negde daleko.

Rasel se nagnuo prema Rineru. – Meni se sve ovo ne dopada – rekao je šapatom.

– Šta vam se ne dopada?

– Ovaj pukovnik, kapetanova smrt. Tu nešto nije u redu.

Riner je prostrelio pogledom podnarednika. – Kako možete tako nešto da govorite?

– Svako može da navuče uniformu – primetio je Rasel.

Riner je bio i suviše ograničen, suviše poslušan vojnik da bi ovo prihvatio. – Budite oprezni i birajte reči, podnaredniče. Ovaj put ću zaboraviti šta ste mi kazali. No, ako mi se još jednom obratite na sličan način, dužnost mi je da raportiram pukovniku. – Rekavši to, oboje je konja i pohitao za Menhetnom. Rasel ga je sledio mrmljajući sebi u bradu. – Prokleta budala! – Međutim, odlučio je da više ništa slično ne pominje. Oštroomni Rasel bio je uveren da su pali u ruke

varalici. Davo bi ga znao gde je vojnički novac. Kapetan ga sigurno nije proneverio.

Kapetan Vorel bio je loš oficir, bolje rečeno ravnodušan, ali ne i nepravičan. Osim toga, nikada ne bi uzeo novac svojih ljudi. Jahali su dalje, sve dok sunce nije zamaklo za planine. Tek tada je Menhetn zaustavio garnizon. Okrenuo se u sedlu i naredio naredniku: – Neka ljudi ovde odmore. Vi preuzmite komandu. Ja ću odjahati do Mongomerija. Sutra se vraćam. U svakom slučaju, sačekajte dok se ne vratim. – Odjahao je, a da Bobu Rineru nije ni na pamet palo da je njemu, naredniku, prepustio komandu nad garnizonom. Upravo zbog toga je dva dana ranije uhapsio kapetana. Rasel je slutio da ovog čoveka više nikada neće videti. Namršten, pratio je pogledom jahača, sve dok nije nestao. Narednik je komandovao ljudima da sjašu. Sakupili su drva za logorsku vatru. Noć se spustila. Došlo je jutro, prošao je dan i došlo je novo veče! Nije došao samo lažan pukovnik Kid Menhetn. Rasel je sedeo pored narednika uz logorsku vatru. U izvesnom smislu bio je zadovoljan što su se njegove sumnje pokazale opravdanim. – Nemamo više namirnica – rekao je Rineru. Narednik je pljunuo u vatru. – Naići će svakog časa.

Rasel je upravo savijao cigaretu i smeškao se. – Hoćete li možda da se opkladimo?

– Kakvu mi to sada opkladu predlažete?

– Da tog pukovnika nikada više nećemo videti – osmelio se da kaže podnarednik.

– Znači, opet počinjete.

– Nemojte se uzrujavati, naredniče. Ne, i vama će uskoro pući pred očima. Sve ovo je bila užasna prevara. Da se ja pitam, krenuo bih u poteru za tim tipom.

Bob Riner nije bio više tako siguran. – U svakom slučaju, sačekaćemo do sutra. Ako tada ne bude...

Tada su čuli topot kopita. Neki jahač se približavao galopom. Zaustavio je konja kraj same logorske vatre. Bio je to maršal iz Čarlstona. Pogledao je unaokolo, a onda je uzbuđeno upitao. – Gde je on?

Riner je ustao. – Na koga to mislite, maršale?

– Na onog pukovnika.

– Odjahao je u Montgomeri. Trebalo je jutros da se vrati.

Maršal se nasmejavao gorko. – Taj momak je već preko sedam gora i planina.

Rasel je klimnuo glavom, smešeći se. – To sam i ja slutio. Šta je s tim momkom? – pitao je čuvara zakona.

Maršal je kliznuo iz sedla i zabacio „stetson“ na potiljak. – Nama će se smejati cela Amerika. Taj lupež je nekada davno bio pukovnik. U Klivlendu je ubio šerifa.

– Šta? – uzviknuo je narednik.

– To nije sve – nastavio je maršal. – Tog istog dana ubio je još dvojicu, a trećeg ranio.

– Otkuda vi sve to znate? – pitao je narednik.

– Jedan jahač nam je doneo vest.

– Onda je on likvidirao i našeg kapetana – zaključio je Rasel.

– I ja tako mislim – složio se maršal. Bob Riner nije mogao da se sabere. Sve

ovo mu jednostavno nije moglo da dopre do svesti. On je bio taj koji je pomogao pukovniku da uhapsi Vorela. Ne, to jednostavno ne sme biti istina.

– Možda se čovek, koji vam je doneo vest, prevario.

– Šta znači „prevario“? – negodovao je maršal. – Uskoro će poternicu za njim dobiti svaki policajac u Sjedinjenim Državama.

Bob Riner se uhvatio za glavu. – Baš sam idiot!

Rasel nije mogao da se obuzda. – To je prva razumna reč koju sam čuo od vas.

Narednik je bio gnevan na samoga sebe, ali je zato bes iskalio na Rasela. – Kako se usuđujete tako da govorite sa mnom? Vi ste isto tako izvršavali njegova naređenja – vikao je.

– Ali sam vas isto tako blagovremeno upozorio! – uzvratio je podnarednik mirno. U razgovor se umešao maršal. – Prestanite s tom glupom prepirkom. Dogodilo se šta se dogodilo. Pomoći nema. Tog momka će sigurno negde uhvatiti. Ubijeni ga ne mogu slediti, ali cenim da će jedan, onaj što je ranjen, nemilosrdno goniti zločinca.

– Ko je to? – pitao je Rasel.

– Dok Holidej!

Svi su znali za Džordžijanca. O njemu su čitali u novinama, o njemu se pričalo u salunima i kraj svih logorskih vatri. – U tom slučaju, neće daleko stići – zaključio je Rasel.

Bob Riner je pričvrstio opasač. – I bez tog Holideja neće daleko otići. Mi ćemo ga slediti.

Rasel se nasmejao grohotom. Izgubio

je svako uvažavanje prema ovom ograničenom čoveku. – Mogu da pretpostavim da biste želeli da operete obraz, ali, to ne može. Naša jedinica više nema komandanta i moramo nazad u Čarlston.

– U pravu je – podsetio ga je maršal.

– Zbog čega onda vi jašete za njim? – brecnuo se narednik.

Meklin je pokazao prema rečnoj dolini. – Pet milja odavde završava se područje za koje sam ja nadležan. Zar mislite da je taj zločinac za trideset i šest sati prešao samo pet milja?

Maršal u svakom slučaju nije imao ni najmanju želju a ni nameru da sledi razbojnika. Bio je čak srećan što je uspeo da umakne. Neka se drugi čuvari zakona nose s tim ubicom.

Bob Riner se nalazio pred teškom odlukom. Odavno je računao sa unapređenjem. Međutim, to unapređenje će sada pasti u vodu, pošto se bude saznalo kakvu žalosnu ulogu je imao u ovoj tragikomediji. S druge strane, nije se usuđio da sam napusti garnizon. Posle dužeg razmišljanja, odlučio je da prihvati Raselov predlog.

Osedlali su konje, ugasili vatru i još iste noći se vratili u Čarlston.

*

Bila je to noć bez mesečine. Za grad Marijet uzbudljiva i neprijatna. Dok Holidej se još uvek nalazio u salunu koji se u međuvremenu napunio. A kuda bi inače ljudi i mogli da odu uveče? Pili su malo, okupljali su se i razgovarali. Te večeri, za šankom, razgovaralo se šapatom. Krčmar je uspeo svima da ispriča šta se tog popodneva dogodilo u njego-

vom lokalu. Naravno, brbljivi krčmar im je takođe ispričao ko je čovek za stolom kraj prozora, koji je upravo večerao. Džordžijanac se još pre dolaska gostiju upisao u knjigu.

Ljudi u zaboravljenom pograničnom naselju znali su šta se o ovom čoveku priča i prepričava. Poznavali su isto tako Nika Jemena i Roba Toulija, pa prema tome, znali su da ova dvojica neće tek tako preći preko gubitka.

Dok Holidej je završio večeru i ustao od stola. Prišao je šanku. – Gde bih mogao da smestim konja? – pitao je krčmara.

Houland je protrljao bradu. – Ovde nemamo konjušnicu. Jedino što možete učiniti, to je da smestite konja u moje dvorište iza kuće.

Holidej je izašao iz saluna. Pogledi svih gostiju bili su prikovani za kockareva leđa.

Na glavnoj ulici, dočekali su ga noć, njegov verni indijanski konj, a i dva para lukavih očiju. Jemen i Touli stajali su na suprotnoj strani ulice.

- Dolazi – prošaputao je Jemen.
- Jesi li siguran? – upitao je Touli.
- Prepoznao sam ga.
- Onda možemo da krenemo.

Naprasiti Jemen ovog puta nije hteo odmah da dejstvuje. Uhvatio je svog prijatelja za ruku, govoreći. – Sačekaj još!

– Zbog čega?

– On izgleda hoće da smesti konja u dvorište.

Touli je vratio nož, koji je već bio izvukao, nazad u pojas. Pri tom je sečivo lako dodirnulo metalnu kopču pojasa. Bio

je to jedva čujan zvuk, no Holidej ga je ipak čuo. Okrenuo se i pogledao na suprotnu stranu ulice. U mraku, nije mogao ništa da vidi. Ipak, osećao je u vazduhu da mu pretila opasnost. Gotovo mu se činilo da može da je dodirne. Dva lupeža su se pritajila na svom mestu i čekala da stranac povede svoga konja sa prečke u dvorište krčmareve kuće. Slavni kockar je lako pljesnuo svog indijanskog ždrepcu po sapima, šapćući: – Trči dalje, Migo. Konj kao da ga je razumeo, nastavio je dalje i zastao tek blizu dvorišnih vrata. Za to vreme, Holidej se pripio uz zid kuće i čekao. Nije čekao uzalud. Došli su. Nik Jemen, teksaški lupež i Rob Touli kolos od mišića, šunjali su se kao divlje mačke prema uglu kuće. Tu su zastali. – Čekaćemo da izađe iz dvorišta – došapnuo je Jemen svome prijatelju.

Dok Holidej je naravno razumeo svaku reč. Još dok su ova dva lupeža napuštala salon naslutio je da nešto smeraju. Minuti su prolazili. – Taj se vraški dugo zadržao – promrmeljao je bacač noževa. – Verovatno rasedlava konja – zaključio je Nik Jemen piljeći u mrak. – Doći će. Uzmi dva noža, to je sigurnije.

Dakle, hoće zauvek da me učutkaju, pomislio je Holidej. Računao je istina sa napadom, ali, nije pomišljao da ova dvojica su spremna i na ubistvo. Pri bleđoj svetlosti razaznao je sečivo noža. Ruka mu je lagano pala na dršku revolvera i tu ostala. Onda je došao pas. Običan džukac, skitnica. Nije imao gospodara, pa su ga u gradu zvali kojot.

Naravno, kojot ga je nanjušio i izleteo

iz bočne uličice kao munja. Zastao je iznenađen ispred Holideja i počeo da laje.

Dvojica razbojnika se naglo okretoše. Primitili su tamnu senku uz zid kuće. – Eno ga, stoji tamo – procedio je Jemen i izvukao kolt. Touli je munjevito bacio prvi nož. Oštro sečivo zarilo se u drveni zid kuće.

Dok Holidej se na vreme sagnuo. Posle toga, sve se odvijalo neverovatno brzo. Nik Jemen je pritisnuo obarač. Bilo je to poslednje što je u životu učinio. Touli nije imao priliku da baci sledeći nož. Nisko sa zemlje, iz pravca kuće prema lupežima su sevnule dve narandžastocrvene munje. Dok Holidej je pucao!

Dva napadača pala su kao posečena stabla. Bili su mrtvi još pre nego što su klonuli na tlo. Dok Holidej se tek tada uspravio. Izraz lica mu je bio gorak. Zbog čega je uvek prinuđen da ubija? Zašto njega metak nije dokrajčio? U stvari, bila je to njegova pritajena želja da ne umre u postelji. Vratio je oružje u opasač. Gosti u salunu su čuli pucnjavu i istrčali iz lokala. Prvi među njima bio je vlasnik. Čim je ugledao Holideja, upitao je uzbuđljivo. – Šta se dogodilo?

Džordžijanac je obrisao čelo. – Vaši gosti imaju vraški čudan običaj da se revanširaju za izgublenu partiju pokera.

Gosti još nisu primetili mrtve lupeže. – Jesu li to na vas pucali? – pitao je Houland glupo.

– To se valjda čulo prilično jasno.

– Gde su napadači?

Holidej je rukom pokazao na dva nepomična tela. – Eno ih tamo, leže.

Krčmar je duboko uzdahnuo. – Jesu li mrtvi?

– Da nisu, sada bih ja ovde ležao – uzvratilo je kockar.

– Mrtvi su – zaključio je Houland. – Jeste li ih vi obojicu ustrelili?

– Ništa mi drugo nije preostalo. – Kockar je izvukao nož iz drvenog zida kuće i formalno ga poturio krčmaru pod nos. – Trebalo je možda da dozvolim da mi ga zariju u grudi?

Houland je uzeo nož i zagledao se u njega, koristeći se bledom svetlošću zvezda. – Touli – zaključio je. – Momci su hteli da vrate izgubljeni novac.

– Veoma čudan način da se pribavi novac – zaključio je Dok.

Krčmar koji je u gradu zastupao zakon, doviknuo je ljudima. – Nosite ih odavde!

Holidej je poveo svog konja u dvorište. Jedan dan je prošao, dan u kojem su se ugasili životi dvojice razbojnika. U gradu nije bilo nikoga ko bi žalio dvojicu lupeža. Međutim, niko mu nije zahvaljivao što ih je oslobodio dvojice siledžija. Uostalom, tako je uvek bivalo.

Kada je tog popodneva čovek iz Džordžije ušao u salun i zatražio sobu, Houland je bio zadovoljan, sluteći da mu predstoji dobar posao. Sada je, međutim, zazirao od ovog stranca.

– Kako je uspeo obojicu lupeža da izbaci iz čizama? – pitao je ljude za šankom.

Kockar se još nije bio vratio u salun.

Na to pitanje jedan rančer, preplanulog i ozbiljnog lica odgovori krčmaru. – Slušao sam o njemu, a i putujući trgovci pominju Holideja. Uostalom, šta nas se

tiče kako je sredio te pse. Oslobodili smo ih se, to je najvažnije.

– Ali, zato sada imamo njega – podsetio je Houland.

– Bolje njega nego te proklete lupeže – tvrdio je rančer, kojem je nekoliko puta nestajala stoka s pašnjaka. Jasno, sumnjao je na dvojicu ubijenih.

Krčmar očigledno nije bio umiren. – On je divlji strelac, revolveraš, to sam često čitao u novinama!

Ono što je pisalo o Džordžijancu u novinama, znatno se razlikovalo od istine. To je, uostalom, i doprinelo da Džordžijanac nije mogao nigde da se skrasi i nađe mir.

– Odjahaće dalje, Houland, ne brinite. Koliko sam čuo, nikada se ni u jednom gradu nije dugo zadržao.

Tada se u razgovor umešao čovek za kojeg su znali da je često bio u društvu ubijenih lupeža. Zvao se Dvidijan. Bio je Meksikanac. Ten mu je bio taman, a kosa glatka i crna. – Otkuda možete znati da Holidej nije prvi pucao? – pitao je.

Houland nije mario ovog momka. Meksikanac je gotovo polovinu dana provodio u salunu, a da ništa nije jeo, ni pio, jer nikada nije imao novca. – Zbog čega bi on prvi pucao?

– To će morati da zaključi sudija.

Houland je gnevno lupio pesnicom o sto. – Samo mi to još nedostaje. Čujte samo ovu budalaštinu! Neću valjda još i sudiju da dovodim? Dva probisveta će biti smeštena pod zemlju i time je slučaj okončan.

Davidijan se nagnuo preko šanka. Na

usnama mu je igrao opasan osmeh. – To bi vas moglo skupo stajati.

Krčmar je zažmirio. – Voleo bih da znam zbog čega?

– Vi u ovom gradu predstavljate nešto kao gradonačelnik. Dakle, dužni ste da ova dva ubistva iznesete pred sud.

U tom trenutku je Holidej ušao u lokal, a da ga niko nije primetio. Stajao je na vratima.

Houland je bio crven od gneva. – Ovde nije bilo nikakvog ubistva, to znate isto tako dobro kao i ja. Radiło se o samoodbrani. Dižete buku oko toga, samo zato što su ta dva lupeža bili vaši prijatelji.

Osmeh je nestao sa Meksikančevog lica. – Sada su najednom lupeži. Do sada su međutim bili dovoljno dobri da svoje dolare stavljaju u vašu kasu...

– A kojim su to časnim poslom zaradili te svoje dolare? – pitao je rančer.

– To me se uopšte ne tiče – brecnuo se Meksikanac.

– U zabludi ste, amigo – objasnio mu je rančer. – Meni su, a ne vama krađena goveda sa pašnjaka. Ako se ne varam, vi to dobro znate.

Dividijan je prebledео. – Nećete možda time da kažete da sam...

– Čuli ste šta sam rekao – prekinuo ga je rančer grubo i okrenuo se. Pošto su svi bili zaokupljeni ovom raspravom, niko do sada još nije primetio Holideja. On je i dalje stajao na ulazu i slušao. Zbog čega je Meksikanac započeo ovu besmislenу raspravu i svađu, rančeru je bilo putpuno nejasno. Istina je da je nekoliko puta učestvovao u noćnim krađama, ali, nika-

da nije bio prijatelj ni sa Jemenom ni sa Toulujem.

– Dok Holidej je pogani revolveraš – tvrdio je gnevno. – To možete pročitati u svim novinama. Uostalom, ni vi niste bolji, jer hoćete da prikrijete ubicu.

Rančeru je prekipelo. – Vi, lenja skitnico, drznuli ste se da tako nešto kažete. Možete li možda ovim ljudima u lokalu da objasnite čime se uopšte bavite? Krajnje je vreme da Marijet dobije šerifa koji bi razjurio sam šljam.

Iz Davidijana pokulja kao vulkan njegov neobuzdani južnjački temperament. Ruka mu kao kamen pade na dršku kolta. Izvukao je oružje i otkočio, s namerom da puca.

Džordžijanac, koga niko do tada nije primetio, bio je za delić sekunde brži. Niklovani kolt je bljunuo vatru. Usijano olovo prozvižda kroz lokal i zari se Meksikancu u lakat. Davidijan kriknu. Desna ruka mu je bila odbačena unazad, a oružje s treskom palo na pod. Rančer nije stigao ni da izvuče svoje oružje. Uostalom, ovaj skromni stočar se baš nije ni razumevao mnogo u obračun revolverima. Bio je jednostavan, miran čovek i znao je samo za svoj posao. Lagano se okrenuo i pogledao Holideja.

Džordžijanac je već vratio kolt u opasač, ali, ostrim okom i dalje je motrio na Meksikanca.

Zbog čega je povukao oružje i pucao? Da bi jednom čoveku spasao život, možda čak i dvojici. Da je Davidijan ubio rančera, sasvim sigurno da bi visio na vešalima. Šta će sada biti? Opet je pucao na ljudsko biće, tako će pisati u novina-

ma. Prokleti život, pomislio je Holidej. Njegovo telo je nagrizala bolest koja mu je sva odnela. Zanimanje, društveni položaj, pa i dobar glas. Džordžijanac je često bio na ivici očajanja, ali je ipak nastavljao put. Došao je iz jednog grada na severu Sjedinjenih Država, gde je bio izuzetno ugledan. Taj grad zvao se Boston. U to vreme su ga nazivali najprivlačnijim gradom na obali mora. Brodovi iz svih krajeva sveta dovozili su ljude u Boston, ljude koji su gajili nadu da će ovde naći raj. Šta su nalazili? Zemlju u kojoj nije bilo zakona. Dok Holidej je poznavao tu zemlju, prokrstaro je njome od severa do juga, od istoka do zapada. Verovao je u budućnost Sjedinjenih Država, iako mu je takvo verovanje teško padalo.

Ljudi u salunu su se opet malo pribrali. Džon Houland je bio prvi koji je otvorio usta. – Prokletstvo, ala je to bio hitac!

Meksikanac je pritisnuo ranjenu ruku na grudi, lice mu je bilo bledo kao kreč, a iz očiju mu je sevala vatra. Kroz stisnute zube rekao je Džordžijancu. – To će vas skupo stajati.

– Neka to bude moja briga – uzvratio mu je Holidej i lagano se uputio do šanka. Meksikanac je sada gledao na svoje oružje koje je ležalo na podu. To slavnom kockaru nije promaklo.

– Ako smem da vam dam savet, onda ostavite kolt da leži tu gde je.

– Vi ovde nemate šta da određujete – brecnuo se Meksikanac. – Pućali ste na mene, iako vas ja nisam ugrožavao.

– Jesam, učinio sam to – objašnjavao je Holidej. – Budite srećni što sam to učinio.

Metak u mišici još uvek je bolji od omče na vratu.

Davidijan je pokazao zube kao besan pas. – Uskoro ćete vi imati metak u glavi, uveravam vas.

– Moja glava je moja briga – mirno je prihvatio pretnju Holidej, a onda se obratio krčmaru. – Dajte mi jedan brendi!

Houland mu je natočio piće i doturio čašu preko šanka. – Okrepljenje će vam prijati, Dok! – Houlandu je ovaj slavni kockar bio veoma čudan. Teško je podnosio pogled tih ledenih očiju.

Rančer je stajao pored Holideja. Tek sada mu je postalo jasno da ovom strancu najverovatnije treba da zahvali što je živ.

– Smem li da častim taj brendi, mister? – upitao je ljubazno, široko se osmehujući. – To je u stvari mala zahvalnost, ali, ovog trenutka mi nije ništa bolje palo na pamet.

– Nemate zbog čega da mi zahvaljujete, mister. Ja sam ovom momku samo dao odgovor na njegovu kletvu, to je sve.

Rančer je protrljao potiljak, skinuo tamni šešir i spustio ga na šank. Tim pokretom odao je svoju zbunjenost. Nije znao kako da ovom čoveku zahvali, tim pre što je u svim Sjedinjenim Državama bio ocenjen kao divlji strelac.

– Ako ste raspoloženi, možete jednom navratiti na moj ranč.

Dok Holidej nije hteo da povredi ovog ljubaznog čoveka. – Možda ću navratiti.

Rančerovo lice je sinulo. – Obradovali bismo se i ja i moja žena. Ako jašite prema jugu, to je četiri milje odvade. Imanje mi je gotovo na samom drumu.

Dok je klimnuo glavom i otpio gutljaj brendija.

Meksikanac je i dalje stajao na vratima, spremajući se da napusti lokal. No, pre nego što je krenuo, dobacio je još jednom preteći. – Nećete stići do tog ranča, Dok Holideje!

Džordžijanac je u svom životu sreo mnoge ljude koji su mu na sličan način pretili. Prema tome, nije ni sada bio ni uplašen ni zbunjen. Rančer je zabrinuto gledao za Davidijanom. – Moraćemo obojica da se pričuvamo ovog momka. Južnjaci su veoma osvetoljubivi, a ovaj je baš opasan.

Dok Holidej je odmahnuo rukom. – I za mene se tvrdi da sam opasan.

Zabrinuti rančer je stavio šešir na glavu. – A za mene se to uopšte ne može tvrditi – zaključio je tiho. Doista, imao je kod kuće ženu i dve kćerke. Šta bi bilo sa njegovom porodicom ako bi se njemu nešto dogodilo? Rančer nije bio strelac. Nije bio ni kukavica, ali je znao da ovom razbojniku nije dorastao. Isto tako je znao da Davidijan neće mirovati dok se ne osveti.

Holidej kao da je čitao misli vrednog stočara. – Vi ste me pozvali na svoj ranč. Prihvatam poziv i odjahaću odmah sa vama.

– To je prava reč – uzviknuo je rančer radosno. – U to ime moramo popiti još po čašicu. Natoči nam, Houlande.

Krčmar nije znao da li da se raduje iznenadnom obrtu situacije, ili da se ljuti. Konačno, izgubio je gosta, jednog koji je imao novca u džepu. Najzad je došao do zaključka da treba da bude zadovoljan.

Na taj način će se osloboditi Doka Holideja, čoveka kojeg su na Divljem zapadu zvali kraljem strelaca. Sat kasnije su dva čoveka napustila zajedno grad. U salunu, jedinom u Marijetu, ugasila su se svetla.

*

Žena je imala sivu kosu, koja je na potiljku bila skupljena u pundu. Lice joj je bilo izborano i na njemu se čitao težak život i naporan rad. Sedela je kraj peći i upravo krpila muževljeve pantalone. Nije mogla da spava kada joj muž nije bio u kući. U sobi do kuhinje spavale su dve kćerke, Beti i Džejn. Jedna je imala sedamnaest, a druga devetnaest godina. Bile su to lepe devojkice i roditelji su imali puno razloga da na njih budu ponosni. Rančer Krompton je imao razloga da na njih bude ponosan, naročito on, koji je priželjkivao sina. Sasvim razumljiva želja za čoveka koji je po zanimanju bio rančer. No, sudbina je drugačije htela. Jednoga dana je ipak nestalo razočaranja. Njegove dve kćeri su navukle pantalone, vinule se u sedlo i izjahale s njim na pašnjak. Naravno, Krompton je u početku negodovao, ali Beti i Džejn se nisu dale odvratiti. Nisu bile kauboji, ali su bar pokušale, koliko su mogle, da pomognu svom ocu. Te noći se kući na reci Ohajo približavala nesreća. Žena je podigla pogled prema zidnom časovniku. Ponoć je već bila prevalila. Učinilo joj se jednog trenutka da čuje topot kopita. Ustala je i prišla vratima. Bacila je pogled napolje, ali se više ništa nije moglo čuti. Dvorište je bilo mirno, obasjano svetlošću zvezda. Preko, u koralu, zarzao je konj. – Gde se

večeras tako dugo zadržao? – mrmljao je sebi u bradu. Stajala je još neko vreme na vratima, a onda se vratila u kuhinju.

Žena nije prečula topot. Jedan jahač je doista stigao. No, taj jahač nije bio njen muž, nego Meksikanac. Na brzinu je previo ruku i dojahao ovamo, da se prvo osveti Kromptonu.

Davidijan je vezao konja za ogradu koralu i sačekao da se žena povuče s vrata u kuću. Tek onda je počeo da se šunja preko dvorišta. Zastao je kraj osvetljenog prozora i provirio unutra. Žena je ponovo sedela, udubljena u svoj posao. Meksikanac se zlorado osmehnuo. – Imaćeš čemu da se raduješ kada se vratiš kući, Kromptone! – Nastavio je da se šunja oko kuće kao mačka. Poznavao je ovo dvorište, jer je ovuda često prolazio. Poznavao je i rančerove pašnjake. Znao je žigove kojim su bila žigosana rančerovala, jer je pomagao lopovima da neka grla sa Kromptonovih pašnjaka ukradu. Meksikanac je takođe znao gde se nalaze pripremljena drva za potpalu. Šunjao se baš prema šupi koja se nalazila deset jardi od kuće. Uzeo je naramak drva i vratio se nazad do zadnjeg dela kuće. Brižljivo je složio grančice, a preko njih drva i kresnuo palidrvce o don i bacio ga na svežanj grančica. Mali plamen je lizao prvo preko suvih grana, a onda je prešao na drveni zid kuće. To je još uvek bila bezazlena vatra, koja se sa pola kofe vode mogla ugasiti. Međutim, nije bilo nikog da tu vatru primeti. Uznemirili su se samo konji u koralu kada su osetili vatru. Uzbudeno su rzali.

Meksikanac se trgao. – Proklete životinje! – psovao je gnevno.

Najnemirnija je bila bela kobilica. Njeno rzanje je probudilo Džejn, stariju od dve kćerke. Zbacila je pokrivač i prišla prozoru. Čudna crvenkasta svetlost obasjavala je nebo. Džejn se vratila do postelje i počela da drmusati Beti. – Dođi do prozora!

Beti je bunovno sela u krevet. Starija sestra se vratila do prozora, primetila je crvenkastu svetlost, čiji se odblesak video na ogradi dvorišta.

Beti nije mogla da veruje da to njihova sopstvena kuća gori. – Možda se to nešto zapalilo u preriji – rekla je, i otvorila prozor. No, kada se nagnula bilo joj je jasno da ne gori prerija. Plamen je sada već lizao sve do krova, zahvaljujući šindru kojom je rančer pokrio krov kuće.

– To gori naša kuća! – kriknula je Džejn.
– Ne može biti!

– Pogledaj napolje, videćeš da je krov zahvaćen plamenom. – Možda je majka zaspala – rekla je Beti.

– S tim tvojim možda ništa ne možemo početi – gotovo se breknula Džejn. – Moramo pokušati da ugasimo vatru. – Rekavši to, istrčala je napolje.

Beti Krompton je posedovala izvesne osobine koje su njenoj sestri nedostajale. Bila je to devojka s kojom bi se i muškarac teško mogao porediti, vitalna i samouverena. Preuzela je od oca već mnoge muške poslove. Ne bi se moglo reći da je bila naročito lepa. Starija Džejn imala je ljupkije lice, ali, ni Beti nije bila ružna. Čak je nosila kolt kada bi izjahala na pašnjak. Rukovala je oružjem vešto

kao iskusan stari kauboj. Umela je da baca laso i hvata junad. Čak je znala i da obuzda mustanga. Jedino nije umela, u ovoj zemlji sa tako malo žena, da veže muškarca za sebe. Možda zbog toga što je nosila pantalone, a ne haljine ukrašene čipkama kao ostale devojke. Kada se Beti pojavila na vratima, majka je skočila sa stolice. – Šta hoćeš dete?

– Naša kuća gori!

Lice stare žene je posivelo. – Kuća? – promucala je.

– Izadi napolje majko, videćeš i sama. – Uto se pojavila i Džejn. – Majko, nešto se dogodilo. – Beti je već bila napolju. Za trenutak je zastala na pragu i doviknula preko ramena. – Nemojte pričati, dodajte vodu! – Bilo je prekasno. Nemilosrdno sunce leta tako je isušilo drvo u plamenu da nije bilo šanse za gašenje. Za nekoliko minuta, mala rančerska kuća bila je sva u plamenu. Tri nesrećne žene uspele su samo da spasu sopstvene živote iz vatre. Više ništa se nije moglo učiniti. Plamen je proždirao drvo. – Kako se to moglo dogoditi? – jecala je stara žena, posmatrajući, užasnuta, razrogačenim očima kuću u plamenu.

Beti je u svom očajanju pokušala još nešto da spase. S kofom u ruci trčala je prema bunaru. No, ono što je nameravala bilo je besmisleno. Bacila je kofu na zemlju i pokrila lice rukama. – Za ovo se otac teško mučio!

Zločinac koji je podmetnuo vatru stajao je pritajen iza korala i zadovoljno se smešio. – Više nikoga nećeš uvrediti, prokleti rančeru!

– Gospode, šta se tamo napred zbiva?

– uzviknuo je rančer pokazujući preko brežuljka na nebo koje je bilo obojeno krvlju.

– Gori! – uzvratilo je Džordžijanac kratko.

– U tom pravcu se nalazi moj ranč! – uplašeno je zaključio rančer i poterao brže konja. I Dok je požurio za njim. – Možda je to prerija! – pokušao je da umiri rančera. Stigli su na uzvišicu. Krompton je zaustavio konja. Pred njima se pružao užasan prizor. Kao usijani vatreni stub, plamen je lizao prema nebu, osvetljavajući sve oko sebe crvenkastim odbleskom. Čak su i zvezde izgubile svoj sjaj. Rančer je bio kao obuzet od užasa.

Džordžijanac pogleda ispod oka nesrećnog čoveka. – Je li ono vaša kuća?

Tek tada se Krompton trgao iz ukočenosti. – Da, to je bila moja kuća. – Jurili su bezglavo niz padinu i još iz daleka ugledali tri žene kao tri crne aveti obasjane plamenom. Rančer kao da je imao oči samo za njih. Odahnuo je s olakšanjem i skočio pred njih iz sedla. – Hvala bogu da se vama nije ništa desilo. – Tek onda je skrenuo pogled prema kući u plamenu. – Ništa više se ne može spasti – zaključio je muklo. Kako je samo dirinčio da sagradi ovu kuću. Sekao je drva gore u šumi Spring planina, a kamenje je vukao iz reke Ohajo.

– Kako se to moglo dogoditi? – pitao je očajno.

Žena mu se obesila o vrat, nesposobna da se drži na nogama. – Ne znamo. Devojke su već bile legle, a ja sam još bila budna i čekala sam te. Učinilo mi se da čujem topot kopita i izašla sam na vrata.

Pomislila sam da si to ti, ali, posle se ništa nije čulo. Deset minuta kasnije, kuća je već bila u plamenu.

Dok Holidej je kliznuo iz sedla. Kad je čuo reči nesrećne žene, ispunila ga je zla slutnja. – Možda je bolje da se sklonimo iz kruga svetlosti – predložio je Kromptonu.

Tek tada su žene primetile stranca. – Ko je to? – upitala je Beti, posmatrajući Džordžijanca podozrivo.

– Prijatelj. Pozvao sam ga, jer mi je danas spasao život.

Stara žena je kršila ruke. – Šta se to odjednom dešava? Kuća nam je spaljena, a tebi su hteli da oduzmu život?

Holidej je munuo rančera koji je još uvek kao hipnotisan piljio u plamen. – Sklonite žene u sigurnost – gotovo je naredio. – Tamo preko je šupa – pokazao je pri tom upravo na šupu iz koje je palikuća uzeo grane. – Momak je možda još uvek u blizini.

Rančer je iznenađeno okrenuo glavu. – Na kog momka mislite?

– Na onog koji je podmetnuo požar.

Na tu pomisao, rančer još nije došao. – Zar mislite da je neko podmetnuo požar?

Džordžijanac je potvrdio. – A šta bi drugo moglo biti u pitanju, ako vaša porodica nije bila neoprezna.

Rančerova žena je odmahнула glavom. – Vatra u štednjaku je već bila ugašena, a devojkice su spavale.

– Onda je to samo on mogao da bude – zaključio je Holidej.

– Ko je to mogao da bude? – pitao je Krompton uzbuđeno.

– Meksikanac.

– Prokletstvo, možda ste u pravu! On je veoma osvetoljubiv.

– O kome to u stvari govorite, oče? – interesovala se Beti.

– To možete reći kasnije. Ne možemo konačno stajati ovde kao žive mete. Sigurno je negde u blizini.

Tek tada je rančeru puklo pred očima. – Brzo, sklanjajmo se odavde! – doviknuo je.

Bilo je prekasno..

Stajao je pritajen iza ograde korala. Njegov kolt je istina ostao da leži na podu saluna, ali je zato u futroli kraj sedla imao pušku. Izvukao ju je i repetirao. Iako je drvena kuća u plamenu pucketala i krckala, jedan čovek je razaznao zvuk repetirane puške. Holidej je dejstvovao. Beti Krompton je stajala blizu njega. Devojka nije znala šta se s njom dešava, kada ju je Holidej iznenada bacio na zemlju. U tom trenutku odjeknuo je prvi pucanj. Stara žena je kriknula. – Sklanjajte se – doviknuo je Holidej rančeru. Krompton je shvatio, dokopao je ženu i Džejn za ruke i trčao s njima prema šupi. Beti je takođe htela da skoči na noge, ali je Džordžijanac gotovo prilepio za zemlju. – Ostanite gde ste, kasno je, možda je već uspeo da repetira i drugi put. – Istina drugi metak je odmah zatim prozviždao iznad devojčine glave. – Znam kakvu pušku ima – zaključio je Holidej mirno. – Sa mesta gde sada stoji ne može nas pogoditi. – Ležali su iza pojila za konje, koje je predstavljalo koliki-toliki zaklon. Beti Krompton nipošto nije bila plašljiva devojka, ali sada se nije baš osećala dob-

ro. – Ne možemo ovde da ostanemo večito.

Holidej ju je odmerio ispod oka i osmehnuo se. – Možete i da spavate, ako ste umorni, gospođice.

Beti se okrenula na bok i radoznalo pogledala stranca. – Ko ste vi, u stvari?

– Zar je to važno?

– Za mene jeste – objasnila je Beti i odmah se zbog toga pokajala. Šta li će ovaj čovek misliti o njoj? Međutim, za ovih nekoliko minuta od kako ga je videla, nešto se u njoj probudilo.

Džordžijanac je izvukao revolver, čekajući da mu sledeći hitac strelca iz zasede pokaže gde treba da nišani.

Strelac međutim nije pucao. Ne gledajući devojku, Džordžijanac je pitao. – Zbog čega vam je toliko važno ko sam ja?

Devojka steže usne. Šta da odgovori? Nije mogla da laže, niti je to ikada umela. – Rado bih htela da saznam ime čoveka pored kojeg ću ovde možda morati da umrem.

Holidej se zagledao u uzano lice i krupne zelenkaste oči devojke. – Ne umire se tako brzo, gospođice. Moje ime je Holidej.

– Holidej! – ponovila je devojka. – To ime sam videla u novinama pre nekoliko dana. Pominjao se izvesni Džon Holidej u vezi sa nesrećom koja se dogodila u Fort Morganu. No, vi verovatno s tim nemate ništa.

– Na žalost, imam nešto s tim – uzvraćio je Holidej gorko, nerado se sećajući sukoba sa Marfijem Meklidom.

U tom trenutku odjeknuo je pucanj. Metak je probio pojilo i zario se u zemlju

kraj glave mlade Beti. Istovremeno za-
grmeše i Džordžijančevi revolveri. Ciljao
je u pravcu plamička koji je izašao iz ce-
vi puške. Dok Holidej je triput povukao
obarač, ali su se meci zarivali u drvo.
Meksikanac je osećao kako ograda, na
koju je bio naslonjen, podrhtava. –
Prokleti pas! – siktao je gnevno. – No, ti
mi nećeš umaći! – Davidijan je s mukom
rukovao puškom. Desnu ruku nije mogao
da pokreće, pa je zbog toga sve morao da
radi levom. Međutim, nije odustajao.
Hteo je osvetu po svaku cenu. Nije pred-
video da će Holidej doći na ranč. Poznao
ga je pri svetlosti vatre i sada nije hteo da
miruje dok se i njemu ne osveti.

Dok Holidej se obratio devojci. – Ka-
da sledeći put bude pucao, odmah potčite
prema šupi. Lupež nema kolt i treba mu
najmanje minut da napuni ponovo pušku.

Beti je bila hrabrija nego što je to
Holidej mogao da očekuje od jedne žene.
Najzad, nije bila svakidašnja stvar da joj
meci zvižde oko glave. – Pa, vi imate još
jedan kolt – rekla je muklo.

– Tačno. Imam ga.

– Dajte mi ga onda.

Slavni kockar ju je pogledao izne-
nađeno. – Šta ćete s njim?

– Šta bih mogla sa revolverom? –
uzvratila je Beti.

Džordžijanac je počeo da se ljuti. Ovo
je bio njegov obračun sa kojim devojka
nema ništa. Osim toga, šta bi ova devoj-
ka, gotovo dete, mogla s oružjem? –
Činićete tačno ono što sam vam naložio.
Ovde se ne radi više o vama nego o meni.
Ne mogu da odgovaram ako budete
pogođeni.

Beti Krompton se nasmešila. Bojala
se, ali je taj strah bio potpuno potisnut
jednim drugim osećanjem. Osećanjem da
se nalazi pored čoveka sa kojim bi bila
spremna da pođe u vatru i u vodu. – Daj-
te mi svoj kolt – rekla je blago. Boja glasa
nipošto nije odgovarao molbi koju je iz-
govorila. – Ovde se ne radi samo o vama
– nastavila je. Taj zločinac nam je zapalio
kuću, to je kuća u kojoj sam se ja rodila,
koju je moj otac gradio krvavih ruku.

Holidej nije znao šta da misli o njoj.
Dopala mu se. Takve žene su bile prava
dragocenost u ovoj zemlji. – Pa, vi ne
umete da rukujete oružjem.

– Možda ne kao vi, ali umem da pu-
cam. Često sam vežbala.

Nekadašnji zubni lekar izvukao je dru-
gi kolt iz futrole i pružio joj ga je. – Vi
ćete ipak otrčati prema šupi, kada bude
pucao.

Beti Krompton je uzela oružje. – U re-
du, napustiću vas, ali ne idem prema šupi.
Šunjaću se da bih tom zločincu došla iza
leđa.

– Samo mi to još nedostaje! – uzviknuo
je Holidej i oduzeo joj oružje. – Ako ste
već čitali o meni, mora da znate da sam ja
sa svojim protivnicima uvek izlazio na
kraj.

Da, to je čitala. – Pa, mogla sam da
vam pomognem, bar malo – promrsila je
šapatom.

Reč pomoć Džordžijanac baš nije mno-
go voleo. – Mogu sam da se brinem o
sebi.

U tom trenutku je treći metak okrznuo
Betinu butinu. Jeknula je.

Holidejev kolt je već bljuvao vatru.

Ovog puta pogodio je protivnika, ali, ne smrtonosno. U mraku je bilo veoma teško nanišaniiti precizno. Meksikanac je trljao desno rame. – Iskajćeš to, pseto. – Rana ga je pekla kao vatra. No, poslednjih sati, navikao se na bol. Uzeo je pušku i počeo da se šunja pored ograde korala do šupe u kojoj se nalazio rančer, prikriiven sa ženom i kćerkom. Pomislio je da će s njima lako izaći na kraj. Podigao je pušku. – Da se niste pomakli! – zapretio je iza rančerovih leđa. – Ako samo otvorite usta, bićete mrtvi.

Rančer se trgao. Poznavao je ovaj glas. Dakle, Džordžijanac je bio u pravu. To je Davidijan! Taj lupež je hteo osvetu. Zar je već nije imao?

– Nas dvojica smo kvit – rekao je Meksikanac cinično. – No, s onim drugim momkom želim da sredim račune.

– Moja kći leži pored njega! – uzviknuo je rančer izbezumljeno.

– Ništa bolje nisam mogao ni da poželim, Kromptone. Ne verujem da vam je stalo da pucam na vašu kćerku.

– S njim nećete izaći lako na kraj! – rekao je rančer tako da ga je i Holidej mogao čuti.

– Sada postaje gusto, mala devojčice – rekao je kockar. – Drži vam roditelje i sestru u šahu, a okomio se na nas.

– Ako mom ocu i majci učini nešto na žao, ja ću ga rastrgnuti. – Beti je htela da ustane, ali ju je rana prikovala za tlo. – Ne mogu – mucala je.

– Utoliko bolje. Gde vas je zakačio?

– Mislim da mi je okrznuo butinu.

Dok Holidej je za trenutak razmišljao šta da učini. Bilo mu je jasno da mora

odmah nešto da preduzme. – Moramo pokušati da zademo iza pojila, i to brzo.

– Ne verujem da ću moći da trčim – jeknula je Beti.

– Ja ću vas nositi.

– Mogao bi da nas vidi i puca na oboje. – Bila je u pravu, što je Holidej i uvideo. Nalazili su se u paklenom položaju. Iz pravca šupe odjeknuo je Meksikančev glas. – Dok, ustanite i podignite ruke! To je jedino što možete da učinite.

Holidejevo lice bilo je ukočeno. Nije hteo da ustane.

Devojka je pokušala da ga nagovori. Položila je svoju ruku na njegovu mišicu. – Možda je bolje da učinite ono što vam on kaže. Moji roditelji su u njegovim rukama.

– Ol rajt, ići ću. Ništa mi drugo ne preostaje. – Već je hteo da ustane kada ga je Beti grčevito povukla prema zemlji. – Ne, ostanite! – Bio je to više krik nego molba.

Holidej ju je pogledao iznenađeno. – Zar niste malopre rekli da ne možemo ovde večito ležati?

Grčevito se držala za peševe kockarevog kaputa. Poslednji odblesak umirućeg plamena osvetljavao joj je lice i krupne, širom otvorene oči. Bila je to užasna borba koja se u njoj odigravala. Tamo preko su njeni roditelji i sestra čiji su životi bili u opasnosti, a kraj nje je čovek jedini za kojeg je ikada nešto osećala. Ako ustane, izgubljen je! – Zar nemate drugog puta? – mucala je.

Dok Holidej se nežno oslobodio stiska. – Malopre sam rekao da se ne umire tako brzo. Pustite me da idem, jer vam roditelji

mogu da nastradaju. Drugog puta nema, to je jedini. Moram preko.

– Ali, vi idete pravo u smrt – grcala je Beti.

– Smrt je velika – uzvratilo je i uspravio se.

Beti je gledala za njim, potpuno zaboravljajući u kakvom se položaju nalazi. Kakav je to čovek, pomislila je.

– Odmah se vraćam – dodao je Holidej, što je zvučalo gotovo uverljivo. Izašao je oborenih ruku, osvetljen sve slabijom svetlošću vatre koja se gasila. Zastao je tek na sredini dvorišta. – Šta hoćete od mene?

– Ne mnogo – uzvratilo je Meksikanac.

– Hteo bih samo da vam zahvalim na metku.

Rančer je bio kao u groznici. Drhtao je celim telom. Žena je stajala iza njega. – To ne smeš da dozvoliš – došapnula mu je.

– A kako da sprečim?

Meksikanac je hteo da iskoristi ovaj trenutak. Puška mu je bila naslonjena na bedro, ali je otkočena, a prst već zgrčen na obaraču. – Šta sada velite, Dok? – Doviknuo je Holideju. – Priča se da ste vraški brz strelac.

– Tačno je, priča se.

– A kako sada stoje stvari?

– Ništa se nije izmenilo. – Slavni strelac je stajao i razgovarao kao da se nalazi na rodendanskom slavlju.

Beti je drhtala celim telom. – Ne sme da umre – mrmljala je sebi u bradu. – Potreban mi je. – Nije bilo žene koja je mogla da veže Doka Holideja. Uzbuđena, ustala je i doviknula razbojniku. – Ne smete ga ubiti!

Meksikanac je pogledao prema pojilu. – Umreće – rekao je razmetljivo.

– To ne sme da se dogodi! – vikala je izbezumljeno Beti.

Dok Holidej se lagano okrenuo prema njoj. – Ako neko ovde bude umirao, onda će to biti onaj momak, gospodice. – Ove reči su svima oduzele dah. Tu je stajao čovek bez oružja u rukama, pred uperenom cevi puške, ne pokazujući ni najmanji strah.

Meksikanac je želeo da okonča ovu stvar. Znao je tačno da mu je noć potrebna za bekstvo. Pogledao je rančera i naredio mu. – Idite do njega da vam da dolare.

– To možete i sami.

– Pucaću vam u leđa ako ne budete učinili ono što vam kažem.

– U to sam uveren, jer za drugo i niste sposobni.

Odmah zatim u sledećem trenutku, ugasio se beskorisni zločinački život Meksikanca Davidijana. Dok Holidej je svojom poslovičnom brzinom izvukao kolt. Metak je zazviždao dvorištem i zario se u srce zločinca.

Meksikanac je ispustio pušku, uhvatio se rukom za grudi, a onda klonuo.

Krompton je stajao kao okamenjen, dok je Beti lagano pošla preko dvorišta i stala kraj Holideja. Lice joj je bilo sivo.

– Da li vam se nešto dogodilo? – pitala je bez ikakvog smisla.

– Šta mi se moglo dogoditi? – pitao je Holidej, vraćajući revolver u futrolu.

– Je li mrtav? – pitala je nesigurnim glasom, pokazujući na Meksikanca.

– Mrtav je!

Rančer Kompton mu je prišao. – Nije

šteta za njega – rekao je i uhvatio kćerku za ruku. – Ne moraš tamo da gledaš, dete.

– Mene je promašio samo za nekoliko inča, oče.

Stara žena im je takođe prišla. Kada je čula reči svoje kćerke, podišla ju je jeza. – Ne znamo kako da vam zahvalimo, mister.

Džordžijanac je odmahnuo rukom. – Nemate zbog čega da mi zahvaljujete, gospodo. Samo sam branio sopstveni život.

– Branio je živote svih nas – rekla je Beti, posmatrajući Holideja zadivljeno.

Džordžijanac se okrenuo prema njoj. Gledao ju je za trenutak pravo u oči. Poštovao je hrabrost ove devojke, spremne da se bori zajedno s njim. Nije rekao ništa. Otišao je po svoga konja i vinuo se u sedlo.

Rančer je prišao konju i spustio svoju žuljevitru ruku na Holidejevo koleno. – Hoćete da odjašete?

– Da, hoću!

Stari čovek je obrisao rukom čelo. Bespomoćno je pogledao svoju ženu. – Ja sam Doka Holideja pozvao kod nas – rekao je, a onda skrenuo pogled prema zgarištu svoje kuće. Oborio je ramena. – Nema više stolice koju bih mogao da vam ponudim, Dok.

– Znam to – uzvratio je Holidej tiho. Ovo nije bila prva kuća koja je pred Holidejevim očima izgorela. Video je gotovo čitave gradove kako nestaju u plamenu, ali ga to nije nikada do sada toliko potreslo kao ovaj put. Mogao je da zamisli sa koliko muke će ovaj stari, siromašni rančer podići novu kuću. Nije imao

sina, a očigledno ni kauboja. Bio je potpuno sam na imanju sa tri žene. Pogledao je Kromptona u lice, izabrano i preplanutu, ali, lice tvrdog čoveka koji se ne predaje sudbini.

– Živi ste – rekao je najzad. – Osim toga, ličite mi na čoveka koji je u stanju da počne iz početka.

Rančer nije mogao da skloni pogled sa zgarišta svoje kuće.

– Moraćemo, Dok.

– Mi ćemo ti pomoći, oče. – rekla je Beti, još uvek gledajući Holideja.

Džordžijanac se divio ovim ženama. On sam učinio je ono što je mogao. Da u Marijeti u salunu nije pucao na razbojnika, sada više ne bi postojao rančer po imenu Krompton.

Okrenuo je konja i lagano izjahao iz opustošenog dvorišta. Dok Holidej je jahao samo dve milje, a onda se zaustavio pored šumarka i pustio konja da pase. Prošao je dan za koji bi više voleo da ga nije doživeo. Prostro je pokrivač na zemlju i pod glavu podmetnuo sedlo. Iznad njega su svetlucale zvezde jasne i daleke. Dok Holidej je voleo ove noći. Noćni vetar je pevao svoju većitu pesmu, povijajući travu. Pričao je o krdima bivola koji su nekada ranije krstarili prerijom. Onome ko je za to imao uši, vetar je govorio o crvenokošcima, nekadašnjim gospodarima ovih krajeva.

Dok Holidej je pripalio cigaretu. Samo što je povukao prvi dim, čuo je šum. Ona je stajala pred njim. Beti Krompton! Mlada devojka ga je sledila, a sada, kada je bila tu, poželeva je da propadne u zemlju. Nije bila u stanju da kaže ni reč.

Dok Holidej ju je odmah prepoznao. – Trebalo je da ostanete na ranču – kazao je tiho, ali, ne i neljubazno.

– Nisam više mogla da gledam zgarište – slagala je i sela kraj Holideja. – Sve je tako užasno!

Dok Holidej je znao da to nije bio razlog Betinog dolaska. No, drugih razloga u njegovom životu više nije smelo da bude.

– Uskoro ćete ponovo imati svoju kuću – govorio je mirno. – Život nam je već koješta unapred pripremio, dobro i zlo. To iskustvo ćete i vi steći. Zlo se brzo zaboravlja, a dobro ostaje u nama da živi. – Zvučalo je kao da govori sam sa sobom.

Devojka je posmatrala Holidejevo lice, teško razaznajući crte. Odjednom joj je bilo jasno da ovog čoveka ne može zadržati. On se veoma razlikovao od svih ljudi koje je dosada videla. Kakve su grozne priče o njemu pisane po novinama. Uvek je verovala da sve što tamo stoji je istina. No, sada je znala više!

– Zbog čega ste došli? – prekinuo je njene misli Holidej.

Duboko je uzdahnula, a onda je prošaputala. – To vam ne mogu reći.

– Sve se može reći kada se hoće – podsetio ju je Dok i odmah je zažalio zbog svojih reči, jer se devojka nagnula prema njemu. – Treba li to doista da vam kažem? – procedila je, brišući suze. Onda je odjednom skočila i otrčala.

Prošla je epizoda u životu slavnog kockara, ona koja nije bila ispunjena barutnim dimom i usijanim olovom.

Takvih epizoda u njegovom životu bilo je malo.

Džordžijanac je ustao kada je nebo na istoku počelo da se boji crvenom bojom. Te noći ni oka nije sklopio.

Osedlao je konja i odjahao obavijen sivilom praskozorja.

*

Dani su prošli.

Dok Holidej je bez ikakvih muka saznao u Čarlstonu sve o lažnom pukovniku. Vlasnik „Virdžinija“ saluna mu je pričao o tome nadugačko i naširoko. Dakle, taj lupež je i u ovom gradu počinio ubistvo, Dok Holidej je samo jednu noć proveo u Čarlstonu, a onda je nastavio dolinom Nju Rivera. Vreme se pogoršavalo. Nebo je bilo sivo, tamni oblaci su se navukli. Rominjala je neprijatna sitna kiša, nalik na vlažnu koprenu. Noć se već spustila kada je stigao u grad Blufild. Grad se nalazio na obroncima Bir Balou planina. Tragači za zlatom su nekada izgradili ovo naselje, ali se nisu tu duže zadržavali, jer su u nedrima planina pronašli samo nekoliko manjih, zlatnih žila. Zlatna groznica ih je brzo odvela dalje. Po odlasku kopača zlata, Blufild je samo životario, a mnoge kuće su ostale prazne. Građani su živeli od malobrojnih naseljenika i rančera koji su se zadržali u pokrajini, s mukom opstajući na ovom, ne naročito plodnom, škrtom tlu.

Uprkos tome, u Blufildu je bilo tri saluna. Uspeli su da opstanu i posle odlaska kopača zlata.

Najveći salon nosio je ime „Blu Ridž“. I on je sagrađen u doba kopača zlata. Čak je bio to raskošan salon na neki način. Na

svim zidovima su svetlucala ogledala, a velike lampe su visile na mesinganim lancima sa tavanice. Stolice i klupe su bile presvučene zelenim somotom. Nekadašnji vlasnik nije mogao da opstane sa zaradom koja je postojala sve manja. Uostalom, bio je već prilično star čovek, doselio se s Istoka i imao je sedam kćeri. I on je stigao u Brufild zahvaćen zlatnom groznicom. Stari čovek je morao sa svojim kćerima u duboku noć da napusti grad, inače bi ga rastrgli na komade. Imao je više dugova nego kose na glavi.

Lokal je bio zatvoren sve dok se jednog dana nije pojavio Tom Varen. Isplatio je polovinu dugova nekadašnjeg krčmara i otvorio ponovo lokal. Varen je imao odličan nos za poslove. Bio je to čovek niskog rasta, sklon gojaznosti. Uprkos tome, bio je vrlo pokretan i brz, pa ni jedan njegov gost nije morao da čeka piće.

Stajao je sa širokim osmehom na licu iza velikog šanka. Posmatrao je šerifa koji je gotovo ležao na ravnoj površini, kako bi se održao na nogama.

– Nije trebalo toliko da pijete, mister Kaster.

Šerif nije tako mnogo popio, ali je spadao u onu vrstu ljudi koja je slabo podnosila alkohol. Međutim, jednooki pukovnik ga je čašćavao čašu za čašom.

Kid Menhetn!

Otišao je u svoju sobu po cigarete. To je uostalom bio samo izgovor. Stajao je gore i motrio šerifa, naslonjen na ogradu stepeništa. S određenim planom napio je čuvara zakona. Ohajo Kid je slutio da je za njim raspisana poternica. Ona se si-

gurno već nalazi u pisaćem stolu ovog šerifa. Opasni Kid je vešto, stojeći kraj šerifa uz šank, uspeo da mu izvuče ključeve iz džepa.

Čuvar zakona u Blufildu bio je u osnovi bezazlen čovek. Nikada nije nikome učinio ništa nažao. Sada je napustio salun teturajući se. Napolju se, na tremu, uhvatio za stub i mrmrlajući jezikom zaplitaio. – Prokletstvo, onaj pukovnik me je dobro napio! – Bilo je to u trenutku kada je Holidej upravo kliznuo iz sedla i vezivao konja za prečku.

Ispod krova trema, od dasaka sklepane nastrešnice, visio je fenjer. Njegova svetlost nije mogla da probije koprenu sitne kiše koja je sipila. Slavni kockar je odmah primetio čoveka kako se grčevito drži za stub. Video je zvezdu na njegovim grudima. Prizor je bio žalostan i smešan, jer šerif nije bio ništa manje mršav od stuba. Imao je uzano konjsko lice, a smeh mu je podsećao na rzanje. Građani su ga iza leđa zvali „šerif konjska glava“. Taj nadimak mu je sasvim dobro pristajao. Kaster je tupo piljio ispred sebe, i tako primetio stranca.

– Šta ovde tražite?

Holidej se nasmejao. – Vas svakako nisam tražio.

Kaster je brisao nadlanicom usta. – Taj prokleti pukovnik! – promrsio je, smejući se.

Džordžijanac je načulio uši. – O kom pukovniku govorite?

– A o kojem bih mogao da govorim – uzvratio je Kaster – nego o jednookom.

Holidej je nesvesno mašio za rame, tamo gde ga je pogodio metak zločinca. –

Je li taj pukovnik u salunu? – pitao je uz držanim glasom.

– Mislim da jeste – odgovorio je šerif.

Dok je već zakoračio na trem da uđe u salun, ali ga je šerif zadržao. – Možete li mi učiniti jednu uslugu, mister?

– Kakvu uslugu?

– Odvedite me kući – molio je Kaster.

– Vraški je nedoličan prizor da šerif iz Blufilda leži u kaljuzi glavne ulice.

– Gde vam je kuća?

– Na kraju ulice – uzvratio je čuvar zakona.

– Hajdemo onda – prihvatio je Holidej i uhvatio Kastera pod ruku. Krenuli su pored neosvetljenih prozora kuća niz ulicu. Holidej je imao muke da ovog čoveka održi na nogama. Ipak, nekako je uspeo da ga dovede do kuće.

– Tu smo – rekao je šerif i otpljunuo.

Dok Holidej je uzeo od šerifa ključ i otključao vrata. – Tako šerife, ostalo ćete valjda moći i sami.

Pijani čuvar zakona je klimnuo glavom. – Mogu. Vi idite u salun i popijte piće na moj račun. – Rekavši to, zalupio je vrata.

Preko, na drugoj strani ulice, stajao je jedan čovek.

Kid Menhetn!

Stajao je ispred vrata šerifске kancelarije, držeći dva ključa u ruci. One koje je ukrao od Kastera. Ubica je sačekao da Holidej uđe u salun i tek onda je pokušao da otvori vrata kancelarije. Uspelo mu je. Ponovo ih je zaključao iznutra, gotovo bešumno. U kancelariji je bilo mračno kao u rogu. Pipajući stigao je do pisaćeg stola. Tek tu je kresnuo palidrvce i

izvukao fioku. Nije se prevario. Odozgo, nadomak ruke, ležala je poternica za njim. Uspeli su čak da pronađu staru fotografiju, još iz njegovog vojničkog života. Zar je šerif bio slep?

Kaster je ovoga puta zaista bio slep. Bolje rečeno, uopšte nije pogledao poternicu, nego ju je samo spustio u fioku.

Ohajo Kid je uzeo poternicu, zgužvao je i strpao u džep. Odmah zatim je napustio kancelariju. Zaključao je vrata a onda je ključ bacio u blato. – Ako do sada nisi ništa primetio – mrmljao je sebi u bradu – onda ni kasnije nećeš ništa primetiti! – Odlučnim koracima krenuo je prema salunu. Zastao je na trenutak kod prečke, jer mu je pogled privukao upadljivo rasan ždrebac. Zar tu životinju nije ranije video?

Nije međutim mogao da se seti pojedinosti koje su se odigrale one noći pune mesečine u Klivlendu. Ušao je u salun.

Džordžijanac je stajao naslonjen na šank i video ga je kako nailazi.

Tom Varen se široko osmehnulo čoveku u uniformi. – Jeste li malo udisali svež vazduh? – upitao je.

– Tako nekako.

Krčmar je trljao debeli podvaljak. Nije baš mnogo mario ovog jednookog oficira, ali je bio dobar gost, što je u Blufildu bila retkost.

Dok Holidej je posmatrao lažnog pukovnika ispod oka. Dakle, to je taj tip koji je pucao na njega, Holideja, bez ikakvog razloga. To je zločinac koji je na savesti nosio šerifa iz Klivlenda, onaj koji je pucao na Volta Meksavana i Harija Tridena. On je prosvirao kapetanu Vore-

lu metak kroz glavu. Holidej se okrenuo razmišljajući napregnuto. Zar ne bi bilo bolje da ovog čoveka ostavi na miru? Sigurno postoji neki šerif ili maršal koji će najzad uspeti da uhvati Menhetna. Zar da opet igra ulogu sudije ili dželata?

Zločinac je bio toliko lud da nije skinuo čak ni uniformu. Dakle, moraće da privuče na sebe pažnju i poluslepog čoveka čuvara zakona. U poternici je doslovce pisalo: „Nosi plavu uniformu pukovnika“. Dakle, daleko ne može stići...

Kid Menhetn se naslonio na šank i naručio viski zapovedničkim glasom, kao da se nalazi u dvorištu kasarne. Sa svakom miljom kojom se približavao dalje jugu, njegovo samouverenje je postajalo sve jače. Nije verovao da će ga slediti. Uobražavao je čak da će mu uspeti da umakne iz države. Dolara je imao dovoljno. Nekadašnji pukovnik, trebalo je više da hita. Zadržavao se u Čarlstonu, a i u Blufildu i to previše. Da je znao ko je čovek koji je stajao tri jarde od njega, verovatno ne bi ni ušao u lokal.

Dok Holidej je pripalio cigaretu i mirno pušio, posmatrajući otpadnika ispod oka. Još uvek je bio neodlučan šta da učini.

Krčmar je do tada uzalud čekao da stranac nešto poruči. Nije ga uostalom ni podsećao na porudžbinu. Ljudi koji su tako odeveni, kao ovaj gost, sigurno imaju novca, a to je najvažnije.

Za nekoliko stolova igrao se poker. U jednom oskudno osvetljenom uglu sedela je ridokosa devojka sa kaubojem za stolom. Razgovarali su šapatom. Drugih

gostiju nije bilo u lokalu. Verovatno zbog kiše, kauboiji s okolnih rančeva nisu došli. Tek tada se Holidej obratio krčmaru. – Ima li kod vas nečeg za jelo?

– Kod mene možete dobiti sve što vam srce zaželi – uzvratio je krčmar uslužno. Nije imao nikakvog povoda da se razmeće, jer je u njegovom lokalu, kao uostalom u svim lokalima na Zapadu, bilo samo govede pečenice i pasulja sa slaninom.

– Onda mi dajte pečenicu i jedan brendi.

Kid Menhetn je upravo ispijao viski. Posmatrao je stranca. Taj čovek mu se uopšte nije dopadao. Menhetn je okretao čašu u ruci, a onda ju je odlučno spustio na šank.

– Dajte mi još jedan viski.

– Možete da dobijete i flašu – rekao je Varen smešeći se. – Očigledno, podnosite mnogo više nego naš šerif, mister.

Pukovnik je neprimetno trže i razvuče usta.

– Možda ste primetili da nosim uniformu?

Spretni krčmar se nije dao lako zbuditi.

– Ol rajt, ser – uzvratio je kao vojnik.

Gosti u lokalu su se smeškali.

Holidej se povukao od šanka i seo za sto kraj prozora.

Lažni pukovnik je i dalje igrao svoju ulogu, ali ga je izgleda prisustvo stranca na neki način uznemirilo. Prišao je kockarevom stolu. – Mogu li da sednem kod vas? – upitao je oštro.

Džordžijanac ga je za trenutak odmerio. – Ne mogu da vas sprečim.

Ubica je seo za sto. Neljubazan odgo-

vor je tobože prečuo. Mirno je dlanom sklonio sa stola trunčice duvana. Gledajući hladno strančevo lice iz blizine, odmah je zažalio što je seo. Počeo je razgovor, tek da nešto kaže. – Popio sam koju čašicu sa šerifom. Taj čovek vraški malo može da podnese. Jedva se držao na nogama.

– To sam primetio.

Ubica iznenada podiže glavu. – Kako to?

– Ja sam ga i odve kući.

Menhetn se sve više osećao nelagodno. Stranac je govorio veoma čudnim tonom. Ko bi on mogao uopšte da bude?

– Dakle, vi ste ga odveli kući? Zar ga poznajete?

Holidej je odmahnuo glavom.

– U tom slučaju niste iz ovog grada.

Džordžijanac se uspravio u stolici. – Vi postavljate gomilu pitanja. No, ako baš želite da znate, dolazim iz Klivlenda.

Unakaženo Kidovo lice sada je imalo boju okrećenog zida. Ruka mu je kliznula prema dršci kolta. Šta ovaj čovek zna? Da li je ovde slučajno? U Klivlendu ga nikada nije video. Poznavao je sve stanovnike grada.

Prikovao je pogled za kockarevo lice, ali, ono je bilo bez izraza, ukočeno, tako da sa njega nije mogao da pročita odgovor na svoje pitanje.

U tom trenutku krčmar je doneo pečenicu.

Pukovnik je iskoristio priliku i ustao. – Neću da vam smetam pri večeri – rekao je i vratio se za šank.

Međutim, ova stvar mu nije davala mira. Šareni ždrebac ispred saluna mu se još

malo pre učinio poznatim. Onda je stranac pomenuo ime grada Klivlend! Odjednom, Menhetnu je puklo pred očima. Setio se svoga bekstva iz grada i jahača koji je upravo nailazio iz suprotnog smera. Nebesa, on je pucao na tog čoveka! Zar je moguće da ga taj momak zbog toga dovde prati? Nije mogao da primeti da je stranac ranjen. No, to ništa nije moralo da znači. Odelo može sasvim dobro da prikrije ozledu i zavoj. Ukoliko je njegov metak pogodio ovog čoveka, onda je navukao sebi na vrat opasnog protivnika. Čovek koji ga prati tako daleko i uporno, nije za potcenjivanje. Odlučio je da što je moguće brže, raščisti situaciju. Do tada još ni pred kim nije bežao. Šta ga je sada na to gonilo? Ni sam nije umeo da objasni. Bilo kako bilo, bacio je nekoliko novčića na šank, dodirnuo je obod šešira i krenuo ka vratima.

Krčmar je doviknuo za njim. – Hej, pukovniče, šta je to sa vama? Zar već odlazite?

– Da – promrsio je Kid i hitrim koracima nastavio put prema izlazu. Možda bi još jednom mogao da umakne svojoj sudbini, da mu nije palo na pamet da raščišćava stvari sa neprijatnim strancem. Razmišljao je o tome da mu taj momak nipošto nije potreban za petama. Ako ga je doista dovde pratio, sigurno da će to i dalje činiti. Iznenada je zastao dve jarde ispred vrata i naglo se okrenuo. Pogled mu je bio grozničavo prikovan za sto kraj prozora. Šta uostalom ima naročito na tom strancu? Ništa, baš ništa! Jedino je bio bolje odeven nego većina ljudi u ovoj zemlji. Delovao je prilično negovano, ali

ne i opasno. Nikako! Kid Ohajo nije mogao samom sebi da objasni šta mu se malopre na tom strancu učinilo opasnim. Ovaj zaključak se vrlo brzo raspršio u prah i pepeo. Pukovnik je doviknuo strancu:

– Hej, mister, nemojte toliko mnogo da razmišljate. Čuo sam da je bilo ljudi kojima je to vraški naškodilo.

Holidej ga je samo pogledao ćutke i nepomično. Kid Menhetn je stajao kao kunić kojeg je zmija hipnotisala.

Gospode, te oči! Jednostavno nije mogao da se oslobodi tog pogleda. Stajao je ukočeno, nesposoban da bilo šta učini. On, glasni, razmetljivi, osioni Kid Menhetn.

Holidej je izvadio cigaretu iz džepa, kresnuo palidrvce, a onda uzvratio mirno.

– Ja sam pak čuo da je nekim ljudima veoma naškodilo to što nisu razmišljali.

Na ovo Menhetn nije znao šta da odgovori. Kada se malopre odvojio od šanka i krenuo prema vratima, Džordžijanac je samog sebe uveravao da treba ćutati i odjahati. Rana mu je već bila skoro zacelila. Dakle, kakvog ima smisla da hvata ovog ubicu? Šta mu to može doneti? Ništa, izuzev dobrodošle senzacije za novine. „Dok Holidej je opet u dvoboju revolverima jednog čoveka...”

Čak i pošto mu se ubica obratio, veoma drsko, kockar je ostao miran.

Bio je to poslednji trenutak u kojem je Kid Ohajo, ako nije mogao da izmeni sudbinu, ono bar odloži zasluženu kaznu. No, nije umeo.

– Čujte, čoveče, imate pogled pitona. Može biti da njima možete zečevima

uterati strah u kosti. Kod mene to ne prolazi. Sasvim sigurno ne, ja sam pukovnik Menhetn – govorio je razmetljivo.

– Da, znam. U svakom slučaju, nekada ste to bili – odgovorio je Holidej nemarno.

– Šta to treba da znači?

– To da ste nekada bili pukovnik Menhetn.

Ubica je spustio ruku na kolt. Ruka mu je tu i ostala na dršci revolvera u futrolu. Razrogačenim očima piljio je u čoveka za stolom kraj prozora. Ovome se neočekivano u ruci stvorio veliki niklovani revolver.

– Sada me slušajte, Kid Ohajo. Ja istina, imam prilično razvijen smisao za šalu, neću da budem sitničav i nasumce pucam za vama. Međutim, ne podnosim ljude koji sebe smatraju bržim nego što su. Nadam se da je ovo dovoljno?

Nekadašnji oficir je u ovom trenutku dokazao da nije ostalo ničeg od onoga što ga je nekada krasilo. Promišljenost, samosavlađivanje, opreznost.

– U redu, sada mi je sve jasno. Vi ste revolveraš. Ol rajt! Ja to nisam. Ja sam oficir i bez obzira na to, neću dozvoliti da me neki pogani strelac...

Holidej je ustao sa stolice. Veliki, niklovani revolver odavno je vratio u futrolu. Lagano je išao prema sredini lokala, raskoračio se i zločinca odmerio prezrivo.

– Gubite se, Kid Ohajo! – Nije to rekao glasno.

Mehnetn se isprsis i podbočio. – Šta si to rekao, revolverašu? Jesi li se zaista drznuo da mene, visokog oficira poredničke

Severnjačke vojske, izbacuješ iz ove krčme?

– Usudio? – ponovio je kockar podrugljivo. – Pobjednički dani armije su odavno prošli, Menhetn. Pre svega su davno prošli vaši oficirski dani. Čak strahujem da su vam dani odbrojani!

Kid Ohajo je nepromišljeno zakoračio napred. – Drski, gradski kicošu! Ras-trgnuću te u komade!

Holidej se smejao. – Vi ste razmetljivac, Menhetn!

Lažni pukovnik je ponovo spustio ruku na kolt i ponovo ju je ostavio da leži na crnoj dršci.

Stranac je opet držao svoj kolt u desnici. Cev revolvera bila je preteći upravljena na široke Menhetnove grudi. Holidej je još jednom upozorio. – Gubi se, razbojnice!

Na to se Kid Ohajo lagano, sasvim lagano okrenuo i pošao dva koraka napred.

Kockar je ponovo vratio svoj revolver u futrolu, kada se Menhetn iznenada bacio u stranu.

Oba metka kao da su istovremeno zavijždala.

Kid Ohajo je još uvek držao kolt u ruci, ali, cev koja se dimila bila je okrenuta nadole. Na nadlanici mu se videla široka, krvava pruga.

– Šta je to bilo? – promucalo je, ne shvatajući ništa.

– Samo jedna opomena – odgovorio je Holidej.

Metak je okrznuo ubicu između kažiprsta i srednjeg prsta. U svakom slučaju, to nije bio opasan pogodak, ali,

bio je ozbiljna opomena, ali, ne za Menhetna. Odmah je prebacio revolver u levu ruku i uperio ga.

Holidej je pucao direktno sa bedra. Na levoj ruci Kida Menhetna crvenela se široka pruga kao i na desnoj. Ovaj put se veliki vojnički revolver našao na podu. Menhetn je hteo da ga podigne, ali ga je Holidej, držeći uperen niklovan kolt, upozorio.

– Oba puta sam hteo da te opomenem, Kid Ohajo. Ako i treći put povučem obarač biće ti potreban mrtvački sanduk.

– Razbojnice! – vikao je Menhetn.

Slavni kockar je ostao miran. Ne okrećući se, rekao je vlasniku saluna. – Krčmaru, dovedite šerifa.

Ovaj je progutao pljuvačku. – Zar šerifa?

– Da, da, šerifa!

– Ali mister, on je potpuno pijan – mucalo je krčmar.

– Probudite ga. Strpajte mu glavu u pojlilo za konje i dovedite ga ovamo.

Varen je poslušao i istrčao iz lokala.

Kid Ohajo je piljio u kockara. – To nećete smeti da učinite, čoveče. Vi me još ne poznajete.

– Dobro te poznajem, Menhetn. Ti si višestruki ubica. Ustrelio si šerifa u Klivlendu kod jezera Iri. Osim toga, ubio si još nekoliko ljudi.

Zločinac je ponovo pokušao da se dokopa svog revolvera. Na to je Holidej izvukao i drugi kolt i uperio ga na lažnog pukovnika.

– Kid Ohajo, ako sada učiniš ma kakav pokret, uštedećeš šerifu trud da te vodi na vešala.

Menhetn je ukočeno posmatrao stranca.

Minuti su prolazili. Najzad je, posle četvrt sata, vlasnik saluna stigao, vodeći potpuno mokrog čuvara zakona. Oči su mu bile još uvek staklaste, ali se prilično istreznio.

– Šerife, uhapsite tog čoveka. To je Kid Ohajo, ubica šerifa iz Klivlenda i kapetana Vorela...

Kid Menhetn nije ni trepnuo, samo mu je lice posivelo. Šerif mu je prišao i pitao ga. – Šta imate na ovo da kažete, pukovniče?

Kid Ohajo je samo žestoko psovao.

Šerif je poveo zatvorenika. Holidej je išao sa njima, sve dok Menhetn nije bio iza brave, kada su našli ključ od kancelarije u blatu. Šerif nije mogao da shvati otkuda je njegov ključ tu bio. Pošto je to obavio, šerif se vratio u krčmu sa Holidejem. – Vi ste mi učinili ogromnu uslugu, mister...

– Holidej.

– Mister Holideje, ostajete li duže u gradu?

– Ne, još danas jašim dalje.

– Sada, usred noći?

– Da – odvratio je Džordžijanac odlučno.

Čuvar zakona je spustio ruku na Holidejevu mišicu. – Ostanite još. Vi ste mi pomogli da trijumfujem na svom poslu. Čitav Ohajo traži ovog čoveka. Tragaju za njim u Virdžiniji i u državi Illinois. On je najzad, ubica šerifa. Naš kraj se ne smatra više Divljim zapadom, prilično je civilizovan. Puka je slučajnost da je takav zločinac zalutao ovamo.

– I ovde, u ovom vašem civilizovanom

kraju ima dosta drugih lupeža. Koliko da znate, jašim nazad, onamo odakle sam došao, preko na Divlji zapad.

Slavni kockar je platio račun, vinuo se u sedlo i odjahao u noć.

*

Odmah posle hapšenja Kida Ohaja u Blufildu, novine su pisale da je neki tajanstveni stranac, brzoruki strelac koji neverovatno liči na Doka Holideja, umešan u ovu priču.

Džordžijanac je uradio onako kako je i rekao šerifu. Vratio se natrag u Divlji zapad, zemlju prokletih, kako je u novinama često ovaj deo opisivan.

Na Istoku nisu mirovali. Naprotiv, novine su izražavale gnev prema čoveku sa Zapada, koji je okaljao imena kulturnih država Ohaja i Virdžinije svojim prisustvom i izneo ih na loš glas. To je bilo poslednji put da je doktor Džon Holidej boravio u takozvanom civilizovanom svetu na istoku Sjedinjenih Država. Međutim, nije to bio poslednji susret sa Kidom Ohajom.

Protekle su nedelje. Bilo je veče. Na Fort Tauson nadnela se tamna noć. Kiša je lila u mlazevima i slivala se nad krovove tremova, stvarajući na ulici čitave potoke.

Visok, plećat čovek gurnuo je krila na vratima „Lapton“ bara i ušao u uzani lokal osvetljen jednom jedinom petrolejkom.

Gorostas od čoveka otrese kapi sa svog pohabanog kožnog odela i skide šešir. Nije ga zanimalo što je na taj način uprskao jednog od gostiju, koji je sedeo za stolom, nedaleko od vrata i redao pasi-

jans. Čovek je podigao pogled, lice mu je bilo ozbiljno, crte otmene, a oči ledenoplave.

Rekao je kratko. – Hvala!

Krupni je pogledao u pravcu stola i rekao nemarno. – Malo vode nikom nije naškodilo. Jednom naparfirmisanom momku, kao što si ti, čak će to dobro činiti.

Plavooki gost je skupio karte i stavio ih u džep, ustao je od stola i prišao šanku. – Da platim.

– Ol rajt – prihvatio je debeljko sa zelenom keceljom. – Četiri brendija i...

– Dva brendija – ispravio ga je elegantni stranac mirno.

Na to kauboj otresajući na vratima šešir, doviknu. – Vidi molim te, Barkli, ovaj džentlmen ne samo da se boji vode, nego je i varalica.

Stranac je lagano okrenuo. – Pretpostavljam, kauboju, da nisi navikao na ovakvo hlađenje glave i da ti to ne prija, jer u protivnom sigurno ne bi govorio takve besmislice. – Ponovo se obratio krčmaru, bacio novac na šank i kazao odlučno. – Dva brendija.

Barkli je procedio psovku kroz zube.

Kauboj se tek posle nekoliko trenutaka povratio od iznenađenja. Prišao je strancu s leđa, uhvatio ga je za rame i okrenuo prema sebi.

Prvo što je video, bila je cev revolvera.

– Hej!

– Izvoli skinuti svoje šape s mene, kauboju! – oštro ga je upozorio stranac.

Gonič krava je uzmakao tri koraka. – Gle, ovaj dendi ima i revolver. Momče, šta s njim misliš da počneš? Pripazi da ne-

ki metak ne zaluta u doboš. Ta stvarčica može i da opali.

– U dobošu ima šest metaka, goniču – objasnio je stranac i vratio oružje u futrolu.

Sada je gorostas video da stranac nosi dva kolta. – Sto mu gromova, pa ovo je veoma opasan momak. On nosi dve teške pucaljke Barkli. – Kauboj je u polukrugu obišao stranca i došao do šanka, naslonivši se levim laktom na ivicu. Zamišljeno se češao iza uva. – Prokletstvo, Barkli, morali bismo se vraški pripaziti. Na tako nešto, ovde na granici Teksasa nismo navikli. To je zastrašujuće.

Stranac je išao prema vratima.

Kauboj je izvukao nož iz pojasa i zamahnuo.

Stranac se naglo okrenuo. Uspeo je da metkom skrene putanju sečiva, dok je još bilo u letu. Nož se zario u prljavi pod krčme.

Visoki krupni kauboj je razrogačio oči. – To nije bilo loše, dendi.

– Loše? – primetio je krčmar. Bilo je vraški dobro, Oklend, moraš priznati.

– Da, bilo je. Nego, dendi, taj nož je samo trebalo da ti otvori vrata.

Stranac je stavio metak u doboš umesto ispaljenog. – Pitanje je samo koja vrata?

– Ona prava – objasnio je Oklend.

– Pričuvaj se kauboju, da ja ne otvorim tebi prava vrata, mislim, ona koja vode u pakao.

Kada je stranac bio na vratima, tri gosta su upravo ulazila. Lica su im bila snažna, preplanula i mokra. Oklend zviznu i trojica na vratima preprečiše put strancu.

Ovaj se mirno vratio za šank i ostao da

stoji nedaleko od Oklenda. – Sve mi se čini, kauboju, da želiš još malo da popričaš sa mnom. U redu, čekam.

Sada su četiri čoveka izmenjala poglede. Oklend je upitao podrugljivo. – Jeste li čuli, momci? Hoće da razgovara sa mnom.

Strancu nije bilo stalo do tuče niti do obračuna s ovom četvoricom, zbog toga se obratio krčmaru i kazao na zaprepашćenje svih prisutnih. – Po piće za ove momke, krčmaru.

Na žalost, to nije pomoglo. Momci su istina popili ponuđeno piće, ali su se i dalje neprijateljski držali prema strancu. Jedan od njih, dežmekast momak zbrčkanog lica, procedio je kroz zube. – Jesi li ti to pucao, Bač?

Gorostas je odmahnuo glavom. – Nisam, momci. Nećete moći da poverujete, ali, to je učinio ovaj kicoš. Imao je smelosti da puca na mene.

– I ti ga nisi naučio pameti?

Oklend podiže ruku. – Samo bez žurbe! Sve će doći, ali po redu. Prvo, momak je hteo da časti po čašicu.

Na to je strancu prekipelo. Položio je novac na šank i rekao smejući se. – O tome nije bilo reči, Oklend. No, ako ti sada hoćeš da častiš po piće, nemamo ništa protiv ni momci ni ja.

Oklend je otvorio usta od iznenađenja. Zbunjeno je promucalo. – Veoma vešto barataš jezikom, momče. – Onda je pogledao svoje prijatelje. – Kako ono bi, drugovi, zar nije hteo da nas časti još po jednu čašu?

– Još po dve – doviknuo je jedan od

trojice Oklendovih prijatelja. – Mogu čak da se zakunem!

Stranac se odvojio od šanka. – Do viđenja, krčmaru. Ako ovi momci hoće još nešto da popiju dajte im, ali, samo na njihov račun. I još nešto, krčmaru, recite momcima, molim vas, da sada jašem dalje i nemam nameru da lovim noževe mecima. – Pošao je ka vratima, ali mu je jedan od momaka preprečio put.

– Moraš na žalost još da ostaneš, dendi. Prirastao si nam za srce. Protiv toga se ništa ne može učiniti. Ljudi u lepim odelima nas neodoljivo privlače.

– Sklanjaj mi se s puta! – naredio je stranac.

Oklend je stajao sedam jardi iza Holideja. Njegova desnica je pala na kolt. To isto je učinio i jedan od njegovih prijatelja. Oklend je već izvukao oružje, a i njegov prijatelj, takođe. Odjeknuli su pucnji. Oklend se zaneo, a drugi kauboju se okrenuo oko sopstvene ose. U sredini lokala je stranac. Držao je svoja dva kolta u rukama. – Ima li još ko neku želju? – pitao je hladno.

Ne, nijedan od kauboja nije ništa želeo. Potpuno zbunjenih lica piljili su u dendi-ja. Ovaj je mirno išao prema vratima. Uskoro su se drvena krila zatvorila iza njegovih leđa.

Tek kada je odjeknuo topot kopita njegovog konja, kauboju su se malo pribrali. Oklend je žestoko opsovao. Upitao je krčmara. – Jesi li ga poznavao?

Barkli je odmahnuo glavom. – Nikada ga do sada nisam video. No, jedno je sigurno, ja bih popio prvo čašicu i dobro

promislio pre nego što bih odlučio da ga sledim.

Kauboji nisu delili njegovo mišljenje. Izleteli su napolje na pljusak i vinuli se u sedla. Uz divlje povike, gonili su konje glavnom ulicom prema istoku.

Stranac je odjahao na zapad. I to, samo dve stotine jardi, a onda je skrenuo konja u sporednu ulicu i nastavio lagano dalje.

Doktor Džon Holidej nije mogao nigde da nađe mir, ma gde se pojavio. Potišten, zbog toga, stavio je cigaretu u usta i počeo da čeprka po džepu, tražeći palidrvce. Našao je jedno, jedino. Međutim, kiša ga je ugasila, pre nego što je uspeo da pripali. Holidej je ugledao u nasrešnici jedne kapije čoveka, i poterao je konja do njega. Kada je video kauboj Bača Oklenda u salunu, Holidej je pomislio. Kakav gorostas! No, ovaj čovek je bio takvog rasta da je kauboj u odnosu na njega delovao zakržljalo. Ovaj je imao ogromna ramena i snažan grudni koš. Bio je pravi div. Holidej je kliznuo iz sedla.

– Ono je sigurno bila vaša poslednja šibica – čuo je nepoznatog kako govori izrazito teksaškim naglaskom.

– Da.

Div se nasmejao i ponudio Holideju vatru. Dok je ostao da puši u zaklonu kapije. Stajali su ćutke jedna uz drugog, ne sluteći u tom trenutku da će jedan drugom biti naklonjeni, gotovo prijatelji do kraja života.

Div je pušio tanku dugu crnu cigaru, premeštajući je s kraja na kraj usana. Najzad je progovorio. – Pasje vreme!

– Da.

Posle izvesnog vremena je upitao. – Morate li još danas dalje?

– Moram! Koješta! Mogao sam ovde da ostanem još pola veka, ukoliko bih još tako dugo živeo. No, ovde ima nekoliko momaka koji mi ne dozvoljavaju ni da se osušim, sat-dva.

Snažni Tekšašnin je odmahnuo rukom. – Oklend je razmetljivac, a njegovi momci su beznačajni tipovi.

Holidej je naglo okrenuo glavu. – Hej, pa vi ste vidoviti.

– Nisam baš – objasnio je Tekšašnin. – ali sam upravo prolazio onuda kad ste onom šljamu dali lekciju iz streljaštva.

– I?

– Nije bilo razloga da se mešam. Vi ste bili dovoljno brzi, pa sam nastavio put.

Slavni kockar se nasmejao. – Baš ste ljubazan čovek.

Gorostas sleže ramenima. – Kako se uzme. Ovde sam u dvorištu ovog prljavog pansiona smestio svog konja. Znate šta, moj šešir je potpuno nov. Ne bih želeo da sutra od kiše posivi. Osim toga sam pomislio, ne bi bilo loše da vas pogledam izbliza.

– Znači, znali ste da ću ovuda proći?

– Pretpostavio sam. Čovek koji tako puca mora i da jaše dobro i da izabere odličan put. Najbolji je onaj kojim se volovi kao što su Oklend i ostali, malo povuku za nos.

– Mudar čovek – zaključio je Holidej.

Div je otpljunuo opušak. – Ja se zovem Šort.

– Lepo, kratko ime.

– Da.

– A ja Holidej.

Sada je bio red na ogromnog Teksašanina da se iznenadi.

– Holidej? Čoveče, baš sam pravi vo. Vi ste Dok Holidej!

Sada je Holidej bio taj koji se lupio po čelu. – Ni ja se ne mogu pohvaliti naročito oštroumnosću. Pa, vi ste Luk Šort, zar ne?

– Da.

Dva čoveka su se rukovala snažno. – Baš se radujem – rekao je Teksašani. – Doista mi je milo. Već sam mnogo slušao o vama. Ljudi kao da ništa drugo i ne rade nego o vama ispredaju priče. Izuzev Vajata Erpa, u ovoj divnoj zemlji sigurno ne postoji čovek koji pobuđuje toliko interesovanje.

– Vajat Erp? – ponovio je Džordžijanac – Da, on ima veliko dobro ime. Na žalost, o meni se to ne može govoriti. U svakom slučaju, ne da imam dobro ime.

Teksašani je slegao ramenima. – Ako ste se uvek tako ponašali i tako reagovali kao malopre u salunu, onda sigurno vi niste Dok Holidej kakvim vas ljudi predstavljaju.

Džordžijanac je bacio opušak u uličnu baru. – Čujte, Luk, meni je potpuno svejedno šta ljudi govore. Čovek kakav je Vajat Erp nikada neću biti, to ne bih ni hteo ni mogao.

Teksašani je zabacio šešir na potiljak.

– Jeste li vi zaista lekar?

– Jesam, zubni lekar. Čak sam studirao nekoliko semestara hirurgiju.

– I sada se u ovakvom šugavom, od boga zaboravljenom svetu, morate nositi sa lupežima kakav je Bač Oklend. Nebesa, i to mi je neki život!

Slavni avanturista iz Teksasa, koji je u toku poslednjih godina skrenuo pažnju na sebe i o kojem se dosta pričalo, a i pisalo, prekrstio je ruke i odmahnuo glavom. – Dok Holideje, nikada nisam verovao da zaista postojite. Gde god bih se pojavio, čuo bih vaše ime. Najžešći revolveraši govorili su o vama sa strahopoštovanjem, a čuvari zakona sa zazorom. Kada sam vas malopre video u salunu, pomislio sam: vidi, vidi, Luk, ovog momka, puca brže od tebe, a ima nerve kao brodske konopce.

Holidej je poveo svog konja u zaklon. – Živate li vi ovde u Fort Tausonu?

Avanturista pršte u smeh. – Ovde ne bih voleo ni da me sahrane, Dok. Da mi nije žao belog šešira od trideset dolara, ja bih sa zadovoljstvom već prevalio dvadeset milja na putu za Teksas. – Neko vreme su ćutali, a onda je Teksašani upitao. – Hoćete li i vi tamo?

– Ne, u stvari, nisam nameravao. Istina, imam u Dalasu poznanika, to je jedan stari lekar kojem sam pre nekoliko godina učinio malu uslugu.

– Znam tu uslugu – rekao je Teksašani. – Čuo sam za tu priču i što da lažem, smatrao sam je izmišljenom.

Holidej je gledao svoje, krišom nakvašeno odelo. Razmišljao je o tome da to može za njega biti kobno, ukoliko ovako moker nastavi put.

Teksašani je ponudio iznebuha. – Meni su preko u Bonhamu ponudili jedan posao. Ako hoćete, možemo zajedno da radimo.

Holidej se iskreno iznenadio. – Ja? – upitao je s nevericom. – Nećete mi valj-

da reći za šta bih ovde u ovoj proklesoj zemlji nekome mogao biti potreban?

Teksašanin se smešio. – Ja zaista nemam pojma ko bi mi mogao biti bolji pomoćnik.

– Zar ja, nekadašnji zubni lekar?

– Lekar mi istina nije potreban – objasnio je Šort. – Uostalom, to ne mora biti isključeno. Nego, meni je potreban veličanstveni strelac.

Kockarevo lice se smračilo. – A, tako?

Luk Šort je nastavio da objašnjava. – Ponudili su mi zvezdu, šerifsku zvezdu.

Dok Holidejevo lice postalo je još mračnije. – Lepo od vas, Luk, ali, ja zaista ne znam šta bih tu mogao da radim?

– Potreban mi je dobar pomoćnik, Dok.

Slavni kockar se smeškao. – Hvala, mister Šort. Siguran sam da ste imali najbolju nameru, ali, žao mi je, ja nisam vaš čovek. Za takav posao ponajmanje. Dok Holidej kao pomoćnik šerifa! Ljudi bi odmahivali glavama.

– Zbog čega? – čudio se Teksašanin. – Zar verujete da ti crvi iz brašna mogu naći boljeg pomoćnika šerifa?

– Ne znam, Luk. U svakom slučaju, ja bih vam samo otežavao posao. Odmah bi se sigurno okupila rulja divljih strelaca u gradu, sa željom da odmeravaju snage sa novim pomoćnikom. Osim toga, ne bi me čudilo da već vi i vaše ime privučete takav šljam.

– Sasvim sigurno, no, za to me nije briga. Slušajte me Dok. Od pre izvesnog vremena u okolini Bonhama tumara jedna banda divljih momaka, koji ljudima zagorčavaju život. Poslednji šerif...

– Taj leži na mesnom groblju – prekinuo ga je kockar.

– Kako ste došli na to?

Holidej razvuče usta. – Za to nije potrebno mnogo pameti, ni mnogo mašte, Luk.

– U redu, slažem se, leži na mesnom groblju, ali je on već bio prilično star čovek, taj Rob Higgins. Ne znam jeste li ga poznavali?

– Ne, nisam.

– Bilo mu je skoro šezdeset godina i protiv bande nije imao nikakve šanse. Lupeži su ga jednostavno likvidirali. Međutim, saznao sam da je u pitanju samo pet ili šest momaka, možda čak i manje. To niko tačno ne zna.

Holidej se ponovo nasmejao. – Čujte me Luk, ja se ne plašim broja protivnika sa kojima treba da imam posla.

– To sam i ja mislio.

– Drugo je u pitanju. Ja nisam čovek za takav posao. Verujte mi, imali biste više nevolja zbog mene nego što bi vam banda stvorila. Siguran sam da u gradu postoji veliki broj ljudi koji bi odmah stvorili front protiv mene čim bi čuli moje ime.

– Pa šta? Protiv mene je sedam članova gradskog saveta glasalo. Zar mislite da me je to potreslo? Pet stotina dolara su lepa suma. A i reći ću vam da bih uz vašu pomoć sredio bandu u pola vremena, prema tome mogu novac s vama i da podelim.

– To nije za mene, Luk.

Šort je protrljao bradu. – U redu, znam da ste slavni kockar i da za zelenim stolom mnogo lakše zarađujete novac.

– Ni to nije lako, mister Šort. Nego, čuo sam da Vajat Erp ima braću koja za njim uopšte ne zaostaju. Pokušajte nekog od njih da pridobijete.

Šort je odmahnuo glavom. – To nema svrhe. Svi već imaju posao. Raspitao sam se. Bat Masterson, koji je takođe dolazio u obzir gore je, u Dodž Sitiju. Vajat je vezan za Vičitu, a što se tiče ostalih, rado ih se odričem. Grom i pakao, već danima lupam glavu koga bih mogao da pridobijem za saradnika, a onda mi prepreči put baš Dok Holidej i ne proguta udicu.

– Žao mi je Luk. No, jednoga dana ćete i sami uvideti da sam dobro učinio što sam odbio. Ja donosim nesreću. Gdegod se pojavim, eto puškaranja. Čak i tamo gde me ljudi ne poznaju uvek upadnem u takvu situaciju, hteo ili ne.

– Dvoboj revolverima. Ol rajt. Toga neka bude u Bonhamu ako je moguće jedan jedini put, da se likvidira banda. Time bi i naš posao bio završen. – Rekao je naš posao, što Holidej nije prečuo. Bilo mu je žao što ovom simpatičnom Teksašaninu mora da odbije ponudu.

Dva čoveka koja su se srela pre nekoliko minuta i upoznala, rastala su se srdajno se rukujući. – Možda ćemo se još jednom sresti, Dok – rekao je Luk Šort s iskrenim žaljenjem u glasu. – Ima tako malo razumnih ljudi u ovoj zemlji. Kada jednog sretnete tome se baš vraški žuri, iako ne zna tačno kuda se uputio.

Džordžijanac se vinuo u sedlo. – Do viđenja, Luk, čuvajte svoj lepi beli šešir. – Rekavši to, odjahao je u noć.

*

Nije prošlo ni dva minuta kako je odjahao, a iz glavne ulice sretoše u sporednu nekoliko jahača.

Bač Oklend i njegovi ljudi.

Teksašanin ih je odmah prepoznao. Kada je kiša počela, svratio je na večeru u drugi lokal u glavnoj ulici, sedeo je kraj prozora, pa je tako mogao da vidi četvoricu lupeža. Zastali su na sredini ulice. Oklend se obratio prijateljima. – Hej, ko je to? Izgleda onaj dugonja iz Džimijevog bara, onaj sa ludim belim šeširom.

– Sasvim si u pravu, Oklend – rekao je Teksašanin. – Ako ne požuriš i ne odmakneš se od mog konja, moj beli šešir će biti moka, pa ćeš ga platiti.

Četiri lupeža su bila tako iznenađena da nisu mogli ništa da kažu. Prvi se pribrao Oklend. – Jesi li poludeo, dugonjo? Sklanjaj se s puta, inače ću te sabiti u zemlju.

– S konja! – naredio je div, nešto oštrije. – Ako ne poslušáš, predstoji ti kupanje u blatu, burazeru.

Lupež je obo konja. Životinja je htela da krene, ali je Teksašanin uspeo da uhvati konja za oglavak. Odlučnim, munjevitim pokretom, koji niko nije mogao da prati, uspeo je da baci i konja i jahača u blato. Dok su ostali kauboji zbunjeno posmatrali scenu, Oklend je skočio na noge i izvukao kolt iz futrole. No, pre nego što je uspeo da otkoči oružje, Teksašanin ga je pogodio takvim bekhendom da se odmah ponovo našao u blatu.

Luk Šort je već u sledećem trenutku

panterskim skokom stigao do drugog jahača koji se takođe mašio za oružje. Uhvatio ga je snažno za čizmu i povukao nadole. I ovaj se našao u blatu.

– Nemoj mladiću da ljutiš čika Luka!

Ostala dvojica okrenuše konje. Teksašaninova dva revolvera našla su se u snažnim rukama. – Bez prljavih šala, momci. Moj šešir je već dovoljno mokar. Okrećite konje i odlazite mirno, inače će biti svašta. – Nisu dozvolili da im ovaj div dva puta naređuje. Uz njega je svaki čovek normalnog rasta izgledao kao školarac. Prema tome, mora da je imao divovsku snagu.

Bač Oklend se digao iz blata, uhvatio konja za uzde i u društvu sa svojim, takođe u blato uvaljenim prijateljem krenuo dalje.

Luk Šort je skinuo šešir. – Prokleti šljam! Sada mi ovaj beli „stetson“ liči na šarca.

*

Džordžijanac je odjahao prema jugozapadu. Ostao je u Šermanu u Teksasu i odseo u Gunarevom hotelu. Pošto se osećao bolesnim, a smeštaj mu je za teksaske prilike bio dobar, odlučio je da se zadrži nekoliko dana. Uveče, petog dana, sedeo je dole u hotelskom predvorju i igrao poker. S njim su igrali jedan trgovac, advokat i vlasnik jednog lokala. Nisu ga poznavali. Upisao se u knjigu gostiju pod pravim imenom, ali je izostavio ono Dok. Što se prezimena Holidej tiče, ono u Sjedinjenim Državama nije bilo nešto neobično, čak je bilo vrlo često.

U Gunarevom hotelu sve je bilo u redu i pristojno. Gosti su uglavnom bili ljudi

koji su imali novca. Konačno, Šerman je u ono vreme već bio prilično veliki i poznat grad. Slavni kockar je već počeo da razmišlja o tome da se tu nastani, kada mu je sudbina bacila na put još jedan veliki kamen.

Za velikim šankom stajala su dva rančera iz okoline i razgovarala. Odjednom, Holidej je čuo kako jedan kaže. – Već smo se nadali da će rasterati bandu, ali, sada je i on sam nastradao. Trojicu momaka je strpao u zatvor, a onda ga je neočekivano sredio jedan s leđa.

Holidej je okrenuo glavu u pravcu šanka.

Drugi rančer se počeo iza uva i sleo ramenima. – Pa, šta se tu može? Znao je kakav posao prihvata. Konačno, Higinis nije bio ni kukavica ni slabić, ipak je morao u grob.

Holidej je pokupio svoje karte, izvinjavajući se. – Izvinite gospodo! Molim vas, podelite moj dobitak – rekao je svojim partnerima i bez ikakvog daljeg objašnjenja, ne sačekavši odgovor, prišao je šanku. – Slučajno sam čuo jedan deo vašeg razgovora, gospodo. Smem li da vas pitam kako se zove čovek o kojem ste upravo razgovarali?

Rančer Džekopson zabaci šešir na potiljak i odmeri elegantno odevenog stranca. – Govorili smo o Higinisu. On je bio šerif u Bonhamu.

– A koga su kažete to sredili s leđa?

– Pa, Luka Šorta. Zar niste čuli da je preko, u onom razbojničkom gnezdu prihvatio zvezdu?

Holidej se stresao. Dakle, sredili su ga, velikog Luka Šorta!

– Nije mrtav – objašnjavao je dalje

stariji od dvojice stočara. – Koliko sam čuo povređen je u desnu ruku. Rana je prilično opasna. Priznajem da smo velike nade polagali u tog čoveka, ali, sam ja bio nemoćan protiv te proklete bande. Istina, nekoliko dana su se držali po strani kada je stigao, a onda su se vratili u grad. Samo jedan deo bande, njih sedmorica.

– Sedmorica?

– Da. Šerif je kada su počeli da prave gužvu odmah stupio u dejstvo. Džoe, jedan od mojih kauboja, zatekao se baš u baru „Rio”. Luk Šort je hteo da spreči tuču i gužvu, ali banda nije mirovala. Nastala je neopisiva gužva. Kažu da ima divovsku snagu i da ih je nekolicinu dobro prorešetao. Trojicu je vezao i strpao u zatvor, a ostali su se razbežali. Sinoć, kada se spustio mrak, neko je na njega pucao s leđa. Bing Hanter, trgovac, zatekao se baš u to vreme u Bonhamu. Jutros je navratio na moj ranč i ispričao mi novost. Kazao mi je da su u Bonhamu ljudi veoma utučeni.

– A dalje?

– Šta dalje? Ležao je kod doktora neko vreme, a onda je na užasavanje građana, posle jednog sata izašao i smestio se u svoju šerifsku kancelariju. Sada će ga dokrajčiti, to je bar jasno. Ni đavo mu ne može pomoći.

Holidej je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda je zatražio račun. Pošto je to obavio, prišao je kockarskom stolu, uzeo svoju lekarsku torbu od crne krokodilske kože i skinuo šešir sa čiviluka. – Koliko ima do Bonhama? – pitao je rančera.

Ovaj sleže ramenima. – Nešto preko

trideset milja, mister. Ne mislite valjda onamo? Ja vam to nipošto ne bih savetovao. Banda koja od pre nekog vremena tamo vršlja, ne zna za šalu. Posebno su se okomili na ljude vašeg kova. Čak se ni poštanska kočija već više od dve nedelje ne zadržava u gradu. Čak i ne staje tamo...

– Konobaru – prekinuo je ovu bujicu Holidej – recite da mog konja osedlaju i izvedu iz štale.

Čovek iza šanka je klimnuo glavom, a Holidej je napustio predvorje. Dva rančera se začuđeno pogledaše. – Neki ludak, verovatno – zaključio je jedan. – Verovatno jedan od onih novinskih piskarala s Istoka, koji ovde traže senzaciju. Kladim se da će ga tamo dobro pritisnuti.

– Ko je on uopšte? – pitao je stariji rančer konobara.

– Nemam pojma. Zove se Džon Holidej. Rodom je iz Valdoste iz Džordžije.

Dva rančera su odmahнула glavom. – Lapo će taj proći – zaključio je mlađi i odjednom uzviknuo. – Kako ste rekli, Džon Holidej? Grom i pakao, nije to valjda Dok Holidej?

U lokalu je odjednom zavladała duboka tišina, a onda su svi počeli da govore uglas.

„Da, ona dva revolvera! Koji to gradski kicoš nosi dva kolta te veličine! Pa onda torba, doktorska torba. Kako samo igra poker, gospode! Poješću svoj šešir za opkladu ako to nije Dok Holidej!”

*

Luk Šort je sedeo zavaljen na neudobnoj stolici iza svog pisačkog stola i za-

mišljeno je vrteo jedan od dva velika revolvera, oko srednjeg prsta.

Desna ruka mu je visila opušteno kraj naslona stolice. Rukav košulje bio je iscepan, tako da se video veliki zavoj.

– Bonham – mrmljao je Teksašanin sebi u bradu. – Lepu sam to sebi špilju izabrao. Neka đavo nosi...

Na vratima se čuo šum, a onda su se naglo otvorila. Dva čoveka su uletela i odmah pucala.

Ranjeni čovek za pisaćim stolom bio je brži. Pali su kao posečena stabla i to obojica napadača. Šerif je napustio magacin novim mecima i ugasio lampu.

Posle toga je prišao razbojnicima koji su hteli da ga likvidiraju.

– Čujte, momci, iako ste mi po noći i magli, i to s leđa uspeći da pošaljete jedan vatreni pozdrav, ipak, ne treba da mislite da ćete tako lako izaći na kraj sa čika Šortom.

Na ulici je sve bilo mirno.

Šerif je odvuкао dvojicu napadača i ugurao ih u ćeliju.

Nekoliko minuta kasnije, pokucao je na vrata doktora Fereza.

– Helo, Dok!

– Vi, šerife?

– Ja sam.

– Čuo sam pucnje...

– Svakako, ja mislim da ih je pola grada čulo. Cenim da biste morali da napravite malu vizitu u zatvoru. Tamo su dvojica koji su čeznuli za mnom, a sada čeznu za vama.

Dvojica lupeža su bila prilično teško povređena. Lekar ih je previo, a onda se vratio sa Lukom Šortom nazad u kance-

lariju. Pre nego što je izašao, rekao je, gledajući Šorta preko svojih debelih naočara.

– Hoćete li da čujete moj savet, mister Šort?

– Hvala vam, doktore, ni juče nisam hteo da ga čujem.

Stari lekar je lagano prišao pisaćem stolu.

– Mister Šort, vi ste divan momak i zaista bi bila velika šteta da umrete za ovaj kukavni grad. Ako su ljudi ovde previše plašljivi da sami sebi pomognu, ako neće da se bore, moraju da propadnu. Ova zemlja traži borbu. Trajaće još sigurno više od jednog veka pre nego što borba postane suvišna...

– Ne verujem, doktore – rekao je Teksašanin, stavljajući cigaretu u zube.

Lekar nije odustajao.

– Šta vi uobražavate, Luk? Kako može razuman čovek da bude tako slep i veruje da će izaći na kraj sa tako jakom bandom? Vođa tih lupeža je sve prvoklasno organizovao. U redu, vi jeste Luk Šort i sredili ste mu petoricu momaka, no, to će teško promeniti stvari. Glava bande je dovoljno lukav da nađe sredstvo i protiv Luka Šorta.

– Može biti, doktore. No, isto tako činjenica je da sam ovde prihvatio zvezdu. Ponudeno mi je pet stotina zelenbaća za taj posao.

Lekar se mašio za džep i izvuкао pet novčanica po dvadeset dolara i spustio ih je na pisaći sto.

– Ja nisam bogat čovek, Luk, ali vam poklanjam ovih pet novčanica u zlatu, ako nastavite put. Sami nećete uspeti.

Šort je vratio novac lekaru.

– Sto dolara u zlatu za bekstvo. Ne doktore, ja ostajem. Ostao bih i da ste mi ponudili hiljadu dolara. Pre svega ostajem svakako, jer...

– Jer Luk Šort ima debelu glavu.

– Ne, nego zbog toga što sam Teksašanin. A drugo, zbog toga što hoću da uhvatim momka koji me je častio ovim metkom u ruku. Treće, zbog toga što sam prihvatio zvezdu, a četvrto što ovde svakako ima pristojnih, dobrih ljudi za koje se isplati boriti se.

Stari lekar je gnevno vratio novac u džep.

– Istina, ja s mukom zarađujem novac. Ali, kad pomislim da tako dobri momci kao što ste vi, ovde treba da budu bačeni pred pse...

– Hvala vam na svernu, doktore. Ako u međuvremenu ovde stigne još gostiju, pozvaću vas. Pobrинуću se isto tako da svaki od njih plati za vaše usluge deset dolara, ako to budem mogao.

Lekar je izašao iz kancelarije, odmahujući glavom.

*

Te noći, razbojnicima je očigledno bilo dosta svega. Ostatak vremena protekao je mirno.

U rano jutro sledećeg dana jedan jahač je zaustavio konja pred kancelarijom. Kliznuo je iz sedla i ušao u kancelariju Luka Šorta.

– Helo, šerife!

– Dobro jutro – uzvratio je Luk Šort mrzovoljno.

– Treba da vam prenesem jednu vest.

– O?

– Hoćete li me posle toga pustiti da odem?

– Divovski čuvar zakona nabra obrve.

– Šta sada to treba da znači?

– Morate mi prvi dati svoju časnu šerifsku reč da ću neometano da nastavim put.

– Čudan zahtev, mister, zar ne nalazite?

– Da, možda zvuči pomalo neobično, ali...

– Hajde – prekide ga šerif nestrpljivo – ispričaj šta to imaš, razbojniče.

– Dakle, vi ste mi dali svoju časnu reč?

– Časnu reč – ponovio je Teksašanin podrugljivo. – Može li se takvom momku kao što si ti dati časna reč? Pa, ti nemaš časti. No, ako ti kažem da ćeš moći da se vratiš svome gazdi, onda je to mislim dovoljno! Otpevaj dakle svoju pesmicu.

– Ne, šerife, vi mi prvo morate...

Luk Šort je ustao sa stolice i ispravio se u svoj svojoj veličini.

– Rekao sam da treba da govoriš, čoveče! Ako misliš da ću još dugo čekati, upoznaćeš me.

– Dolazim od gazde – promucio je čovek spremno.

– Stoj! Ti dolaziš od svoga gazde. Da prvo to raščistimo.

– Da, da, dakle, on vam poručuje da danas po podne do dvanaest sati imate vremena da napustite grad. Ako to ne učinite, bićete...

– Slušaj me sada dobro, malecki – prekinuo ga je gorostas – prenesi svome gazdi da ću u Bomhamu ostati sve dok ga ne budem video kako leži u prašini mrtav.

– Nemate nikakvih izgleda, mister Šort

– mucao je razbojnik – Gazda će doći tačno u podne u grad sa svojim ljudima. Doista nemate nikakvih šansi. Gazdi ste ovde suvišni, smetate mu, on želi sam da gospodari gradom.

– Gubi se, malecki. Brojaću sada do tri. Ako te posle toga budem video, pridružićeš se svojim prijateljima u buvari.

Lupež je šmugnuo napolje kao pacov.

Luk Šort je prišao prozoru. Namr-godeno je gledao za njim.

– Šteta, on bi bio šesti!

Stavio je dugu „virdžinija“ cigaru u usta i bacio pogled na zidni sat.

– Devet – rekao je sebi u bradu. – U tom slučaju imam još puna tri sata vremena.

U deset sati je ušao u kuću doktora Ferera.

– Dakle, jeste li odlučili, Luk?

– Jesam, doktore, ostajem. Došao sam ovamo da vas pitam da li biste mogli da mi ovaj džinovski zavoj zamenite malo tanjim. Kada hoću da počesem glavu, ne mogu da podignem ruku.

– To ne može, mister Šort, rana je prevelika.

– Samo za nekoliko sati.

Tiho mrmljajući sebi u bradu, lekar se dao na posao da Teksašaninu stavi elastični mali zavoj.

– Ne jamčim ni za šta.

– Ko to od vas traži, doktore? – uzvra-tio je Luk i spustio jedan dolar na lekarev sto.

Stari Ferer je negodovao.

– Uzmite ga nazad, neću da budem sukrivac za vašu smrt. A ovde... – pritom

je pokazao na prozor i izvukao staru „kentaki“ pušku prikrivenu zavesom – koliko da znate, pripremio sam pušku. Znam naime da će u dvanaest nastati pakao. Treba da računate s tim da ja vidim samo pet koraka ispred nosa i nisam dobar strelac. Drugim rečima, Luk, koliko god da to želim, ne mogu vam mnogo pomoći.

Teksašanin mu gotovo ote pušku iz ruke.

– Za ime boga, doktore! Hoćete li da budete ubica miroljubivih građana? Gotovo sam uveren da ćete na drugoj strani ulice pogoditi debelog mister Klambuša, ili pak malog obučara Logana. Ne, ne, nipošto. Dajte mi tu pucaljku dok ne prođe gužva. Ja ću se u međuvremenu zabavljati time da vaše ime urežem u kundak. Ne gledajte me tako, veoma dobro se razumem u rezbarenje, a to i volim. Nekada sam u drvetu vajao čitave indijanske glave. Mislim, kao dečak. Da priznam, otac mi je malo pomogao, jer po meni drveni Indijanci bi imali noseve na bradi, a oči iznad ušiju. Tek, na kraju krajeva, ispali bi to lepi komadi.

Rekavši to, izašao je iz lekareve kuće.

– Prokleti tvrdoglavče! – psovao je lekar za njim. – Sam si takva jedna drvena glava.

*

U jedanaest sati Luk Šort je ušao u Vilerov bar.

U lokalu je vladala ledena tišina.

Krčmar, mali pogrbljeni čovek izduženog lica, zbunjeno je premeštao nešto po polici i pozdravio neprirodnim, piskavim glasom.

– Helo, šerife, kako ste?

– Sve mi se čini bolje nego vi, Viler – odgovorio je Teksašanin. – Kod vas je grobna tišina.

– Da – složio se krčmar. – To uostalom i nije čudo. Ljudi su inače ranije dolazili i preko dana. Ali sada...

– Sada, od kako sam ja ovde – prekinuo ga je šerif – postalo je još gore. To ste hteli da kažete, zar ne? Recite samo. Danas je pre svega naročito pusto, može se reći mrtvo, jer ceo grad zna da banda treba da dođe.

– Hoće – ponovio je krčmar ljutito. – Oni će doći, mister Šort. Bonham će sahraniti i svog drugog šerifa.

– U redu, onda će građani Bonhama imati razloga da piju za dušu jednog časnog čoveka koji će biti leš. Svi će dolaziti od jutra do mraka i posao će vam procvetati. Do viđenja, mister Viler.

– Zar ništa niste hteli da popijete?

– Ne, hvala, hteo sam samo da vidim vaše drago lice kratko vreme pre svoje smrti. Treba nešto dobro poneti sa sobom u grob.

Izašao je na ulicu, prešao je suprotnu stranu i ušao u radionicu kovača Hendersona.

– Helo, mister Henderson!

– Dobro jutro, šerife!

– Dobro jutro? Za nepun sat će podne, čoveče.

– Da! – prosiktao je bradati kovač. – Skoro će podne i grad će se srušiti u barutnom dimu. Bezbrojna prozorska okna biće porazbijana, mnogo ljudi ranjeno, a na kraju ćemo ponovo nositi šerifa...

– Tu pesmu sam danas već čuo, Henderson. Imate li nešto novo da mi kažete?

– Imam. Recite mi molim vas, šta će biti sa vašim ždrepcem kojeg ste smestili kod mene, ako...

– Zbog toga sam upravo i došao – objašnjavao je gorostas krajnje mirno. – Leva zadnja potkovica je u jadnom stanju. Vredan kovač to može srediti za nepun sat.

Kovač podiže glavu i prikova pogled za Teksašaninovo lice.

– Šta hoćete time da kažete?

– Da treba konju da stavite novu potkovicu, Henderson. Za jedan sat, konj će mi biti potreban.

– Zbog čega?

– Zbog toga što hoću da odjašim dalje. Želim da napustim vaš lepi grad i za promenu potražim neko drugo gnezdo u kojem ima možda još više kukavica.

*

Šerif je nastavio ulicom sve do gradonačelnikove kuće.

Džoel Meklin ga je gledao svojim vodnjikavim očima.

– Već sam sve čuo, mister Šort...

– Šta?

– Da će banda doći. Jedan od tih lupeža bio je danas prepodne u gradu. Kod Enija je popio viski i sve ispričao.

– Sve?

– Pa, da – mucao je gradonačelnik. – Rekao je da... da...

– Govorite već jednom.

– Da će vam vođa bande lično doći u dvanaest da vas ukloni.

– Gradonačelniče, odmah posle

dvanaest, moje vreme u Bonhamu će isteći.

– Kako to možete da kažete?

Šort prasnu u smeh.

– Vi ste me pogrešno razumeli, gradonačelnice. Hteo sam da kažem, da ću onda odjahati pošto obavim svoj zadatak. Molim vas, pobrinite se da moja plata bude spremna.

– Da vaša plata bude spremljena?

– Da, ne bih hteo na nju da čekam. Niste valjda pretpostavili da bih ovde ostao duže?

– Ne, ne – hitro je odgovorio gradonačelnik. U suštini, bilo mu je žao ovog mladog čoveka. I on sam bio je uveren da Luk Šort neće preživeti podne. Odjednom je uzviknuo žustro. – Mister Šort, tako preko na polici leži novac uvijen u koverat i vezan. Molim vas, uzmite novac i odjašite! Odjašite sada, odmah!

– Samo bez žurbe, gradonačelnice. Jedno po jedno. Prvo, još nije podne, a drugo, novac još nisam zaradio.

*

Sedeo je u svojoj kancelariji i podmazivao oba revolvera. Pošto je to obavio, izašao je na uzano dvorište. Uzeo je nekoliko praznih flaša i postavio ih jednu uz drugu na ogradu. Pucao je samo desnom rukom. Osetio je prodoran žestok bol u mišici. Metak je promašio flašu. Posle deset minuta, napustio je dvorište. Znao je da njegova desna ruka neće moći da mu posluži. Imao je dakle samo jednu ruku, levu!

Vratio se u kancelariju i primetio da ispred ulaza staje jedan čovek. Bio je to jedan stariji, sedokosi čovek, povijenih

ramena. Držao je u ruci pušku, prastaru pušku.

– Moje ime je Higin.

– U redu, šta želite, mister Higin?

– Znam da će doći u podne, šerife.

– Da, i?

– Šerife, on je ustrelio moga sina. Ubio ga je hladno. Jedan od njegovih ljudi je rekao, hvalio se time što je usrelio šerifa Higin.

– A šta vi hoćete, mister?

– Hoću da se borim sa vama.

Teksašanin je progutao pljuvačku.

– Hvala, mister Higin, ali, vama je sigurno skoro sedamdeset godina.

– Osamdest i jedna, šerife, ali šta to smeta? Mogu da držim pušku i...

– Vi ćete sada otići kući, mister Higin. Nemojte nikada zaboraviti da je vaša hrabra ponuda duboko dirnula Luka Šorta. Do viđenja, mister Higin!

Razočarani starac je izašao iz kancelarije.

Teksašanin je premeštao opušak ugašene cigare s kraja na kraj usana i gledao za starcem.

Pogledao je na sat. Bilo je tačno dvanaest.

Luk je skinuo šešir sa čiviluka i stavio ga na glavu.

Čuo ih je. Dolazili su sa zapada, pet jahača!

Banda je brojala dvaput više članova nego što je on to Holideju predstavio.

Zaustavili su konje na dvadeset jardi ispred kancelarije i gledali ispred sebe, bezizraznih lica.

Oči zločinaca podigle su se prema šerifu.

Teksašanin je posmatrao jednog po jednog. Njihova tupa, neobrijana lica. Svi su ličili jedan na drugog, kao jaje jajetu. Ko li im je vođa?

Na to su sva petorica najednom sjahala kao po komandi, vezali su životinje ispred Rikerove trgovine i vratili se na ulicu.

Kada su stigli na sredinu, jedan od njih je doviknuo.

– Još uvek možeš da nestaneš, Šort. Imaš minut vremena.

– Zabluda, momče, tačno je dvanaest.

– Na šta još računaš, Luk Šort? Zar ozbiljno uobražavaš da ćeš iz ove borbe izvući živu glavu? Tako lud zaista ne možeš biti.

– Ostavi se praznih priča, razbojniče. Bolje razmišljaj o tome da si došao ovamo da umreš. Obećavam ti da ćeš prvi metak baš ti dobiti.

Razbojnik je jedva primetno prebledeo. Laganim, ukočenim koracima krenuo je od sredine ulice prema tremu na suprotnoj strani.

– Šta je, već uzmičeš? – rugao se gorostas. – U redu, kako hoćeš, no, to ti neće koristiti. U svakom slučaju, prvo ću na tebe pucati.

Uvredjen, razbojnik sa kojim je Luk razgovarao, počeo je da viče.

– Umrećeš, Šort! Potpuna je besmislica što računaš sa jednim jedinim danom nade. Nema šanse!

– Šanse? Znaš, razbojniče nju uvek svako ima. Ja ću sigurno dvojicu, a možda i trojicu povesti sa sobom. Ne volim da putujem sam, to mi je navika još iz mladosti.

Članovi bande su se zgledali. Na njihovim licima se više nije mogla videti ona divlja odlučnost kao pre pola minuta.

Čuvar zakona je lagano pošao preko ulice, tako da je vođu imao pred sobom.

– Ovde si potražio zaklon, Džimi? Šeta, od toga nema ništa. Tebe prvog držim na nišanu. Hajde, reci lepo svojim prijateljima zbogom. Igra može da počne!

Nije počela. Razbojnik je seo na srednji stepenik koji vodi na trem i stegao pesnice.

– To je glupa stvar, u koju si se upustio, Šort!

– A ja opet smatram da si ti pre taj koji se upustio u glupost, Džimi. No, uteši se, sunce sija, a nebo je plavo, lep dan za umiranje.

Na to razbojnik pusti ruku na kolt i istrže oružje.

Samo delić sekunde ranije, sevnu vatra sa šerifovog levog bedra.

Vođa razbojnika bio je odbačen na stepenice, a onda je klonuo na kolena.

Šort je odmah okrenuo oružje na ostale razbojнике.

Pogođeni pritište ruku na telo. – Prostrelio mi je mišicu, momci, ne mari ništa! Pucam levicom isto tako dobro kao i on. Na njega! Potegnite koltove! Ustrelite ga kao psa!

Luk Šort je stajao kao panter spreman na skok.

Građani Bonhama stajali su na prozorima iza zavese i bojažljivo virili na ulicu. Mnogi od njih držali su se za guše, užasnuti, jer, šerif nije imao nikakvih šansi.

Onda im se odjednom učinilo da će im srca stati.

Desno, iza ogromnog čuvara zakona, u prolazu između kuće mesnog kovača i kuće sarača Voghama, šunjala su se dva čoveka preko tremova.

Doktor Ferer ih nije mogao videti, a osim njega, u gradu nije bilo dovoljno srčanog čoveka da upozori šerifa.

– Ne tako, momci – odjeknuo je metalni glas iz Nikelovog pansiona.

Dva strelca iz zasede se naglo okretoše. Pucnji zagrmeše. Kada se barutni dim razišao, na tremu pred pansionom stajao je visok, vitak čovek preplanulog lica.

Dok Holidej!

Nije držao oružje u ruci. Dvojica razbojnika pritiskali su svoje ranjene ruke na telu.

Luk Šort je imao četvoricu protivnika pred sobom, ali se osmelio da za trenutak pogleda prema pansionu. Uzviknuo je radosno: – Grom i pakao! Momci! Biće to vraško putovanje u pakao. Zna li možda ko je onaj mudri džentlmen koji je onu vašu dvojicu vrljih prijatelja sredio? Reći ću vam odmah. To je Dok Holidej!

Lica četvorice nepovređenih razbojnika promenilo je boju.

Dok Holidej je lagano sišao na ulicu. Iznenada, njegova leva ruka polete naglo gore. Uopšte se nije moglo videti da je izvukao oružje, a metak je već zagrmeo. Sa balustrade Džilbertove mesare sunovratio se dežmekast čovek, držeći pušku u ruci. – Idite preko nazad na trem, Luk – upozorio ga je kockar.

– Ah, tako, a vi ćete ostati nasred ulice?

– Da.

– Ne dolazi u...

– Brzo! – gotovo riknu Holidej. U

poslednjem trenutku gorostas se bacio u stranu. Odmah pored njega, dva metka su se zarila u uličnu prašinu i uskovitlala je. Teksašanin se bez žurbe vratio na trem. Holidej je doviknuo glasno i odlučno.

– Ja vidim dvojicu momaka, šerife. Jedan od njih je upravo ispalio dva metka na vas. Zahtevam u vaše ime, šerife, od obojice da bace puške na ulicu. – Odmah zatim je poskočio napred, a jedan metak se zario u prašinu na korak od njega. Još u skoku je pucao. Jedna puška s treskom pade na ulicu, a zatim i druga za njom prelete preko otvorenog prozora. Za sve to vreme, Luk Šort je četiri razbojnika držao u šahu. Stajali su kao okamenjeni. Iznenada je uzviknuo: – Dok!

Holidej je u istom trenutku pao na zemlju i počeo da se kotrlja. Sada je ležao pola jarde dalje od mesta na kojem je ranije stajao. Držao je kolt na gotovs, ali nije pucao. Iznenaden, razrogačenim očima piljio je u čoveka koji je upravo izlazio na ulicu, do tada pritajen u prolazu između dve kuće. Bio je to visok, krupan čovek, neprijatnog, unakaženog lica. Imao je jedno oko. Njegov izbleđeli kaput plave boje bio je ukrašen zlatnim dugmadima i gajtanima koji su blistali na suncu. Pantalone, pokrivene prašinom, imale su sa strane zlatne lampase. Na šeširu, naherenom na levu stranu, bila je pričvršćena brokatna traka.

Pukovnik Menhetn! Bolje rečeno, ono što je od njega ostalo.

– Gazda! – Uzviknula su četiri razbojnika koje je Luk Šort držao u šahu. Dok Holidej se oporavio od iznenađenja i us-

tao iz prašine ne ispuštajući oružje. – Kid Ohajo – rekao je tiho.

– Dok Holidej! Ti šugavi psu, ti si dakle Dok Holidej! Tebi, prokleti tvore treba da zahvalim što su me odvukli gore u Klivlend da me obese.

Holidejevo lice bilo je kao od kamena isklesano. – Istupi na ulicu, Kid Ohajo.

Stajao je kao prikovan, a na povik jednog razbojnika da ga ustreli, samo je rekao. – Umukni, taj čovek meni pripada. Srediću ga. Njega već dugo... – Nije završio rečenicu, uvukao se munjevito u prolaz između dve kuće i podmuklo pucao. Dok nije imao vremena da vadi revolver, pucao je kroz futrolu. Na ulici je zatim zavladała tišina. Posle nekoliko sekundi, sasvim lagano pojavilo se

između dve kuće telo ubice i palo kao drvena lutka između dva trema. Holidej se okrenuo i pošao prema Šortu. Ovaj upita kratko. – Je li mrtav?

– Da. Nisam imao drugog izbora.

Kid Ohajo bio je mrtav. Platiao je životom nefer borbu.

Razbojnici su bili strpani u zatvor. Doktor Ferer je stajao na tremu svoje kuće i stisnuo ruku Šortu. – Ostajete li Luk?

– Hej, šta to znači? Malopre niste mogli dovoljno brzo da me se oslobodite, a sada hoćete da me zadržite. Ne, mister Ferer, nema svrhe da me zadržavate. Ne želim da ostanem. Osim toga, koliko poznajem svoga saputnika, njemu se veoma žuri...

KRAJ

POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA
JEDNO OD
SLEDEĆIH IZDANJA
MARKETPRINTA

SVAKOG PONEDELJKA

Senke
ILI

**VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN**
ILI



SVAKOG UTORKA

